

КАРОЛАЙН ГРЕЪМ СИГУРНО МЯСТО

Част 6 от „Убийства в Мидсътър“

Превод от английски: Сашка Георгиева, 2006

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Всяка вечер точно в един и същи час, независимо от времето, Чарли Ледърс извеждаше кучето на разходка. Щом госпожа Ледърс чуеше щракването на портата на къщичката им, надникваше през процеп в дантелените пердета да се увери, че мъжът ѝ е тръгнал, и отново пускаше телевизора.

Господин Ледърс стоеше навън обикновено около половин час, но жена му си нагласяваше таймера в кухнята на двайсет минути, за да изключи навреме телевизора и да си няма разправии. Веднъж се беше прибрал по-рано и подозрително се бе вторачил в току-що почернелия екран, дори отиде и пипна с опакото на ръката си стъклото. А то беше още топло. Хети трябваше да изслуша цяла тирада как било повече от ясно, че след десет часа няма нищо свястно за гледане, и всеки знаел, че лампите на телевизора по-бързо се износват, когато работят на тъмно. Веднъж тя си позволи дързостта да го попита от чия заплата се удържа таксата за телевизора и той три дни не ѝ продума.

Както и да е. Та онази нощ — въпросната, както щяха да я наричат полицаите, след като установят колко важна е била — той остана навън доста по-дълго от обикновено. Хети можа да си изгледа серията до самия край. Е, вярно, че беше повторение, ама пък бе любимият ѝ сериал, защото всичко в него бе така различно от ежедневието ѝ, изпълнено единствено с черна, неблагоприятна домакинска работа.

Ярка лунна светлина заливаше зелената растителност в селото и осветяваше надписа „Образцово село“ и аматьорски изрисувания герб на Фърни Басет. Беше си чиста фолклорна измишльотина с изправен на задните си лапи язовец, няколко житни класа, кръстосани бухалки за крикет и стрък хризантема с неестествено ярки тъмнозелено стъбло и листа.

Чарли Ледърс прекоси окосената морава и тръгна по тротоара. Хвърли гневен поглед към недовършените къщи и машините на строителите, оставени до кръчмата, и гневно ритна близката купчина тухли. Отмина няколко къщички във викториански стил и впечатляваща съвременна постройка почти изцяло от стъкло, над която лунната светлина падаше като сребрист дъжд. След още няколко метра влезе в двора на църквата, отвъд който започваше гората Картърс Ууд. Вървеше бързо и напористо, както вършеше всичко, подтикван от злобата и гнева, обсебили душата му. Чарли никога не се отпускате и дори докато спеше, непрекъснато помръдваше, а понякога даже размахваше стиснати юмруци във въздуха.

Кученцето, порода „Джак Ръсел“, се опитваше, доколкото може да върви в крак със стопанина си и често-често неспокойно поглеждаше към него. Нямаше право да се препъва, независимо колко уморена беше или колко голям камък ѝ се бе изпречил. Свирепо дръпване на каишката, а понякога и ядно шибване с нея по нежното ѝ носле я караше да не изостава. Само по веднъж ѝ разрешаваха да спре, за да свърши онова, заради което я бяха извели. Пишката, подскачайки на три крака. А чудесните разнообразни миризми, напоили прохладния вечерен въздух, щяха завинаги да останат неизследвани.

След като почти бе повлечена през заплетени гъсти трънаци и треволяци, Кенди с облекчение усети, че е стъпила на купчина меки листа, и точно тогава каишката я лашна настрани, телцето ѝ описа мъчителен полукръг, а Чарли реши, че е време да се прибират.

Върнаха се от другия край на Тол Трийс Лейн — уличката, на която живееше семейство Ледърс. Така минаваха покрай къщички близнаци, няколко бедняшки къщурки, селския магазин и църквата „Св. мъченик Тимоти“. И после, преди отново да се появят домовете на богатите, трябваше да прекосят реката.

Мисбърн беше дълбока и бърза. Плитък бент на неколкостотин метра по-надолу по течението тихо ромонеше и в спокойната нощ шумът на водата се сливаше с шумоленето на листата. Над реката бе издигнат каменен мост с изваян каменен парапет, който нямаше и един метър.

Чарли тъкмо беше в края на моста, когато чу някой да крещи. Замръзна неподвижен и се заслуша. Нощем трудно определяш откъде идват разните звуци и отначало си помисли, че невъздържаните гневни

гласове са откъм къщите в жилищния комплекс на общинските служители, където хората изобщо не ги е еня дали някой ще ги чуе, като се карат. После гласовете изведнъж се усилиха — сигурно някой беше отворил врата — и Чарли осъзна, че се разнасят от сградата до църквата — жилището на бившия енорийски пастор, което наричаха „Олд Ректър“.

Чарли забърза към двора на църквата, надигна се на пръсти и пламнал от любопитство, надникна над живия плет от тисови дръвчета. Нави каишката на Кенди около ръката си, докато едва не я задуши, и я предупреди да мълчи.

От антрето се лееше светлина и ярко осветяваше стъпалата пред къщата. Оттам тичешком излезе момиче, което кресна нещо през рамо, но не се разбра какво, защото гласът му се давеше в ридания. Отвътре някой извика, явно също много измъчен:

— Карлота, Карлота! Почакай!

Момичето затича по алеята пред къщата и Чарли бързо се скри зад живия плет. Не че тя щеше да го забележи. На бегом профуча покрай него на по-малко от метър и той видя очите ѝ, замъглени от сълзи.

— Върни се!

Още някой затича. Бързи стъпки по чакъла и ето че се появи друга жена, няколко години по-възрастна, но също толкова разстроена, която прелетя покрай Чарли.

— Остави ме на мира.

По-младата беше стигнала до моста и се бе обърнала назад. Пътят зад нея бе съвсем пуст, но на Чарли му се стори, че вижда диво същество, притиснато до стената.

— Не съм искала да сторя на никого нищо.

— Знам, Карлота. — Жената предпазливо се приближаваше към момичето. — Всичко е наред. Ти не трябва...

Девойката се качи на парапета на моста.

— За бога...

— Ще ме пратят в затвора.

— Не трябва да...

— Мислех, че тук съм в безопасност.

— Ти беше в... ти си в безопасност. Само казах, че...

— Къде другаде да ида? — изплака момичето и отпусна глава, изтощена от плач, олюля се назад и стреснато се изправи с тих, изплашен вик. — Аа... какво ще стане с мен?

— Не бъди глупава — каза жената и пристъпи към нея. Лицето и косата ѝ призрачно отразяваха лунната светлина. — Нищо няма да ти се случи.

— По-добре да умра.

Момичето на моста ставаше все по-неспокойно. Закри лицето си с ръце и отново се разрида, като неутешимо се клатеше напред-назад.

Жената използва мига, докато девойката не я гледаше, и бързо се приближи. Тихо. Стигна до нея. Обгърна слабичките ѝ крака с ръце.

— Слез долу, Карлота. Виж сега... Аз ще те държа за ръка.

— Не ме докосвай!

Междувременно Чарли Ледърс се беше промъкнал по-близо, сантиметър по сантиметър. Така бе погълнат от драмата, че във вълнението си беше забравил да се тревожи дали ще го забележат, или не.

Луната се скри зад облак. Не се различаваха подробности, но все пак имаше достатъчно светлина, за да види тъмните, изпълнени с напрежение очертания на грозновата висока фигура, в която едната жена сякаш се опитваше да запази равновесие на раменете на другата. Няколко секунди двете пъшкаха и се боричкаха, накланяйки се напред-назад.

— Недей... не ме бутай... — извика момичето.

Последва ужасен вик и се чу плясък от падането на нещо тежко във водата. Настъпи тишина.

Чарли се върна в черната сянка на живия плет. Целият трепереше, нервите му подскачаха като бълхи по гореща чиния. Трябваше да мине известно време, преди да се съвземе достатъчно, за да тръгне към дома си. Неколцина го срещнаха да се прибира, защото едно английско село, противно на всички външни белези, почти никога не е напълно заспало.

Например в красивата стъклена къща Валънтайн Фейнлайт и сестра му Луиз с удоволствие играеха оспорвана партия шах. Валънтайн влагаше дива страст, твърдо решен да победи. След всеки

сполучлив ход стрелваше ръка над дъската, грабваше съответната фигура и победоносно я размахваше във въздуха. Луиз влагаше не чак толкова жар, но действаше с не по-малка решимост да грабне победата, само дето си мълчеше. Усмивваше се, ако може да се нарече така студеното разтегляне на устните, с което посрещаше всеки успешен ход, но не показва никакво разочарование или недоволство, когато разбра, че няма шансове.

— Шах и мат!

Дъската хвъркна и се преобърна, а фигурите, направени от тъмносиня смола, наподобяващи митични зверове и воители, изтракаха и изпопадаха. Луиз рязко се изправи и си тръгна.

— Не се муси, Лу. Бих те честно и почтено. Нали така?

— Толкова честно и почтено, колкото всичко около теб.

— Не бих отказал нещо за пиене.

Не можеше да отрече, поне засега, че му беше добре, откакто Луиз живееше при него. Отначало хич не му се искаше да я приеме, когато го помоли да остане в къщата му известно време. Беше му жал за нея, разбира се. Разтрогването на брака ѝ наистина ѝ се бе отразило зле. За първи път в живота ѝ някой друг ѝ бе нанесъл по-дълбоки рани от тези, които тя беше нанасяла. Но се оказа, че двамата много добре се спогаждат. Като цяло.

Луиз дойде само с два малки куфара, за да намали безпокойството му и подчертае временния характер на престоя си. След месец събра и останалата част от дрехите си. После книгите и едно сандъче с разни неща, които според думите ѝ имаха само сантиментална стойност. Опаковаше тези вещи и ѝ беше толкова мъчно (защо хората казваха „само“?), че след като ги докара, сандъкът остана в гаража неотворен.

— Малко „Каза Порта“ би било чудесно.

Луиз отиде да дръпне пердетата. Те бяха ужасно дълги и богато надиплени, но въпреки това съвсем леки, защото бяха от тънка ефирна материя, осеяна с бледи звезди. Имаше процеп между горния етаж, окачен на конструкция от стоманени въжета, и външната стена, така че пердетата започваха от горната част на къщата, минаваха през процепа и стигаха до основите на сградата — бяха дълги повече от три метра. Луиз вървеше и дърпаше завесата след себе си и както обикновено се

чувстваше като сценичен работник в началото на представление. Стигна до средата на прозорците и спря.

— Чарли Ледърс пак влачи горкото кученце.

— Аха...

— Защо трябва на всичко да се подиграваш?

— Не чак на всичко.

Е, не — помисли си Луиз. — Де да беше на всичко.

— Превръщаш се в селска клюкарка, знаеш ли? Какво надничаш иззад пердетата? Току-виж си се записала и в Женското дружество.

Луиз остана за миг загледана навън в тъмните трептящи силуети на дърветата. И в къщите — тъмни черни сгради, наредени една до друга. Представи си как вътре хората спят и сънуват. Или пък са будни, изпълнени с нощни страхове от дебнещи ги болести и неизбежния край. Отново задърпа нежния муселин, но брат ѝ я спря.

— Почакай.

Луиз застина. Знаеше какво ще последва и си наложи да мисли спокойно и безпристрастно. Наистина нямаше смисъл от още спорове. Бяха изчерпали всичките си аргументи. В известен смисъл тя беше минала по същия път и можеше да прояви съчувствие.

— Отворена ли е синята врата?

— Много е тъмно, не се вижда.

— А свети ли в апартамента?

Жилището на бившия енорийски пастор бе скрито зад дървета, но гаражът, над който беше построен апартаментът, бе поотдалечен от къщата и добре се виждаше.

— Не.

— Дай да видя.

— Няма какво да гледаш, Вал.

— Не бъди лоша, скъпа.

Заедно се взряха в нощта. Луиз не искаше да вижда чувствения глад и бликащата нежност, изписали се по лицето на брат ѝ. Постояха така няколко минути, после тя вдигна ръката на Вал и тъжно я притисна към бузата си. Точно тогава два мощни фара на кола прорязаха мрака над селската улица и се насочиха към алеята пред къщата на бившия пастор.

Ан Лорънс не спеше. Щом чу външната врата да се тряска и стъпките на мъжа си по стъпалата, скочи в леглото, затвори очи и замря неподвижно, благодарейки на Бога, че със съпруга ѝ не делеха една спалня. Лайънъл отвори вратата на стаята ѝ и я повика по име, без да снишава гласа си, изчака, изсумтя сърдито и рязко затвори вратата.

Ан пак стана и закрачи напред-назад, като стъпваше тихо по избелелия жълт килим. Не я сдържаше на едно място дори за минута. И беше така от онзи ужасен миг на моста, когато Карлота се изплъзна от ръцете ѝ и се удави. Сто процента се беше удавила.

Тогава Ан се бе затичала по брега, викаше името ѝ и плачеше, вираше се в тъмната вихреща се вода. Тича, докато остана без сили. Накрая стигна до бента, тясна ивица пяна, която се къдреше и съскаше, обляна в лунна светлина. Нищо. Нямаше и следа от живот — нито животно, нито човек.

Повлече крака обратно към селото, беше ѝ примаяло от вълнение и страх. Какво можеше да направи? Часовникът ѝ показваше почти половин час от злополуката. Какъв смисъл има сега да казва на някого? От друга страна, как да не каже? Ами ако по някакво чудо Карлота не се е удавила, а се е вкопчила в нещо преди бента. Може да е успяла да се хване за увиснал над реката клон, вкопчила се е със сетни сили за него, подгизнала до мозъка на костите си, и отчаяно чака помощ.

Чак сега Ан разбра, че е допуснала ужасна грешка, като се е затичала по брега на реката да я търси и да вика. Беше послушала инстинкта си, естествения човешки импулс. А трябваше да изтича до най-близкия телефон и да се обади на полицията или на пожарната, или на „Бърза помощ“. Те сигурно нямаше да пропилят цял половин час. А и разполагаха с въжета, прожектори. И водолази.

Имаше телефонна кабина до кръчмата, която по това време беше вече затворена, със спуснати кепенци за по-сигурно, всички гуляйджии си бяха отишли. Ан натисна деветката три пъти, а слушалката все се изплъзваше и извиваше в потната ѝ ръка. Попитаха я с коя служба иска да я свържат, тя се поколеба, накрая каза: „С полицията.“ Те със сигурност щяха да уведомят „Бърза помощ“ да прати линейка, ако трябва.

Описа положението пообъркана, но все пак успя да обясни, че някой е паднал в реката и е бил отнесен от бързите води, а предприетите веднага опити да бъде намерен се оказали неуспешни. Съобщил къде точно е станал инцидентът, но като я попитаха в колко часа, тя се взря в часовника и се напегна да разбере какво ѝ показваше циферблатът. Каза, че не знае. Може би преди половин час. Може би по-скоро. И тогава човекът от другата страна я попита как се казва.

Ан изпусна слушалката, която се залюля и се удари в стъклото. Гърлото ѝ изведнъж се сви, сякаш някой здраво я душеше. Стоеше вцепенена от ужас. Името ѝ. Как да го каже? В съзнанието ѝ изплува нейното име, напечатано с големи букви на първа страница на местния вестник — а може даже и в националната преса. Представи си последствията. Страданието, което това би причинило на мъжа ѝ, и евентуалното негативно въздействие върху репутацията му. Тъжното му разочарование от факта, че Ан не само не е успяла да осигури спокойствието и сигурността, от които Карлота така силно се нуждаеше, но сама е прогонила момичето от къщата. Поне така щеше да изглежда.

Ан потъна във водовъртежа на злочестите си мисли. След няколко минути дойде на себе си, нещастна и готова отново да се разплаче, и осъзна, че е затворила телефона.

За щастие никой не я мярна, докато се прибираше вкъщи. Ан се ужаси, когато се видя в огледалото във вестибюла. Лицето ѝ бе мръсно, обувките и чорапите подгизнали. Трепереше, защото потта, избила при лудото ѝ препускане по брега, сега бе започнала да изстива и смразява кожата ѝ.

Пусна водата във ваната още преди да си съблече палтото. Побутна настрана шампоана „Радокс“, който ползваше мъжът ѝ с надеждата да „облекчи всички болки и болезки, да намали напрежението и умората“. Пресегна се и взе пяната за вана на „Молтън Браун“. Луиз Фейнлайт ѝ я подари за Коледа. Имаше чудесен аромат, разпенваше се великолепно и със сигурност щеше по-добре да се

справи с напрежението и болките. Умората не беше проблем. Никога не се бе чувствала толкова будна. Дори беше склонна да си мисли, че никога повече през живота си няма да може да спи. Разви капачката и забеляза, че шишето, което беше използвала само веднъж, бе почти празно. Не се изненада.

Пусна дрехите си на пода, наметна хавлията и слезе долу да си налее нещо за пиене. Нямаше голям избор. Някакъв крем-коняк. Остатъци от „Дюбоне“^[1], които мъжът ѝ щеше да удави в сода и смело да си ги изпие. Лимонов сок.

Ан въздъхна, ужасно изкусена в състоянието, в което се намираше, да изпразни каквото има в една огромна чаша и да потъне в забрава. Отвори огромния бюфет и откри, най-отзад, една-единствена бутилка „Сейнсбъри кларе“^[2]. След пет минути лежеше в ароматизираната вода, отпиваше от виното с прекрасен плодов вкус и възстановяваше в ума си ужасните събития от изминалите два часа кадър по кадър. Все още не можеше да повярва, че се е сгромолясала в такава бездънна пропаст. Нито че събитията са излезли от контрол с толкова безумна скорост. Сигурно е имало момент, в който е могла да се спаси и да не бъде засмукана в окото на смерча?

Всичко започна с изчезването на обиците на майка ѝ. Нежни, изискани бижута: розови диаманти и изумруди в клип от аметист. А н ги беше получила като подарък за осемнайсетия си рожден ден заедно с джобен часовник на нишка от моарирана коприна, огърлица с гранати и тюркоази и няколко красиви пръстена, които ставаха само на малкия ѝ пръст.

Търсеше носна кърпичка, когато забеляза, че коприненият шал, под който държеше гравираната си кутия за бижута, е разместен. Отвори кутията. Обиците ги нямаше.

Ан рядко използваше накитите. Животът, който водеше, не създаваше много възможности за носене на подобни красиви неща и както подчертаваше мъжът ѝ, нямаше къде да се фука с тях. Не трябва да се хвалим с нашето богатство, често ѝ напомняше мило и спокойно, без всякаква критика. А Ан винаги се съгласяваше и никога не уточняваше, че всъщност това беше нейното богатство.

С треперещи пръсти провери всички бижута в кутията. Преброи пръстените, вдигна огърлицата и за миг я притисна до сърцето си, после сложи всичко на мястото му. Нищо друго не липсваше. Вгледа се в преbledнялото си лице в стъклото, погледна русите си мигли, които вече потрепваха и примигваха, натежали от лошо предчувствие. Но не можеше, не искаше да си затваря очите пред станалото.

Фактът, че знаеше кой е взел обиците, изобщо не улесняваше, а по-скоро влошаваше нещата. Предстоеше конфронтация. Душата ѝ се свиваше на топка. Единственото, което можеше да направи, бе да каже на Лайънъл, а това щеше да означава, че тримата трябваше да преживеят една ужасно неприятна среща. Тя щеше да се опитва да не звучи осъдително. Лайънъл, преизпълнен от състрадание, щеше да се стреми да разбере, извини и прости на Карлота. Карлота щеше да отрича, че ги е взела, и в такъв случай какво можеха да направят? Или щеше да заложи на картата с нещастното детство, прекарано в лишения, и да хленчи как не е искала да нарани никого. Просто не е устояла да ги пробва, понеже през целия си нещастен, лишен от обич живот никога не е имала нищо ценно, нито красиво.

Ан беше сигурна, че от време на време Карлота носеше някои нейни дрехи. Беше установила, че една-две от блузите и роклите ѝ миришеха доста на пот. А и преди бяха изчезвали някои неща. Например доста скъп чорапогащник на ромбове, чифт пухкави кожени ръкавици от джоба на палтото ѝ във вестибюла, дребни суми от портмонето ѝ. Беше се научила да не се изненадва от подобни постъпки, откакто Лайънъл започна да води неудачници вкъщи.

Ан вдигна глава и се загледа към стаята на Карлота, откъдето се носеше непрестанното дум, дум, дум от нейната рок музика. Пускаше я в мига, в който сутрин станеше, и не я спираше до единайсет вечерта — час, въведен от Лайънъл, защото тогава дори неговото търпение се изчерпваше.

Трябваше да действа внимателно. Лайънъл я беше предупредил, че в миналото Карлота е проявявала симптоми на психическа нестабилност. С появата на момичето в къщата им той помоли жена си да внимава, защото и най-леката критика или налагане на дребнави буржоазни ограничения биха могли да изкарат Карлота от равновесие. Досега Ан не беше забелязала подобни симптоми. Дори започваше да си мисли, че вероятно е точно обратното.

Усети, че ѝ прилошава. — Винаги се случваше, когато бе принудена да демонстрира агресивно поведение. Агресивните чувства не ѝ създаваха проблем. Но тяхната изява... е, може би утре. Но да не би пък — започна да бие отбой Ан — изобщо да не се наложи. Така де, не трябваше ли първо да се увери, че обиците наистина ги няма?

Облекчена от мисълта, че има начин да поотложи нещата, Ан извади горното чекмедже, изпразни го на леглото и внимателно запреглежда чорапогащниците и бельото си. Нямахше обици. Провери и в останалите две чекмеджета. Същият резултат.

Ясно си спомняше последния път, когато ги бе сложила. Беше на годишнината от смъртта на майка ѝ. Ан беше занесла свежи цветя на гроба ѝ. Порасналата Ан сипа прясна вода в каменната ваза и внимателно занарежда жълти рози, чиито цветове бяха като пламъчета на свещи, а шестгодишната Ан, със сърце натежало от скръб, копнееше майка ѝ да се появи поне за миг. Колкото да види, че дъщеря ѝ носи обиците. Че не я е забравила. Че никога не би я забравила.

Музиката изведнъж страшно се усили. Дали от грозното нахлуване в тъжните ѝ мисли или от подновилото се убеждение, че момичето наистина е откраднало една от най-ценните ѝ вещи, Ан изведнъж намери сили да пристъпи към действие. Закрачи през площадката пред стълбището, подтичвайки, попрепъвайки се нагоре по стълбите към таванското помещение, и удари по вратата.

Силата на звука отново нарасна, този път оглушително. Думкацията бас я блъсна в тъпанчетата, проби ги и нахлу в главата ѝ. Дървената плоскост на вратата и дъските под краката ѝ затанцуваха и затрепераха. Обзета от гняв — това е моята къща, моята къща! — Ан заудря с юмруци по вратата, докато ожули кокалчетата на пръстите си.

Музиката спря. След няколко секунди Карлота се появи на прага в мръсните си черни дънки и тениска. Със съдрани гуменки на краката. Дългата ѝ сплъстена черна коса беше напъхана в лилава мърлява лента. На лицето ѝ беше изписано изражението, което Ан често виждаше, когато двете бяха сами. Гледаше я с присмех и презрение. После се наведе, за да избегне надписа „Внимавай с главата“, прекрачи прага и застана пред вратата, препречвайки пътя на Ан.

— Проблем ли имате, госпожо Лорънс?

— Боя се, че да.

Ан смело пристъпи напред и изненадана от това, Карлота направи крачка встрани. Но не последва Ан в стаята, която беше много разхвърляна и вонеше на цигарен дим.

— И какъв е той?

— Не мога да открия обиците на майка си.

— Така ли?

Ан пое дълбоко дъх.

— Чудех се дали ти...

— Не съм ги откраднала?

— Взела назаем. Може би.

— Аз не нося бабешки работи. Все пак благодаря.

— Бяха в кутията ми за накити оня ден.

— Наричате ме лъжкиня, така ли? — Слюнки се разхвърчаха, когато думите се прецедиха през тънките ѝ алени устни.

— Разбира се, че не, Карлота.

— Ами претърсете стаята тогава. Хайде.

Наясно е, че никога не бих го направила — помисли си Ан. Особено като стои там и гледа. Представи си как приема предложението на Карлота, но си знаеше, че няма да може да понесе унижението, в случай че не намери обиците. Нито ужасната сцена, която би последвала, ако ги намери.

Зачуди се дали обиците не бяха вече заложени някъде или продадени и направо ѝ прилоша. Представи си как някой пипа с мръсните си пръсти нейните скъпоценни бижута. Представи си и парите — частица от истинската им стойност — да минават от едни ръце в други. Именно това я накара да изстреля следващите фатални думи:

— Ако знаеш нещо по въпроса, бих искала обиците да ми бъдат върнати до утре. Иначе ще трябва да кажа на моя...

Тогаво момичето хукна напред, блъсна Ан от пътя си с такава сипа, че тя едва не падна по гръб. Развилиа се из стаята — издърпа чекмеджетата и обърна съдържанието им върху леглото: гримове, чорапогащници, бельо, лак за коса. Кутия с пудра се разтвори и навсякъде се разхвърча жълтеникавокафяв прах. Съдра плакатите по стените, извади старите си дрехи от гардероба, разхвърля възглавниците от столовете, размята списания, късайки с дива ярост страниците им.

— Май не са тук, а? Или тук, мамка им! И тук не са!

— Не! Карлота, моля те — извика Ан с ужас, осъзнавайки, че Карлота се препъва из стаята, заслепена от бликналите сълзи. — Виж, няма значение. Сигурно съм направила грешка.

— Но въпреки това ще му кажеш, знам те аз. Само и само да се отървеш от мен.

— Не е вярно — възрази Ан и веднага трябваше да си признае, че реакцията ѝ беше твърде бурна.

— Нямах идея какво е в онзи свят, разглезена кучка такава! Нямах ни най-малка представа.

Ан наведе глава. Какво можеше да каже? Така си беше. Не знаеше какво е в света, от който идваше Карлота. Нямахте представа.

— Случайно да ти е хрумвало какво означава за мен това място? — продължи яростно Карлота. — Там, откъдето идвам, хората искат да ти причинят зло, разбираш ли? — Момичето грубо прокара ръкав през подпухналото си от сълзи лице. — Искат да те наранят. А сега той ще ме върне пак там!

И тогава хукна. В един миг крещеше в лицето на Ан и разхвърляше книги наоколо, а в следващия — побягна. Надолу по стълбите. През вестибюла. И навън, в нощта.

Ан се опита да спре потока на ужасните спомени в главата си и усети, че водата във ваната е почти студена. Загърна се в хавлията си и отнесе червеното вино и чашата си в спалнята. Пи малко, но ѝ стана зле и реши просто да си легне и да се помоли да потъне в сън, за да забрави случилото се. Успя да заспи едва на зазоряване.

[1] Сладко, ароматно френско вино, бяло или червено, което обикновено се пие като аперитив. — Б.пр. ↑

[2] Френско вино. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

На следващия ден в и около селото тръгнаха приказки, че май някой е паднал в реката от моста Суон Мирън. Млекарят на „Рен Дейвис“^[1], чийто братовчед живееше по-близо до мястото, разправял как около полунощ там пристигнала полиция. И линейка. С жена му и съседите излезли да видят какво става, но полицаите не били особено словоохотливи. Задали им няколко въпроса, но сами нищо конкретно не отговорили на любопитните селяни. След известно време тръгнали надолу по реката и братовчедът на млекаря повече не ги видял.

Вълненията всъщност угаснаха едва ли не преди да се бяха разпалили, но това не попречи на Фърни Басет да си забърка мишмашче от историята. Отдавна в селото не се беше случвало нищо драматично — от онзи църковен празник, когато прасето, чието тегло всеки се опитваше да отгатне, се измъкна от кочината си и хукна като обезумяло, събори няколко сергии и направи на нищо шатрата, където бяха закуските.

В понеделник, на опашката за пенсиите в пощата, всички бяха на мнение, че дето има дим, там има и огън. Полицаите нямаше да се появят току-така и без съмнение криеха истинското състояние, за което си имаха причини. Рано или късно всичко щеше да излезе на страниците на „Криминални новини“. Разочарованието от факта, че от селото май никой не липсваше, беше добре прикрито.

Разговорът в „Брайънс Емпориум“ — единственото магазинче на самообслужване — беше малко по-остър. Според Брайън някой си е направил „тъпа шега“. Няма как да прави, та решил да разкара полицаите за зелен хайвер. Да можеше да му падне в ръцете тоя, дето ги измисля тъпите телефонни обаждания. На опашката за лотарийни билети пък се изказа предположението, че може да е била старицата, дето живееше до Пенхолдс Мил и понякога я виждаха да броди из селото и да си рецитира стихотворения. Поезията се оказа решаващият аргумент. Хората се разпръснаха, убедени, че скоро ще научат как

тялото ѝ е било открито някъде надолу по течението, носещо се върху венец от рими.

По обяд в „Ред Лайън“ реакциите бяха още по-груби, направо безсърдечни. Мнозина спрягаха имената на известни личности, които нямаше да липсват на никого, дори напротив — дъното на реката бе единственото място, където тези хора бяха добре дошли. Сред тях имаше политици, спортисти и телевизионери. После разговорът се обърна на малко по-личен и списъкът се попълни с роднини, съседи, една-две съпруги и, неизбежно, нечия свекърва.

Луиз Фейнлайт чу слуховете от пощальона. Отиде в огромния стоманен гараж, където Вал навърташе ежедневните си трийсет километра, този път яхнал лъскав „Чаз Бътлър“. Велосипедът бе поставен върху въртящи се валове, които силно бръмчаха като грамаден рой пчели. Колелата се въртяха с такава скорост, та чак приличаха на неясни светли петна.

Луиз много обичаше да гледа брат си, като тренира, макар да знаеше, че на него не му харесва да го наблюдават. Вал въртеше педалите като луд, лицето му бе изкривено от усилието, очите не се виждаха зад притворените клепащи, устните му бяха здраво стиснати, както и зъбите. Потта се лееше непрестанно и тялото му блестеше. Всеки път, когато краката му отказваха, или по-точно не можеха да въртят педалите толкова бързо, колкото на него му се искаше, той ругаеше — с въображение и без никаква богоугодна цензура.

Луиз го чу и се засмя, наслаждавайки се на контраста между демоничната същност на брат си в момента и иронично безразличния към всичко Вал, когото той предпочиташе да показва пред света.

Тя чу как щракна компютърът, свързан с рамката. Бръмченето постепенно започна да заглъхва, очертанията на колелата ставаха по-ясни. Спиците изпъкнаха. После главините. Нежната, но невероятно здрава верига. И накрая велосипедът замря. Вал слезе от седалката, силните мускули на краката и раменете му все още потрепваха. Луиз му подаде хавлиена кърпа.

— Можеш пак да участваш в Колоездачната обиколка на Франция.

— Вече съм твърде стар — задъхано отвърна той и попи потта по лицето си. Свали колелото от валяците и внимателно го остави в

задната част на гаража, където имаше десетина други велосипеди. — Сложи ли кафето?

— Разбира се.

— Хубаво. — Двамата тръгнаха по коридор към верандата на задната стена на къщата. — Има ли поща?

— Само боклук. И една клюка от Пат, пощальона.

— Обещаха са да ми изпратят сигналния брой на „Ечемиченият град и хлапето, което обича да играе на дама“.

— Не ти ли е любопитно?

— Кое?

— Каква е клюката?

— За бога.

— Някой скочил в реката при бента.

— „Лаваца“ е, нали... кафето?

— Да.

— Хубаво. Онова сладниково шоколадово кафе, дето го пихме миналата седмица, не ми хареса.

Едва ли можеше да си представи по-мъчителен ден от този, в който се събуди с душа, натежала от мъка и угризения. Ан се сви на кълбо и здраво обгърна тялото си с ръце — мускулите ѝ се сгърчиха в непоносими спазми и тя примижа, загледана в красивите мотиви със сивкави листа, които се носеха и потрепваха по тавана на спалнята ѝ. През прозореца се виждаше късче ясносиньо небе. Стаята бе обляна от есенното слънце.

Мъчението ѝ вече бе започнало. Ужасната случка от предната вечер, с всички подробности, ярко осветена като на екран в кино, изплува в съзнанието ѝ и започна да се върти и върти. Виждаше се как изкачва стълбите към таванското помещение, изпълнена с лоши предчувствия. Карлота крещи и разхвърля книги и дрехи из стаята, хуква навън в тъмното. Бързата вода в реката.

Днес Ан трябваше да съобщи на Лайънъл. Трябваше да му каже. Той щеше да пита къде е Карлота. Но Ан, без да знае защо, усещаше, че не може да сподели цялата истина. Не че не би я разбрал — нямаше друг човек, който така добре да схваща хората, както Лайънъл. А да разбираш всичко, често ѝ казваше той, означава да прощаваш всичко.

Беше безкрайно толерантен, според нея понякога до глупост, към всички млади хора, които вземаше временно под крилото си. Онези, които бяха видели от обществото само зло. Обърканите и изоставените, престъпници и почти престъпници. Винаги се беше опитвала (с едно изключение) да ги приема радушно в дома си.

Ан се поколеба, защото знаеше, че ужасно ще го разочарова. Дори щеше да изпита срам от постъпката ѝ. И с право. Какво можеше да оправдае една зряла жена, приближаваща четирийсетте, израсла в семейство, винаги закриляло я от неволи, задето се бе нахвърлила така срещу нещастно същество, дошло да търси подслон тук, и го бе прогонила навън в нощта? Само изчезването на чифт обици, които момичето може да е взело, но може и да не е. И това не беше никакво извинение.

Ан стана и протегна скованите си крайници. Нахлузи си розовите брокатени пантофи, вдигна ръце към тавана, после докосна пръстите на краката си и се намръщи от болка.

Лайънъл щеше да поспи тази сутрин, защото снощи се беше прибрал доста късно. Ан реши да си направи чай, да го занесе в библиотеката и да измисли какво точно да му каже.

Обличаше си халата, когато чу жената, която идваше да ѝ помага през деня, да влиза през предната врата.

— Госпожо Лорънс? Ехо? Какъв прекрасен ден.

Ан бързо отиде до площадката на стълбището, като се насили да се усмихне и придаде на гласа си нещо подобно на топла нотка. Надвеси се над стълбите и викна:

— Добро утро, Хети.

Евадни Плийт, от Малбъри Котидж в Грийн, току-що беше свършила с най-важната си работа за деня — любещите грижи по поддържането на шестте си пекинеза. Това включваше изчеткване на козината им, измиване, подрязване на излишните косми, нахранване, затопляне на кученцата и разходка. Измери им температурата, провери дали нашийниците са чисти и удобни, старателно прегледа красивата им бежова козинка за чуждо тяло, осмелило се да се намъкне в нея.

След приключването на тази сложна ежедневна дейност Евадни закуси (както обикновено овесена каша и малко пушена треска) и

постави саксия с бяло мушкато на прозореца в кухнята. Сигналът, че си е „вкъщи“. По-нататък денят ѝ се изпълваше с толкова много събития, че едва ѝ оставаше време да си поеме дъх. Евадни беше особено популярна и причината бе съвсем проста: беше невероятно добър слушател. Рядко се среща някой да се интересува от другите повече, отколкото от себе си и заради това жителите на Фърни Басет бързо бяха оценили забележителната ѝ способност. Сякаш винаги можеше да отдели време за проблемите на хората. Никога не поглеждаше към красивия голям часовник, стъпил величествено на пода, нито обръщаше внимание на нежния му гонг. Какъвто и да беше поводът, довел събеседника в дома ѝ, винаги изглеждаше благоразположена. И напълно дискретна.

Неизбежно хората започнаха да я търсят. Най-удобният стол в претрупаната ѝ с мебели гостна постоянно бе зает от разтревожена или развълнувана душа, която изливаше онова, що ѝ бе натежало или произпълнило, докато си похапваше масленки с чаша чай „Ърл Грей“, поднесени от домакинята. Или, след шест часа вечерта, соленки със сирене и „Нойли Прат“^[2].

Евадни никога не даваше съвети, което би изненадало нейните посетители, ако се замислеха над това, защото винаги си тръгваха с чувство на удовлетворение и от време на време стигаха дори до заключението, че сега нещата им се струват по-ясни. Понякога даже започваха да виждат в съвсем различна светлина хората, от които бяха дошли горчиво да се оплакват.

В този ден те, разбира се, не говореха за нищо друго, освен за предполагаемите събития, разиграли се край реката. Липсата на сигурни сведения не пречеше на фантазиите им, които се вихреха с почти готическо разточителство. Не че човек можеше да се опре на нещо, нали разбирате. Просто догадки, скъпа моя. Беше ясно, че всъщност никой нищо не беше чул. Но въпреки това — дете има дим, там има и огън. До обедната си почивка Евадни вече съжаляваше, че няма писателски талант, защото беше натрупала толкова мелодраматични истории, че можеше да захранва със сценарии някоя сапунка поне десет години.

На обяд махна мушкатото от прозореца и извика Пиърс — най-старото и най-умното от пекинезчетата ѝ. Даде му една кошница, в която сложи плик с бележка и пари, и го изпрати до „Брайънс

Емпориум“, за да ѝ купи „Таймс“, лотариен билет и замразени десерти. Беше ѝ свършил и тоникът, но ѝ дожаля да натовари кучето с тежките бутилки.

Когато Пиърс се върна (с по-малко ресто, което и друг път се беше случвало), Евадни започна да приготвя обяда. Задуши няколко главички дребен лук и малко нарязана на ситно целина в безсолно масло, добави дафинов лист, пресен пилешки бульон и остави тенджерата на огъня да покъкри. След това си сипа в чашка вино от бъз и подреди масата. Красиви сребърни прибори — подарък по случай пенсионирането ѝ от колегите в библиотеката в Суис Котидж, стрък парникова мимоза, топли житни хлебчета.

Докато разбъркваше супата и сръбваше от домашно приготвеното вино, Евадни все си мислеше за онова, което толкова бе обезпокоило посетителите ѝ тази сутрин. Чудеше се дали някой наистина беше паднал в реката. И ако беше така, къде ли е сега горкият човек? Дали реката не го е отнесла на километри надолу по течението? Или се беше заклецил във водорасли? А може би бе затънал в калното речно дъно?

Ръката на Евадни трепереше, когато извади пакетче кардамон и хавана с чукалото, а сърцето ѝ натежа от съжаление за вероятно измислената личност. Удавянето беше нещо, от което Евадни изпитваше неистов страх. Някога в училище я бяха накарали да прочете сцената от „Ричард III“, в която се описваше смъртта на Кларънс, и едва не припадна от ужас. Изведнъж ѝ се отця да експериментира със супата и върна кардамона на рафта.

Седна да си хапне и изведнъж — тъкмо беше поднесла лъжицата към устата — се сети за нещо, случило се предишната вечер. Беше в спалнята на горния етаж и се приготвяше да си ляга. Облече си дълга дебела нощница, изми лицето си с дъждовна вода и сапун, както нравеше от малка, и си каза молитвите. Както обикновено привлече Божието внимание върху съдбините на много хора и дори му предложи как да им помогне, а накрая, разбира се, подчерта, че все пак изборът си е негов. След това се пхна в леглото.

Евадни винаги спеше по гръб, кръстосала ръце на гърдите като статуя в стара провинциална църква. Харесваше ѝ мисълта, че ако душата ѝ реши да отлети, докато спи, тленните ѝ останки щяха да бъдат намерени в благопристойна поза. Неизменно потъваше в дълбок

сън без сънища, но снощи, тъкмо да заспи, чу вик — силен и доста страшен, почти писък, — който я стресна и моментално я разсъни. Тогава си беше помислила, че е лисица или друго дребно животно, попаднало в ноктите на някой хищник. Но сега, както си седеше в обляната от слънчева светлина кухня, зяпнала в бързо изстиващата си супа, Евадни вече не беше толкова сигурна.

Разтърси глава и твърдо си каза, че дори и да е сбъркала в предположенията си и крясъкът да е бил наистина човешки, сигурно няма връзка с чутите сутринта истории. Всички разправяха, че който и да е паднал в реката, станало е близо до Суон Мирън. Виковете бяха значително по-близо до къщата ѝ. Дори и така да е...

Евадни бързо довърши супата си, остави съдовете в мивката и върна мушкатото на прозореца. Почти моментално почукаха на вратата ѝ и тя побърза да отвори, защото бе настъпил един от редките моменти, когато се нуждаеше от компанията на друго човешко същество почти толкова, колкото и то от нейната.

Към четири часа същия следобед Луиз Фейнлайт се отби да види Ан Лорънс. Бяха се сблизили съвсем случайно, всъщност единственото, което ги свързваше, беше любовта им към цветарството. Луиз определено си даваше сметка, че ако все още живееше и работеше в Лондон, с Ан щяха да се разминават като кораби в нощта, без изобщо да се забелязват.

В едно селце обаче нямаш особен избор и като намериш някой, който поне отчасти да става за компания, почти винаги полагаш усилие да се сприятелиш с него. Пък и двете си бяха интересни една на друга. Никоя не можеше да проумее как е възможно да се живее така, както живееше другата.

Ан се възхищаваше и малко се страхуваше от обаянието на Луиз, грубото ѝ и иронично отношение към живота като цяло, насмешливите и на пръв поглед лишени от чувства взаимоотношения с брат ѝ. Завиждаше на готовността, с която по-младата жена отстояваше своето. Някои от ситуациите, с които ѝ се бе налагало да се справя като анализатор в отдела за акции и ценни книжа в търговската банка, където беше работила, щяха да накарат Ан да изтича до най-близката тоалетна и да повърне от ужас.

Луиз пък просто не можеше да повярва, че жена на възрастта на Ан, с нейната интелигентност, която можеше да бъде изключително привлекателна, стига да поиска, е в състояние ден след ден, месец след месец, година след година да живее, без да прави нищо. Или поне нищо смислено според разбиранията на Луиз. Скучни занимания като градинарството, председателството на Женското дружество, редактирането и отпечатването на енорийското списание, организирането на списъци, в които се посочва кой кога трябва да носи цветя и да почиства църквата. Невероятно.

Бързо беше задоволила любопитството си и бе разбрала защо приятелката ѝ се е омъжила за такъв сухар, понеже всеки в селото знаеше историята. Ан живеела с баща си — викарият на Фърни Басет, който бил на петдесет, когато тя се родила, и умрял близо двайсет и две години след това. Неговият помощник — Лайънъл Лорънс, стеснителен, приятен човек, минал четирийсетте, — постепенно поел свещеническите задължения на пастор Байфорд и помагал на Ан да се грижи за баща си, когато възрастта му напреднала.

Лорънс предложил на нещастното, покрусено от смъртта на баща си момиче да продължат да се грижат един за друг, а Ан, която познавала единствено живота в дома на селския енорийски свещеник и била болезнено срамежлива, приела. Няколко години след като се оженили, Лайънъл, макар и все още посветен в духовнически сан, отказал да помага в църквата, като обяснил решението си с необходимостта от повече време, за да върши Божиите дела там, където имало повече нужда от него. За щастие това не довело до загуба на къщата, защото била собственост на майката на Ан, а не на епархията. Църковните служби се извършвали всяка трета неделя от викарий, който обслужвал и други две села. Един-единствен път Луиз си позволи да засегне въпроса за този брак пред Ан, която само отбеляза: „Май това беше най-лесното нещо, което можех да направя“, и после бързо смени темата.

Луиз съжаляваше Ан. Беше сигурна, че приятелката ѝ е нещастна — коя ли жена би била щастлива, омъжена за подобен скучен стар сухар? Що се отнася до съгребилите хаймани, които той постоянно водеше в къщата, е... Луиз бе направила грешка в началото на приятелството им, като беше посъветвала Ан да се противопостави на мъжа си по този въпрос. Ала изненадана установи, че Ан не само

нямаше нищо против натрапеното присъствие, но дори се срамуваше, че не е в състояние да приема по-радушно тези „тъжни младежи“ и да се грижи за тях по-всеотдайно. Измъчваше я чувството, че може да разочарова мъжа си.

Луиз все пак се съвзе и се впусна в доста трудно начинание — да убеждава Ан колко тази гледна точка е сериозно изкривена: за повечето хора самото приемане на подобно положение е доказателство за забележителна толерантност. А ако някой се хвърля в такава инициатива с цялото си сърце и душа, най-малкото показва, че нещо не му е наред.

Единствено си загуби времето. Ан се опита да я слуша, но скоро започна да нервничи. Луиз се отказа, ала поне в едно отношение успя да постигне известен положителен резултат. Скоро след разговора им в старата енорийска къща приспана младеж. Щом го зърна, Ан усети как я побиват тръпки и студ я прониза чак до костите. Той стоеше на прага кротко, говореше тихо и възпитано, но тя долови неимоверната му жестокост. Младият мъж я погледна само веднъж, но Ан усети погледа му като нож, който търси откъде да проникне. Изплашена, намери съпруга си и му заяви, че няма да допусне този човек в къщата. Лайънъл, разбира се, се ядоса, особено след като тя не успя да намери смислено обяснение за отношението си, но разтревожен от настоятелността в гласа ѝ, накрая се съгласи.

После Луиз я беше похвалила, задето се е държала толкова твърдо, ала Ан отвърна, че няма за какво. Просто така ѝ дошло отвътре. Тогава на Луиз цялата работа ѝ се стори малко патетична. Сега знаеше, но беше твърде късно.

Новодошлият бе настанен в апартамента над гаража, в който имаше телефон за връзка с къщата. Той предложи да шофира и да се грижи за стария автомобил „Хъмбър Хоук“, наследство на Ан от баща ѝ, а поддръжката му ѝ струваше повече, отколкото можеше да си позволи. Лайънъл не умееше да кара кола и остана изключително доволен, защото реши, че единствената проява на желание да е полезен предвещава трайна промяна в младежа.

Сега, когато Луиз наближи къщата, видя, че колата е изкарана на алеята. Зарадва се, като не забеляза шофьора наоколо. Мина покрай високите прозорци на трапезарията и мярна Лайънъл Лорънс да говори

по телефона. Май беше разтревожен, побелялата му коса бе щръкнала и той размахваше свободната си ръка във въздуха.

Луиз тъкмо се канеше да тръгне нагоре по стълбите, когато зърна Ан. Седеше напълно неподвижна на платнен стол до големия кедър в средата на градината. Луиз отиде при нея.

— Здравей. Донесох ти разсад за трицветна теменуга. Бяла — точни и сложи влажния пакет на тревата, после седна. — Ан?

Тогава Луиз осъзна, че Ан всъщност не седи неподвижна. Цялото ѝ тяло трепереше. И устата ѝ трепереше и ту се отваряше, ту се затваряше. Въртеше нагоре очи и примигваше.

— За бога, какво има?

— А, Луиз... Направих нещо... ужасно... Не мога да ти кажа — изхлипа тя и избухна в сълзи. Луиз прегърна слабичките рамене на приятелката си и Ан плака ли плака, бавно осъзнавайки колко ѝ е било нужно.

— Разкажи ми.

— Не мога, ужасно е.

Луиз си помисли колко коренно различна представа имаха с Ан за това кое е ужасно.

— Да не си пропуснала пак да включиш старата мама Крейвън в списъка за носене на цветя в църквата?

— Вдигнах... скандал. На Карлота.

— Браво на теб.

— Тя избяга.

— Имах си хас да не избяга. — Луиз си бе съставила собствено мнение за момичето.

— Лайънъл не може да я намери. Търси я навсякъде.

— И това ли е всичко?

След дълга пауза Ан прошепна:

— Да. — Беше спряла да трепери, но пък ужасно пребледня. Погледът ѝ се плъзна встрани, мина над рамото на Луиз и се заби в земята.

Луиз си помисли, че Ан е най-нескопосаният лъжец, когото е срещала някога. Първата част от историята звучеше правдоподобно. Луиз ѝ повярва: сигурно са се скарали с Карлота, навярно е избягала, но имаше и още нещо. Сто процента.

— Кога се случи?

— Снощи.

— Съобщихте ли на полицията?

— Не! — леко извика Ан.

— Добре, скъпа — промълви Луиз и погали Ан по косата с бавни, успокоителни движения. — Добре...

— Извинявай. — Ан извади от джоба на ризата си смачкана на топка носна кърпичка и си издуха носа. — Лайънъл твърди, че тя едва ли би одобрила... да намесваме... свинете.

„Свинете“. Луиз губеше търпение. Ако Лайънъл си мислеше, че като подражава на младите, ще стане един от тях, жестоко се лъжеше. Остава да си нахлупи бейзболна шапка с козирката назад и да си сложи тениска на „Рейдиохед“^[3].

— Не мога да те оставя тук — заяви Луиз, стана, хвана Ан за ръка и ѝ помогна да се изправи. — Ела у нас да прием по чаша чай.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. — Подкрепяйки Ан под ръка, я поведе по алеята. — Имам страхотен кекс с аромат на кафе от „Макс енд Спенсър“.

— Трябва да се обадя на Лайънъл...

— Глупости. Изобщо няма да забележи, че те няма.

— Вярно — тъжно се съгласи Ан. — Май няма да забележи.

Кенди винаги бе приемала госпожа Ледърс за своя стопанка и беше убедена, че и госпожа Ледърс смяташе така. Но и двете не даваха външен израз на това, особено когато Чарли беше наблизо. Тази вечер се бе затворил в предната стая, където обикновено се хранеха и гледаха телевизия, и от толкова време седеше там в пълна тишина, та госпожа Ледърс реши, че е заспал. Затова потупа с ръка по краката си. Кенди се поколеба, хвърли тревожен поглед към затворената врата на предната стая, но после скочи и се настани в скута ѝ.

Госпожа Ледърс погали златистокафявите ѝ уши, които приличаха на триъгълни филийки току-що препечен хляб. Почеса кучето по коремчето и Кенди заскимтя от удоволствие. Госпожа Ледърс се зачуди какво ли правеше мъжът ѝ. Беше минал почти час, откакто бе потънал в онази стая с вчерашния вестник „Пийпъл“, ножица и тубичка лепило „Супер Глу“.

— Не бива да се оплакваме, нали, Кенди? — каза госпожа Ледърс и се усмихнаха една на друга, сгушени като две буболечки в опърпания стар люлеещ се стол до камината. След още двацет минути все така не се чуваше ни звук, ни движение в стаята и госпожа Ледърс с нежелание сложи Кенди в евтиното ѝ пластмасово легенче и отиде да види дали всичко беше наред.

Чарли бе с домакинските ръкавици на жена си и надвесен над сгъваемата маса, изрязваше големи парчета от вестника. Старите фишове от футболни залагания и непечеливши лотарийни билети бяха събрани на една страна да не пречат.

Чарли отрязва по-малки парчета. И още по-малки. Подбираше си абзац, изречение, последна дума, буква. Изпусна хриплива въздишка на удовлетворение. Оказа се не чак толкова трудно. Нужни бяха само шест думи, и то все обикновени.

Чарли свали ръкавиците и взе пакета с „Ризла“ да си свие цигара. Сложи рошава купчинка червеникавокафяви тютюневи нишки в хартийка, зави я, прокара върха на посивелия си език по дължината на хартията и запали единия край.

Езичето на бравата щракна и жена му се появи на прага. Чарли подскочи и се зачерви от яд.

— Махай се!

— Чудех се дали не си...

— Човек не може да си прочете вестника на спокойствие!

— Извинявай.

Чарли не сваляше поглед от жена си, докато тя отстъпваше назад. Гледаше мършавата ѝ фигура, стърчащата навсякъде побеляла коса и жалките ѝ приведени рамене. Боже, колко беше досадна. При нормални обстоятелства щеше да я последва в кухнята и да ѝ даде да се разбере, но не и този път. Защото за Чарли тази вечер изобщо не беше обикновена. Тя беше, защо да не се отбележи, вечер на зловецко предзнаменование. Пред него стояха шест големи йероглифа, които вероятно щяха да му донесат свобода. Той огледа стаичката и си позволи да се изхили на очуканите пластмасови столове, евтиния, облицован с фурнир шкаф и старомодния телевизор. Защото скоро щеше да каже сбогом на всичко това. Щеше да седи на удобен, пухкав

фотьойл, с чаша уиски с лед, лула с хубав, силен тютюн и нещо младо, русо и приятно за гушкане.

Щото, стига да има пари, човек може всичко да си купи. А той щеше да има пари. О, да. За първи път в живота си щеше да има пари. Отначало скромна сума. Трябва да сме разумни. Излишно е ненужно да плашим хората. Но там, откъдето са дошли тези, щяха да дойдат и още. И още. Щеше да има достатъчно, за да си живее приятно и спокойно до края на дните си.

В местните новини в девет часа не бе споменато нищо за инцидента край бента на Мисбърн, та посетителите в „Ред Лайън“ решиха, че всичко е било просто шега, и насочиха вниманието си към по-съществени неща. Например във външната тоалетна на стария Гордън Чери били намерени шест фазана. Освен това, за срамотите, чаеният сервиз на бабата на Ада Лукас, още както си е в шкафа ѝ, бил оценен от търговски пътник на петдесет лири, а всеки знаеше, че сервизът е с клеймото на „Рокингам“ и струва поне сто лири.

С течение на времето слуховете за злополуката край реката бяха забравени. Хората се разхождаха на лунна светлина или шофираха до домовете си, замислени за съвсем други неща. Или както кръчмарят подхвърли на жена си: „Май за тая година си взехме порцията вълнения.“

Е, това само идва да покаже колко погрешни могат да бъдат хорските заключения.

[1] Фирма за млечни продукти. — Б.пр. ↑

[2] Сухо Мартини. — Б.пр. ↑

[3] Британска музикална група. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Ан Лорънс провери съдържанието на таблата, на която бе поставена закуската на съпруга ѝ. Слаб китайски чай. Рохко сварено яйце. Току-що изпечена филийка. Ябълка. Малко мармалад. Добави цветенце във вазичка с растителни орнаменти.

— Би ли занесла това горе, Хети?

Ан наричаше госпожа Ледърс Хети от малка, а госпожа Ледърс винаги ѝ беше викала или Ани, или Немирница, или някое от другите нежни прякорчета. Един ден Ан се омъжи и като по чудо се превърна в госпожа Лорънс, но колкото и да убеждаваха госпожа Ледърс, къде на майтап, къде сериозно, да нарича Ан по друг начин, тя просто не можеше. Струваше ѝ се нередно.

— Разбира се — отвърна госпожа Ледърс и веднага се зачуди къде ли да се дене, ако викарият (за нея той си оставаше енорийският свещеник) отвори вратата по пижама. Или нещо по-лошо.

— Просто почукай и я остави пред вратата му.

Ан си наля трета чаша кафе и я занесе в библиотеката. Часът беше почти десет, но реши, че е най-добре да остави Лайънъл да спи. Беше се прибрал късно след обиколката на най-различни приюти, общежития и недовършени строежи и бе изтормозил с обаждания познатите си от службата за контрол върху лица с условни присъди. Накрая тревогата му за живота и здравето на Карлота надделя над притеснението да не я засегне и отиде в полицейския участък в Костън да съобщи за изчезването на момичето. Върна се у дома и доста обстойно и с отвращение описа „пълната и безчовечна липса на интерес“, с която се сблъскал в полицията.

Ан го слушаше, а гърдите ѝ се стягаха от мъка и угризения. Как ѝ се искаше да има начин да върне времето назад и да си спомни спокойствието, безгрижието, с които някога живееше. Тогава това на моменти ѝ се струваше отегчително, но сега с цялата си душа искаше онези дни отново да се върнат.

Пощенската кола си тръгна. Ан отиде във вестибюла и изпразни голямата телена кошница, която висеше отзад на вратата. Винаги имаше много писма. Лайънъл обичаше да си кореспондира — понякога на Ан ѝ се струваше, че пише писма на всеки, с когото се е запознал. За щастие голяма част от адресатите, изглежда, нямаха желание да поддържат връзка с него. Обичайно бе на закуска да се оплаче как еди-кой си все още не е отговорил на второто (или третото) му писмо.

Лайънъл отдавна бе прекратил дейността си като енорийски свещеник, но винаги получаваше писма за различните благотворителни начинания, в които е участвал, списания (днес например беше „Ню Стейтсман“) и писма с молба за помощи. Имаше и две писма, адресирани до нея. Веднага позна, че едното е от възрастна роднина от Нортъмбърланд, която винаги ѝ пишеше през август, за да ѝ напомни, че скоро е рожденият ден на майка ѝ, та да не забравя да се помоли за нея. На другия плик беше написано само името ѝ. Нямаше адрес. Някой сигурно го беше пъхнал направо в процепа за писма. Често се случваше, особено вечер, когато не искаха да безпокоят никого. Ан отнесе писмото до прозореца в трапезарията и го отвори.

Щеше да помни мига до края на живота си: яркия цвят на тъмнорозовите ружи, притиснали се до прозореца, грубата дамаска на тапицерията, докосваща задната част на краката ѝ, пухче прах до обутото ѝ в чехъл стъпало и самата себе си — как разгъва тънката, леко зацапана хартия на единствения лист в плика.

За благословена частица от секундата недоумяващо се взря в странните изрязани думи, залепени накриво. Да не е нов вид реклама? Нововъведение в боклуците, с които пълнеха пощенските кутии на хората? После прочете думите свързано да види дали имат смисъл.

В главата ѝ нахлу шум. Сетне сърцето ѝ замря, сякаш някой бе стоварил тежкия си юмрук върху гърдите ѝ. С мъка си пое дъх. И отново прочете думите. „Видях Те Как Я Блъсна.“

Ан усети да се вкочанява. Устата ѝ изведнъж се напълни с кисела течност: Напрегна всички сипи да не повърне или да припадне, клекна и опря глава в коленете си. Както клечеше и трепереше, сянка се появи до нея на килима.

— Добре ли сте, госпожо Лорънс?

— Какво? — Ан вдигна глава и скочи. Листът падна на килима със залепените думи нагоре. — Какво правите тук?

На прага стоеше мъж, нехайно подпрял се с ръка на рамката на вратата. Невероятно красив младеж с къса, къдрава коса, толкова руса, та изглеждаше почти бяла, и поразителни тъмносини очи. На горната част на ръката му се виждаше татуировка — изненадващо нежна. Водно конче с крилца в небесносиньо и яркозелено, а телцето му приличаше на черна удивителна. Той свали измачканото си дънково кепе, превръщайки по някакъв начин този жест на уважение в обида.

— Лайънъл искаше колата да е готова за единайсет, ама не ще да запали. Май карбураторът не е наред.

— Защо не се обадохте по телефона? — гласът ѝ се извиси. Никога не беше нахлувал така преди. Да влезе в къщата! И то точно в този момент.

— Нещо се е преобал — каза той и се усмихна, когато бузите на Ан пламнаха. — Отидох до кухнята да кажа на госпожа Ледърс, ама я няма там.

Младежът свърши с обясненията, но сякаш изобщо не възнамеряваше да си ходи. Пъхна палци в гайките на дънките си и зяпна Ан с престорено уважение. Стаята изведнъж ѝ се стори много по-малка, изпълнена до тавана с напрежение, което въобще не желаше да анализира, нито да разбира.

— Ще кажа на съпруга си.

— Да. Добре — отвърна той, но продължи да си стои на прага.

Ан не можеше да излезе. Нямахше как да мине покрай стройното тяло, грациозно облегло на рамката на вратата. Насили се да го погледне и видя безочливост и дори омраза в красивите му очи, но после го отдаде на състоянието на ума си в момента.

— Изпуснахте си писмото.

Тя го грабна и го смачка в дланта си. Дали беше видял какво пишеше на листа? Не би могъл от толкова далече. Напъха хартиената топка в джоба на халата си и с усилие проговори:

— Можете да си вървите... вече... тъ, Джекс.

— Знаем, госпожо Лорънс. Няма защо да ми казвате.

Тя отстъпи назад, опипвайки зад себе си рамката на прозореца, полека се отпусна и седна на нея. И какво щеше да прави сега?

Скована от нерешителност и тревога, Ан бе спасена от появата на Хети Ледърс.

— Извинете — рече госпожа Ледърс, понесла пластмасов леген с препарати и парцали, и решително мина покрай шофьора. — Някои хора все пак работят тук.

В следващия миг беше изчезнал. С едно-единствено плавно движение, като пор. Госпожа Ледърс веднага забеляза състоянието на Ан.

— Не бива да позволявате на тази отрепка да ви разстройва — загрижено отбеляза тя, като за нищо на света не можеше да разбере как негово преподобие може да подлага жена си на такива изпитания с тия нехранимайковци, дето ги водеше в къщата. Зае се да свали овехтялата дантелена покривка от масата и внимателно я сгъна. — Колкото порано офейка, толкова по-добре.

— Не е само заради него. — Ан обгърна тялото си с ръце. — Карлота избяга.

— Тя ще се оправи. Такива като нея винаги се справят.

Госпожа Ледърс обикновено не говореше така откровено. Искаше ѝ се да е лоялна и към преподобния, и към жена му, но днес просто трябваше да е искрена. Ан изглеждаше доста зле.

— Свърших в кухнята. Защо не отидете да си направите чаша хубав чай?

Ан почти тичешком напусна стаята. Не отиде в кухнята, просто тръгна слепешката из къщата, без да знае накъде. Накрая се озова в килера за спално бельо и осъзна, че се е вторачила в купчините сгънати чаршафи, наредени на дървени рафтове, ухаещи на изсушена върбинка.

Извади писмото от джоба си и го приглади. Ръката ѝ трепереше изключително много и изрязаните, залепени думи подскачаха нагоре-надолу като в налудничав танц. Имаше чувството, че държи нещо скверно, покрито с ужасна мръсотия, а в него бъка невидим лигав живот.

Изтича в банята и накъса писмото на десетки парченца, после направи същото и с плика. Хвърли ги в тоалетната и пусна водата няколко пъти, докато изчезна и последната хартийка.

После се съблече, пусна душа и свирепо затърка тялото си с кисето. Изми си ушите отвътре, ноздрите и ноктите. Насапуниса си

косата и дълго я плакна. След като свърши, сгъна халата и всичко, с което беше облечена, когато за първи път докосна писмото, напъха дрехите в чувал за боклук и го изхвърли.

След време, когато превърташе събитията назад, Ан се изненада защо не е предвидила следващата стъпка на автора на писмото. Беше гледала филми, беше чела криминални романи, но когато ѝ се обади по телефона, изпадна в пълен шок. Почти толкова силен, колкото когато получи писмото.

Той май говореше през памук. Без акцент, само сподавено мърморене. Искаше пари. Хиляда лири, иначе щял да отиде в полицията. Каза ѝ точно кога и къде да остави парите. Ан запротестира. Опита се да обясни, че не може да намери толкова бързо исканата сума, а отгатък ѝ затвори телефона.

Нито за миг не ѝ мина през ум да не плати и не само заради опасността да я разкрият. Обхваната от угризения, смяташе, че тя, единствено тя е пряко отговорна за трагичната ситуация. Беше прогонила Карлота от къщата, беше преследвала момичето до реката и не успя, въпреки усилията си, да му попречи да скочи във водата.

Всъщност сега Ан започна да се пита доколко неподправени са били усилията ѝ. Спомни си как Карлота викаше: „Ти никога не си искала да живея тук и ще се радваш, ако се отървеш от мен.“ Това беше самата истина. Отчаянието на момичето, твърдото му решение да скочи бяха дали сили, но определено, ако беше опитала да го хване малко по-здраво... И после този вик: „Не ме бутай...“ Не беше бутнала Карлота. Или беше?

Бутнала или не, и в двата случая Ан бе виновна за случилото се. И затова трябваше да си плати. Щеше да е първата стъпка, първият опит да облекчи съвестта си. Можеше да отиде до банката и да изтегли хиляда лири. Познаваха я и наличните пари в сметката ѝ лесно щяха да покрият исканата сума. Ако онзи отново предяви претенции, щеше да продаде остатъка от бижутата на майка си. Така определено щеше поне малко да наклони везните в своя полза. Доплака ѝ се от тъжната симетрия на заключението.

В онази нощ Ан взе фенерче да осветява пътя си през гората Картърс Ууд. Имаше едно местенце за пикник с дървени пейки и две

дълги маси. Наредиха ѝ да остави парите в запечатан плик, увит в найлонова торбичка, в кошчето за боклук.

Страхуваше се повече да не сбърка, отколкото да ходи сама сред тъмните шумолящи дървета. Не се боеше, че ще ѝ се случи нещо. Изнудвачът едва ли ще поиска да нарани златната си гъска, а и надали ще се остави да бъде видян, явно щеше да се стреми да не ѝ се мярка пред очите.

Имаше две кошчета за боклук. Едното беше празно и Ан пусна пакета там. Той тихо тупна на дъното и тя се зачуди дали изнудвачът беше достатъчно наблизо да чуе. Изведнъж дребно животно изписка, когато жената хукна към къщи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мъжът ѝ не се върна по обичайното време след вечерната си разходка с кучето и госпожа Ледърс си легна. Понякога правеше така. Отбиваше се в „Ред Лайън“, където работното време беше доста плаващо, меко казано, хвърляше стрелички и си изпросваше по някоя цигара или питие. Госпожа Ледърс смяташе, че не го ли изгонеха от кръчмата, Чарли щеше да си прекара там цялата нощ. Затова се унесе в сън с приятното съзнание за празното място до себе си.

Събуди се, а стаята беше обляна в светлина. Седна в леглото и се огледа, примигвайки. Сграбчи часовника на нощното си шкафче. Беше осем и десет! Ахна и бързо стана. Чарли никога не забравяше да навие часовника за звънене. Точно в шест и половина, винаги. А и никога не ставаше, преди да си е изпил чая.

По-скоро озадачена, отколкото разтревожена, госпожа Ледърс навлече раздърпан памучен халат и тръгна да излиза. На вратата се спря и хвърли поглед назад да не би Чарли да се е скрил някъде между мебелите. Леглото изглеждаше огромно. Досега не си беше давала сметка колко много място заема.

Слезе по тесните извити стълби на долния етаж и отиде в кухнята, където тежката миризма от цигарите на Чарли витаеше във въздуха и задушаваше аромата на хляба, оставен до печката да втасва през нощта. Без да мисли, госпожа Ледърс напълни чайника с вода и сложи две пакетчета чай „Тайфу“ в каната.

Никога не се беше възприемала като фантазьорка, но сега умът ѝ заизмисля какво ли не. От тъпите сапунки е — би казал Чарли. Промиват ти мозъка, жено. И наистина бе очарована от вълнуващите обрати в сериалите. Ако това беше филм, мъжът ѝ сигурно щеше да е забягнал с чужда жена. Сърцето на госпожа Ледърс, за миг подскочило при тази мисъл в гърдите ѝ, се върна в реалността и се намести на обичайното си място. Да си го кажем направо — въздъхна тя шумно, — коя нормална жена би взела Чарли?

Може пък тайно да е участвал в престъпление и да му се е наложило да бяга. Изглеждаше по-вероятно, макар че беше доста глупав и сигурно нямаше да се сети да бяга, преди да е станало твърде късно. А и с кого би участвал в престъпление? С шепата пияници от кръчмата, които наричаше приятели? Нямаше нито един истински приятел на този свят.

Водата в чайника завря. Госпожа Ледърс напълни каната и извика:

— Време е за закуска, Кенди.

Кучето не се появи от кошничката си. Госпожа Ледърс се наведе с леко пъшкане, за да надникне под масата. Кенди я нямаше, което означаваше, че и двамата не са се прибирали цяла нощ.

Много по-разтревожена от отсъствието на кученцето, отколкото на съпруга си, госпожа Ледърс взе големия железен ключ от вратата и изтича в градината пред къщата. Застана на портата под красив хибискус (подарък за Деня на майката от дъщеря й Полин преди повече от трийсет години), но не забеляза нито неговата красота, нито очарованието на изгрялото утро. Мислеше единствено къде може да е Кенди.

Червената пощенска кола се появи в края на уличката. Семейство Ледърс рядко получаваше писма, а и когато получаваше, бяха адресирани до „живеещите в този дом“ и ги канеха на курсове за счетоводители или предлагаха да им строят двойно остъклена оранжерия. И днес беше така. Колата не идваше към тях.

Тя изтича да спре пощальона и едва го настигна. Той не можа да скрие изненадата си. Госпожа Ледърс изглеждаше така обезумяла с щръкналата на всички страни побеляла коса, с трънните, закачили се по полите на халата ѝ, и подгизналите от влага чехли.

— Добро утро, госпожо Ледърс. Добре ли сте?

— Да сте виждали кученцето ми порода „Джак Ръсел“? — Пощальонът се поколеба и тя добави: — То е предимно жълто-кафяво на цвят, с черни петна и бели лапички.

— Ако го видя, ще ви кажа — обеща той през прозореца на колата. — Спокойно. Кучетата имат навика да бягат.

Не и моята Кенди. Госпожа Ледърс навлече някакви дрехи, закопча ги криво-ляво, нахлузи сабото, с което ходеше в градината, и хукна навън, като за всеки случай остави вратата откритата.

Бързо се запъти към Грийн. Лицето ѝ се бе сгърчило от тревога, а очите ѝ ту сезираха напред в далечината, ту се забиваха едва ли не в краката ѝ, все едно се боеше да не настъпи кучето, без да иска. Един-двама от селото, сред които и Евадни Плийт, бяха излезли със собствените си кучета и всички проявиха искрено съчувствие към госпожа Ледърс. Попитаха я дали да потърсят някъде, където би могло да е отишло кученцето, и обещаха да проверят при съседите си веднага щом се върнат у дома. Евадни предложи да направи няколко обяви в ярки цветове и да ги разлепи по дърветата и на таблото за съобщения в селото.

Госпожа Ледърс нямаше представа откъде точно мъжът ѝ е минал предната вечер по време на разходката. Но независимо дали е завил наляво или надясно в края на улица Тол Трийс Лейн, горе-долу щеше да обиколи един и същи район, за да направи кръг и да се прибере вкъщи.

Стигна до двора на църквата и реши да извърви цялата Пингълс. Тясната уличка минаваше покрай задните дворове на десетина къщи и беше любимо място за влюбените и младежите, които смъркаха, поглъщаха или си боцкаха разни забранени вещества.

През цялото време госпожа Ледърс не преставаше да вика. Успееше ли да достигне стената на градинска барака близо до улицата, се протягаше, почукваше по дървото и пак викаше: „Кенди!“ Даваше си сметка, че в такива бараки обикновено котките попадаха като в капан, но знае ли човек.

Пингълс водеше почти направо в обрасла с шубрак горичка, зад която се простираха ниви с пшеница и ечемик, сега ожънати и осеяни с големи златни снопи, които щяха да бъдат откарани в селото за зърно през зимата.

Госпожа Ледърс навлезе в горичката, като тихо цъкаше с език, защото беше сигурна, че кученцето веднага би разпознало звука. Замря на място и се послуша напрегнато. Реката клокочеше и шуртеше между камъните. Подплашено животно изтопурка между дърветата. Пращяха клони, шумоляха листа. Внезапна експлозия от пляскащи крила и облак диви гълъби се издигна във въздуха. Птиците се подредиха във ветрило и направиха огромен завой като самолети в летяща формация.

Госпожа Ледърс се зачуди дали да се осмели да навлезе по-навътре чак до центъра на гората. Знаеше, че мъжът ѝ едва ли щеше да

се разхожда там в тъмното, но сърце не ѝ даваше да си тръгне, без да е проверила всяко кътче, пък било то и най-невероятното. Направи още няколко крачки, безшумни върху дебелия килим от листа, и отново повика кученцето. Пак се послуша.

Стори ѝ се, че чу съвсем тих звук. Почти недоловим. Дори не можеше да се нарече скимтене. Първият импулс на госпожа Ледърс беше да се втурне като луда наоколо; да гледа и да вика и пак да гледа. После осъзна, че може да настъпи кучето, и се застави да остане на мястото си и да се успокои.

Тръгна на пръсти, като тихичко мърмореше нежни успокоителни думички, вървеше напред, назад, надничаше под копривите, под папратите, внимателно премествайки сухи клончета, а понякога захвърлени шишета и консерви. Намери Кеңди затисната от голям клон, паднал от един дъб. Клонът беше много тежък, а госпожа Ледърс не можеше да стигне до кучето, без да го отмести. Най-разумно беше да отиде да повика някого на помощ, но не можеше да понесе мисълта да остави Кеңди дори за миг. Затова започна сама епична борба с клона — буташе, повдигаше, дърпаше. В ноктите и в дланите ѝ се врязаха трески. Накрая заплака от болка и безсилие.

Все пак успя да премести клона поне колкото да се покатери някак през него. И най-сетне да види Кеңди. Наведе се с усилие и вдигна кученцето. Тогава сълзите ѝ рукнаха неудържимо.

Тази сутрин беше сухо, ясно и слънчево, затова Валънтайн Фейнлайт беше излязъл да направи трийсетте си километра на открито. Вече бе покрил разстоянието и на влизане във Фърни Басет намали скоростта, когато изведнъж измежду къщите изскочи някаква жена и се втурна на улицата. Той изви кормилото, стисна спирачките и тъкмо щеше да ѝ кресне, когато позна в жената чистачката на семейство Лорънс. Беше гушнала нещо и го притискаше към гърдите си, изцапани с яркочервени петна.

— Госпожо Ледърс? Какво по дяволите... — Той приближи към нея. — О, боже!

— Това е моето... Трябва да... ветеринаря... трябва... трябва...

— Стойте тук. Ще докарам колата. Само две минути — нали?

Докато той изкарваше своя „Алвис“ на заден ход от гаража, тя продължи да върви към къщата, несъмнено решена да не губи нито секунда ценно време. Валънтайн беше взел и едно одеяло да завие коленете ѝ, защото жената трепереше от стрес и студ.

Сестра ми ще се обади да предупреди, че идваме със спешен случай.

Той натисна педала на газта, колата подскочи напред и за миг изхвърча от селото. Костън беше на двайсетина километра от Фърни Басет и стигнаха дотам за по-малко от десет минути.

Госпожа Ледърс не помръдна през цялото време. Не размени и дума с Валънтайн. Само тихо шепнеше нещо успокоително на нещастното животинче в ръцете си.

Вал се чудеше дали кученцето беше още живо. Често хората, току-що загубили скъпо същество, продължаваха да му говорят, макар то да не можеше вече да ги чуе. Сигурно го беше смазала някоя кола. Но тогава защо го беше изнесла от странична алея?

Една жена с котенце разбра какво се е случило и с готовност отстъпи реда си при ветеринаря, за да приеме кучето на госпожа Ледърс. Тихо седеше до нея, изпълнена със състрадание, по едно време дори я хвана за ръката. Вал никога не беше имал домашен любимец и се почувства неловко.

След около десет минути ветеринарят, който с дългия си нос, ужасно космати ръце и тъмнокафяви умни очи сам приличаше на животно, излезе от кабинета си. Госпожа Ледърс скочи и се затича към него.

— Е, госпожо Ледърс — каза ветеринарят. — Още е жива.

— О... Благодаря ви, господин Бейли. Благодаря ви.

— Няма за какво да ми благодарите. Още нищо не съм направил.

— Просто си помислих... при цялата тая кръв.

— Така ли я намерихте?

Госпожа Ледърс кимна:

— В гората, недалеч от мястото, където живеем.

— Има ли вода наблизо?

— Има река, да. Какво е станало с Кенди, господин Бейли?

Ужасен удар по главата, свиреп ритник, който беше наранил всичките ѝ ребра и счупил единия ѝ заден крак, а след това е била хвърлена в реката, за да се удави. Това се беше случило с Кенди.

— Като си почине добре, ще я прегледам по-подробно. В момента не я боли. Не се тревожете — ние ще се погрижим за нея.

— Кога ще...

— Обадете се утре сутринта. Така ще е най-добре.

— Кой ден сме днес, господин Фейнлайт? — попита Хети Ледърс, като се качваха в колата.

— Сряда.

— Трябва да ида на работа. Ще трябва да кажа на госпожа Лорънс какво е станало — сподели мислите си тя, замълча и после добави: — Думите му звучаха оптимистично, нали? На ветеринаря, имам предвид.

— Много оптимистично наистина — излъга Вальнтайн, настани я на нейното място и седна зад волана. — Сигурно камък ви падна от сърцето. Предполагам, и на съпруга ви ще му олекне, като чуе.

Ан не очакваше, че ще успее да заспи, след като остави парите, поискани от изнудвача. Пресече Картърс Ууд с луд бяг, заобиколи къщата, влезе в оранжерията и се качи право в стаята си.

Захвърли палтото и обувките и се пхна в леглото както си беше с дрехите, дръпна юргана върху главата си и зари лице във възглавницата, обзета от страх и от чувството, че на косъм се беше отървала от някакви незнайни ужаси. Моментално потъна в дълбок сън без сънища, което по-късно безкрайно я удиви.

Беше близо осем часът, когато се събуди, надигна се в леглото и учудена зазяпа ръцете си в зелени вълнени ръкави и смачканата си пола. Веднага си спомни всичко. Всяко движение, всяка стъпка, всеки дъх, страха.

Ан стана, изми се, сложи си чиста ленена риза, джинси, доста степана жилетка и слезе в кухнята. Там беше приятно топло от камината. На масата имаше каменна ваза с жълти иглики от вечерта, а на кухненския бюфет — онова, което беше останало от порцелановите чинии, чаши и чинийки със сини китайски рисунки, използвани някога редовно от родителите ѝ. Почти всичко в стаята ѝ действаше успокоително, защото създаваше впечатлението, че добрите стари времена не са безвъзвратно отминали — от чиниите до старомодния

стенен часовник с римски цифри, който баща ѝ бе купил, когато затвориша селското училище.

Обикновено това време от деня ѝ беше любимото: Лайънъл още не е слязъл, а Хети още не е дошла. Денят е напреднал достатъчно, за да заличи тревогите, разстроили ума ѝ с падането на нощта, но тя все още не е погълната от ангажиментите си така, че да загуби всякаква представа за себе си като личност със свои собствени интереси и мечти и със собствена воля. Понякога това ценно усещане за индивидуалност биваше така натрошено от желанията и нуждите на всички останали, че Ан чувстваше как никога няма да успее да го възстанови.

Тази сутрин бе някак различна. Днес в кухнята нямаше мир и спокойствие. Сега на Ан ѝ се струваше, че годините преди смъртта на майка ѝ бяха пълни със златна простота. Нежно избърсваха сълзите, пролети от мъка по починалия домашен любимец, и ѝ разказваха убедителната история за това как той щял да живее щастливо в един по-добър свят. Кавгите с приятелките бяха решавани без обвинения и без наказания.

А сега къде беше човекът, който можеше да ѝ помогне? Кой можеше да заличи злото с целувка? Нито едно човешко същество, със сигурност. То по-скоро процъфтяваше (ако не я лъжеше споменът за проповедите на баща ѝ) като зеленото дафиново дърво. Никога не се беше чувствала толкова самотна.

— Добро утро, скъпа.

— О! — завъртя се Ан. — Не те чух.

— Къде ми е чаят?

— Извинявай — отрони тя и погледна към часовника. Беше почти девет. — Боже мой. Какво ли е станало с Хети?

Лайънъл нямаше представа, затова и не отговори. Стоеше на прага по чехли и в карирания си халат и гледаше с няма очакване.

— Чая, да — сети се Ан и напълни електрическия чайник. — Тук ли ще го пиеш? — попита тя с надеждата да ѝ отговори отрицателно. Имаше нещо много потискащо в обраслите му бузи, побелялата небръсната брада и рошавите посивели къдрици. Когато беше с халата, изглеждаше някак по-стар.

— Не. Нямам време да седя и да дърдоря — сопна се Лайънъл и строго вдигна дясната си ръка. Заприлича на ватикански служител,

спиращ напора на развълнувани молители. — Донеси ми го горе, ще го пия, докато се обличам. Имам много работа. Трябва да подновим издирването веднага след закуска.

Ан го зяпна с отворена уста. Издирването?

— Днес ще хапна само бекон с яйца, малка препечена филийка и домати. — Обърна се да излиза, после добави през рамо: — И малко гъби от онези, дето растяха в двора на църквата, стига да не са ги откраднали.

На върха на езика на Ан беше да каже на мъжа си, че след като той вече няма нищо общо с църквата и земите около нея, нямаше и свещено право върху гъбите. Но както много пъти, когато думите ѝ напиреха, така и сега Ан премълча и издиша неизказаното във въздуха.

Отиде до хладилника, извади кутията с бекон и две яйца. Връщайки се към масата с периферното си зрение забеляза червения микробус на пощальона. Представи си как падат писма в телената кошница и това предизвика внезапно гадене, от което ѝ прималя. Не ставай смешна, каза си тя. Стегни се. Онова отвратително нещо, което получи, беше донесено на ръка. Пък и ти вече направи каквото поискаха. Защо да ти пише?

Загледа се как пощальонът слиза от микробуса и точно тогава на портата се появи Джекс, който се връщаше от сутрешното си бягане. Спря, взе писмата, тичешком мина по алеята, пъкна пощата в процепа на предната врата и без да спира, продължи към апартамента си.

Ан се застави да направи закуската. Нямаше да има писмо за нея. Почти никога нямаше. Лайънъл щеше да вземе писмата, да ги разгледа важно, докато си яде препечената филийка, пръскайки мазни трохи навсякъде, после щеше да си ги отнесе на бюрото в кабинета и да продължи все така важно да ги преглежда.

Значи всичко беше наред. Ан сложи яйцата във вряща вода, нагласи кухненския таймер на четири минути и пъкна беконата да се запече. До слизането на Лайънъл всичко щеше да е готово.

Представи си го как вика от вестибюла изненадан: „Днес има нещо и за теб, Ан.“ Ами ако наистина извика така и ако се окаже, че пак е нещо като вчера, как щеше да замаже работата? Щеше да си признае, нямаше да може да постъпи иначе. Тогава не беше ли къде-къде по-разумно да предотврати подобно развитие на нещата, като отиде и сама провери пощата.

Как изобщо ѝ хрумна да я остави на Лайънъл. Бързо изтича във вестибюла, преди мъжът ѝ да се е върнал.

Веднага видя, че няма нищо, което да я разтревожи или изплаши — всички пликосе бяха с логото на компания или професионални организации, всички бяха с пощенски печати, — но ги прегледа един-два пъти с треперещи ръце, дори погледна гърба на пликосете, да не би някое да е отваряно и отново запечатано, което би означавало, че вътре е пъхнато нещо напълно чуждо на обичайното съдържание на плика.

Всичко беше наред. Ан въздъхна и изведнъж осъзна, че досега не беше дишала — изпусна задържания въздух бавно, отпусна се и се облегна на вратата. Мигът покой бе прекъснат от гневен вик откъм кухнята. Ан усети и странна миризма — беконът беше загорял. Извиненията вече напиреха в устата ѝ, когато бързо се втурна към печката.

— Аз май ви причиних хиляди неприятности.

— Съвсем не. Нямах никакви планове за тази сутрин.

В интерес на истината Валънтайн беше доволен от себе си. Малко неща, мислеше си той, носят такова удовлетворение както самоотвержената помощ, оказана на някого в беда. Нищо не му костваше, беше му интересно да търчи насам-натам и чу какви ли не прочувствени разговори, от които при нормални обстоятелства би бягал презглава.

Единствено съжеляваше, че нямаше фотоапарат да снима госпожа Ледърс в момента, когато ѝ подметна репликата за нейния съпруг. Вал талантливо имитираше чужди физиономии, но бе убеден, че никога не би уловил точно невероятното изражение на внезапен спомен, извикал чувство за вина. Тя дори каза:

— Знаех си, че имаше и нещо друго.

Вал и досега не можеше да се начуди как успя да не се разсмее.

Тогава и двамата стигнаха до заключението, че след като така и така са в Костън, най-разумно беше да отидат до полицейския участък и да съобщят за изчезването на Чарли. За по-сигурно все пак позвъниха вкъщи, за да се уверят дали междувременно не се беше върнал.

Вал предполагаше, че ще ги отведат в специална стая, но полицаят зад гишетото само постави жълт формуляр пред госпожа Ледърс и я подкани да го попълни, като ѝ обясни, че ако има нужда от помощ, да се обърне към него.

— Тук има разни странни въпроси — забеляза госпожа Ледърс, докато съвестно попълваше всичко. — Белези, заекване и тям подобни. Код за расови белези. На Чарли не би му харесало.

Вал се загледа в плакатите, нито един от тях не беше весел. Лице на младо момиче, цялото в шевове, синини и порезни рани: „Така става, като не внимавате на пътя“. Светъл лабрадор диша с изплезен език зад затворения прозорец на кола: „Докато се върнете, то може да е мъртво.“ И счупена спринцовка върху телефонния номер на „Гореща телефонна линия“.

Тъкмо беше започнал да научава повече, отколкото всъщност му трябваше, за колорадския бръмбар, когато осъзна, че госпожа Ледърс го пита нещо.

— Какво искат да кажат с тези „особености“?

— Ами нали знаете. Ако е имал татуировка или е носел прашки на вечерня. Такива работи.

Грешка. Госпожа Ледърс се отдалечи на крачка от него и повече не го погледна в очите. Продължи да пише още десетина минути и после предаде формуляра.

— Четвърти раздел, госпожо — каза полицаят и ѝ върна листа. — „Дал сведения“.

— А, да. Извинете. — Госпожа Ледърс написа името си, адреса и телефона. — Да ви се обадя ли, ако се появи?

— Би било добре.

— Той просто излезе на разходка.

Полицаят се усмихна — прииска му се да можеше да получава по пет лири всеки път, когато чуеше това. Щеше да отиде да се гмурка на Карибите, преди да си успял да кажеш „Пиня колада“. Все пак му стана мъчно за старата гъска. Очевидно добре си беше поплакала, преди да успее да дойде в участъка.

Той взе формуляра, предаде го на цивилния служител, вдигащ непрекъснато звънящия телефон, и тъкмо щеше да се залови с работата си, когато типът, дошъл с бабата, се обърна към него:

— Извинете.

— Да, сър?

Но Валънтайн не говореше на полицая. Беше хванал госпожа Ледърс за ръката и нежно я дърпаше обратно към гишето.

— Кажете им за кучето — подкани я Вал.

Госпожа Ледърс разказа всичко на Евадни скоро след като се прибра вкъщи. Евадни не знаеше, че Кенди е била намерена, и се беше отбила да попита за телефонния номер на Хети, за да го добави към обявата.

Беше почти време за обяд и госпожа Ледърс ѝ предложи да хапне супа с препечен хляб. Евадни нямаше търпение да чуе точно какво е станало и прие поканата. Доста се разтревожи, като видя, че домакинята вади консерва с готова супа, но реши, че нищо няма да ѝ стане от една купа. Супата беше ярко оранжево-червена, гъста и доста сладка. На вкус не приличаше на нито един от познатите ѝ зеленчуци.

Любопитството на Евадни, свързано с естеството на обяда, се изпари моментално, щом госпожа Ледърс започна да разказва за нещастията на Кенди. Слушаше обзета от ужас и си представяше какво щеше да ѝ е, ако това се бе случило на някой от любимите ѝ пекинези. Чудеше се как ли щеше да понесе подобно нещо.

— Тя ще се оправи, Хети. Тя е едно смело куче с голямо сърце.

— Така е — отвърна госпожа Ледърс и се разрида.

Евадни заряза екзотичния си обяд, заобиколи масата и прегърна госпожа Ледърс. Залюля я напред-назад, като тихо шепнеше:

— Хайде, хайде — точно както правеше с Пиърс, когато ставаше тъжен, обладан от всички проблеми на света.

— Трябва да ми кажеш кога си идва Кенди у дома. Лично ще те закарам до Костън.

— Благодаря.

— А имаш ли... Извинявай, но тези неща могат да... Искам да кажа, грижите, лекарствата. Надявам се... ако има проблем... въъ...

— Много си мила, Евадни, но е застрахована. — А как се беше карала с Чарли за това...

— Чудесно.

Госпожа Ледърс пое дълбоко дъх, изтри си сълзите и каза:

— О, боже, супата ти изстина.

— Не се тревожи. От какво беше, между другото?

— От домати.

— Мили боже — въздъхна Евадни. — Сега ще се справиш ли? Да остана ли малко при теб? Или да се върна, след като изведа момчетата на разходка?

— Всъщност дъщеря ми трябва скоро да дойде. От Грейт Мисендън.

Госпожа Ледърс вече беше свикнала Евадни да нарича кучетата си „момчетата“, макар едно от тях да е женско. Евадни ѝ беше обяснила, че Мазепа била особено чувствителна и нямало да ѝ хареса да я отделят от другите. — Полин урежда някой да ѝ гледа децата.

На вратата се почука.

— Това е или тя, или някой от полицията — каза Хети.

— О, боже! — Евадни се изпълни едновременно с възторг и любопитство. — И защо им е да идват?

— Искат да им покажа къде точно съм намерила Кенди.

— Е, не мога да не отбележа колко е окуражително. Да демонстрират такава загриженост за едно кученце.

— Чарли също го няма — обясни госпожа Ледърс и преди да отвори, се огледа в едно огледалце дали не се е размазала от сълзите.

— Така ли? — Евадни беше виждала господин Ледърс да влачи Кенди напред-назад из квартала и искрено се надяваше никога повече да не се появи.

На прага стояха униформен сержант и млада жена полицай. Госпожа Ледърс ги покани да влязат, докато си облече палтото. Евадни ги заговори, за да се поотпуснат. Госпожа Ледърс се върна, а полицайката се беше закашляла и не можеше да спре.

— Аз ще дойда с теб — заяви твърдо Евадни. Госпожа Ледърс се поколеба и тя добави: — Полин щеше да дойде, ако беше тук.

Госпожа Ледърс трябваше да признае, че това беше истина и всъщност би се радвала на компанията на Евадни. Полицайте бяха паркирали колата си в края на уличката, няколко жени вече се бяха струпали наблизко и гледаха любопитно.

Четиримата излязоха от къщата. Госпожа Ледърс се спъна в туфа трева и сержантът я хвана под ръка. Убедена как всички ще си помислят, че е арестувана, Хети цялата почервения от срам. Евадни

обаче вървеше до нея изключително самоуверено и махаше с ръка на всеки минувач. Именно тя поведе полицаите към Картърс Ууд.

Навлязоха между дърветата и госпожа Ледърс пое нещата в свои ръце. С приближаването на мястото, където беше намерила Кенди, стъпките ѝ ставаха все по-бавни. Накрая вече трябваше да стисне ръката на Евадни, за да продължи. За нейна изненада, щом показа мястото, жената полицаи ѝ каза, че може да се прибира.

Евадни беше доста разочарована, че приключението свърши едва ли не преди да е започнало. Край строежа до кръчмата се беше събрала тълпа зяпачи, любопитни и щастливи, че нямат нищо общо. Няколко души се опитаха да разберат какво става, докато госпожа Ледърс минаваше покрай тях, но тя видя колата на дъщеря си, паркирана на улицата, и забърза към къщи. Евадни също ускори крачка към своя дом и веднага включи печката да си сготви нещо, за да премахне необичайния вкус в устата си, останал от странния обяд у госпожа Ледърс. После изведе пекинезчетата на дълга разходка. На всеки няколко метра, сетеше ли се за Кенди, спираше, гушваше някое от кученцата си и го притискаше до гърдите си с чувство на облекчение. Макар и изненадани, кучетата — любезни както винаги — не протестираха.

* * *

Чарли Ледърс лежеше в дупка, пълна с мека шума, на петдесетина метра от мястото, където беше намерена Кенди. Екипът с камерата и фотографът вече си бяха тръгнали. Почти беше свършил работата си и експертът от „Съдебна медицина“ към полицията доктор Джордж Булард. Двама служители на моргата седяха на пън наблизо, пушеха, разправяха си вицове и се чудеха кой е най-добрият начин да избереш печеливш лотариен билет.

Главен инспектор Том Барнаби хвърли бърз поглед на трупа и веднага му се отця да гледа повече.

— Понякога, Джордж, направо не знам как успяваш да задържиш храната в стомаха си.

— Въпрос на навик.

— Какво е станало с лицето му? — попита сержант Трой, момче за всичко и постоянен личен досадник на инспектора. — Не е останало много от него май.

— Среднощен пир — отвърна доктор Булард. — Някакво животно го е ръфало, бих казал.

— Боже мой, дано да е някое проклето животно — намеси се Барнаби с глас, който издаваше надигация се гняв в гърдите му. — Само канибализъм ни липсва.

— Хайде, момчета — викна д-р Булард и свали ръкавиците си, напъха ги в торбичка за еднократна употреба. — Вече можете да го карате.

— От колко време мислиш, че лежи тук? — попита Барнаби.

— О... Сигурно от снощи. Определено от не повече от двайсет и четири часа. Това му е хубавото на удушването с въже. Моменталното задушаване помага да се установи точното време на смъртта. — Докторът се изправи, изтупа листата от панталоните си. — Е, хайде, аз тръгвам. Поздрави на Джойс. Как е потомството?

— Добре, благодаря.

— До утре сутрин сигурно ще съм готов с доклада и ще ти го пратя.

Барнаби се загледа след отдалечаващия се доктор, който, вдигнал глава към небето, вдишваше есенните аромати на гората с явно удоволствие.

— Това би било чудесно заглавие на автобиографията, която, сигурен съм, тайно пише.

— Кое? — попита сержант Трой, застанал достатъчно далече, за да не пречи на гробарите да си вършат работата.

— „Хубавото на удушването с въже“. Хайде да се връщаме в участъка.

— Минава обяд, шефе. Няма ли да се отбием в кръчмата? Само ще си взема наденичка, яйце и пържени картофи.

— Храносмилателната ти система явно действа безотказно.

* * *

Новината светкавично се разпространи из Фърни Басет. От Картърс Ууд бил изнесен труп. Криминалистите пристигнаха на местопрестъплението, извадиха всякакви интересни джаджи от микробуса си, сложиха си найлонови гащеризони, ръкавици и боти и изчезнаха в гората.

Сержантът и младата жена полицай, които преди това бяха ходили у госпожа Ледърс, отново се появиха пред дома ѝ. Този път им отвори нисичко, чернокосо момиче на не повече от шестнайсет, но се оказа, че е двайсет и три годишната дъщеря на госпожа Ледърс.

— Сега пък какво има? — допита тя и сложи ръце на кръста.

— Може ли да поговорим с майка ви? — помоли униформената служителка. Все още не бе надживяла етапа, в който придаваше на гласа си специален тон, подсказващ, че може би ще последва неприятна новина. Любезен, внимателен, леко тържествен. Чист подарък за евентуалните заподозрени, помисли си сержантът, но човек трябваше да е снизходителен към новациите. Все някога ще го преодолее.

— За днес май ѝ стигат тревогите, не мислите ли?

— Няма нищо, Полин — викна госпожа Ледърс от кухнята.

Всички влязоха във вестибюла, където сержантът отклони поканата за по чаша чай. „Още по-добре — помисли си Полин, — щото аз определено нямаше да седна да правя чай сега.“

— Днес сутринта сте съобщили за изчезването на вашия съпруг, госпожо Ледърс. Чудехме се дали не бихте ни показали някоя негова снимка?

— За съжаление, нови снимки няма — отвърна тя и неспокойно погледна към сержанта, после отиде до бюфета и извади един албум. — Защо ви е?

— Просто ще ни помогне при разследването, госпожо Ледърс.

— Това има ли нещо общо с всичките коли, дето са спрели край гората? — попита Полин.

— Тази е най-скорошната. — Госпожа Ледърс им подаде снимка на дребен холеричен, намръщен мъж. Държеше пушка, а в краката му лежаха няколко убити птици. — Отпреди около осем години е.

— Благодаря! — Сержантът сложи снимката в портфейла си.

— Попитах ви нещо — настоя Полин.

— Да, има — призна полицаят, нямаше смисъл да отрича. Сигурно половината село беше видяло да изнасят носилката от гората. Сержантът внимателно подбра следващите си думи. — Всъщност открихме тяло на мъж. Засега не можем да кажем нито кой е, нито как е умрял.

Госпожа Ледърс се опита да промълви нещо, но устните ѝ изведнъж се бяха сковали. Не можеше да отрони и дума. Втренчи поглед в Полин, която хвана ръката ѝ и здраво я стисна.

— Аз ще ги изпратя, мамо. Ей сега се връщам. — Вече до вратата, тя тихо попита — Той е, напи?

— Не знаем още със...

— А, значи да не се надяваме твърде много, а? Само да стискаме палци.

— Моля? — не повярва на ушите си полицайката.

— Тоя мръсник ѝ съсипа живота. Да ви кажа право, и сама щях да го направя още преди години, ако знаех, че ще ми се размине.

Валънтайн и Луиз вечеряха на най-горния етаж на кристалния си дворец. Къщата имаше изключително гъвкава архитектура и почти навсякъде можеше да се спи или яде. Във всички стаи имаше легла: дивани, покрити с ярко оцветени копринени кувертюри или рошави животински кожи. Кухнята беше на приземния етаж, на едно ниво с гаража. Понякога се хранеха там. По-често обаче използваха „немия сервитьор“ — красив подгряваем контейнер от неръждаема стомана, с формата на куб, окачен на черни каучукови кабели. Той тихо се плъзгаше нагоре-надолу в прозрачна шахта, издигаща се като могъщ обелиск точно в центъра на къщата.

Обикновено двамата си поделяха отговорностите по готвенето, но тази вечер Валънтайн бе загубил толкова време в грижи по госпожа Ледърс, че Луиз беше напазарувала и приготвила вечерята сама. Токачка с бяло вино, картофи в сладък сос и салата от кресон. Печени праскови с „Амарето“ и домашно приготвени кафяви сладки. Виното беше „Кеселцат ризлинг“.

Традиционно разговорът минаваше неусетно от тема на тема, обсъждаха книги, музика или театър. Понякога безобидно се шегуваха със стари отсъстващи приятели. Преди, когато сърцата на двамата бяха

като камък, такива приятели безмилостно биваха размазвани с ирония и сарказъм, но болката от нещастieto, преживяно и от двамата, ги беше променила.

Случваше се Вал да говори за работата си, но рядко. Барли Роско, момчето, донесло богатството на Вал, беше само на седем години и неминуемо ежедневните му преживявания, макар невероятно, вълшебно авантюристични в сравнение с живота на обикновените му връстници, не можеха да са особено интересна тема за разговор между улегнали люде.

Тази вечер, като всички в селото (с изключение на семейство Лорънс), Вал и Луиз обсъждаха зловещото откритие в Картърс Ууд. И пак като всички бяха убедени, че умрелият е Чарли Ледърс.

— Първо, той е изчезнал — сви един от пръстите си Валънтайн.
— Второ, именно неговото куче беше намерено близо до мястото, при това ужасно пребито. И трето, нито един човек не го харесва.

— Това, че не го харесват, не значи да...

— Истинска досада. Сега ще трябва да намерим някой друг да ни поддържа градината.

— Той идва... идваше само за по няколко часа седмично. И аз мога да върша тази работа. Виж къщата в църковния двор наистина ще усети липсата му. Което ми напомня... — и разказа на Валънтайн за срещата си с Ан Лорънс предния ден, когато си говориха за изчезването на Карлота. — Няма начин да е изпаднала в подобно състояние само заради някаква си кавга. Трепереше, даже се тресеше... почти не можеше да говори.

— Може тя да е видяла сметката на Чарли.

— Хич не е смешно, Вал.

— Едно убийство не може да е смешно.

— По-скоро е...

Луиз млъкна, но моментално разбра, че беше твърде късно. Трябваше да спре, преди да е изрекла думите на върха на езика ѝ. А постоянно се стараеше да внимава. Все мислеше, предвиждаше. И така постъпваше от нощта преди месеци, когато за първи път си каза мнението и стана ясно, че двамата никога нямаше да стигнат до съгласие по този въпрос. Преди не беше виждала брат си да се държи по начина, по който се бе държал тогава. Беше като луд. Той, разбира се, наистина се беше побъркал, малко или много. — По-скоро е кой?

Думите лежаха на сърцето ѝ като следи от бич.

— Извинявай, Вал.

— Една грешка и сега ще трябва да плаща до края на живота си, така ли? — Той стана, взе си коженото яке от облегалката на стола, рязко напъха едната си ръка в ръкава и наметна дрехата на раменете си.

— Недей! — Луиз тичешком заобиколи масата, вече, без да се замисля толкова какво ще каже, след като белята така и така бе налице. — Не ходи там. Моля те.

— Ще ходя, където си искам — тросна се той и хукна по витата стъклена стълба. Стигна долу и се обърна да я погледне втренчено — лицето му не изразяваше нищо, но очите му горяха. — Ако нямаш какво друго да правиш, освен да критикуваш единствения човек, който ме кара да се радвам, че съм жив, ти предлагам да си намериш друго място, където да се занимаваш с това.

Естествено, някой се беше обадил в дома на семейство Лорънс. Жената, изглежда, си мислеше, че Лайънъл Лорънс, когото тя упорито наричаше „Ваше преподобие“, би искал да посети госпожа Ледърс в ролята си на „Божи служител и утешител“.

Лайънъл много се дразнеше от факта как всички в селото си мислеха, че който някога е бил свещеник, си остава такъв за цял живот. Все още често му викаха „пасторе“ и от време на време се обръщаха към него с молба да разреши безнадеждни ситуации, които изобщо не му влизаха в работата. Винаги отказваше, но хората можеха да бъдат невероятно упорити, дори направо неприятно упорити. В конкретния случай Лайънъл зададе няколко разумни въпроса, и се почувства задължен да отклони предложението. Явно трупът все още не беше категорично разпознат. Лайънъл не бе от притеснителните, но дори и той отказа да предлага утеха на вдовица, чийто мъж всеки момент можеше да цъфне на вратата.

А и основната му грижа точно сега беше собствената му съпруга. Съобщия ѝ новината и тя реагира доста обезпокоително. Ан подскочи и го сграбчи за ръката — къде, ама къде точно е бил открит мъртвецът и кога точно е станало всичко; не преставаше да пита едно и също. Тресеше я, очите ѝ гледаха диво, кожата ѝ направо пареше и той

предложи да извикат лекаря. Тогава тя се успокои. Или поне се престори. Лайънъл виждаше как се мъчи да изглежда по-спокойна, но замъглените ѝ от тревога очи подскачаха и блуждаеха из стаята. Накрая успя да я убеди да си легне. После отиде в кабинета си, внимателно сложи няколко цепеници от ябълково дърво в огъня и потъна в посланията на свети Павел. Скоро умът му отново се върна към постоянната тема за размисъл и за милионен път се зачуди къде може да е Карлота сега и какво ли прави. Дали беше стигнала до Лондон и попаднала сред крадци и мошеници? Или се е опитала да пътува на автостоп и я е взел някой, дето си пада по млади момичета? Дали в момента не лежеше безжизнена в някоя пустош с разкъсани дрехи и пола върху лицето ѝ...

Лайънъл ахна, изненадан от живия образ, който мисълта провокира в съзнанието му, и завъртя пламналото си лице към стената. Имаше и по-безопасни теми за размисъл, като спомените му за времето, когато момичето живееше в дома му. Двамата разговаряха, докато се разхождаха из градината или седнали сред хаоса на стаята ѝ. Проявата на съчувствие и бащинска загриженост от негова страна, които зажаднялата за обич Карлота попиваше като сунгер. Всичко, от което се нуждаем, е любов — наивният химн от юношеските му години, — казваше ѝ самата истина. А той можеше толкова много да ѝ даде.

Напрежението се отразяваше зле на стомаха му. Лайънъл отиде да си стопли малко мляко. После отново се настани във фотьойла си, с тъга отбеляза, че жена му продължава нервно да се разхожда над главата му, и се върна към целомъдрените прости истини на свети Павел.

„Любовта е дълготърпелива, пълна с благост...

Любовта никога не угасва...

Сега остават тия три: вяра, надежда и любов; но по-голяма от тях е любовта.“

Хубаво беше човек да е наясно, че е поел по правия път.

Евадни Плийт също се канеше да си ляга. Беше извела кучетата за последен път да полудуват преди лягане, беше разменила мрачно поздравии със селяните, които срещаше от време на време, и сега вече беше настанила кучетата в удобните им кътчета за през нощта. Всички си имаха различни легла или кошници и спяха в кухнята. Отначало беше опитала да спи с тях в спалнята, но за нейно съжаление трябваше да се откаже от идеята. Толкова ревнуваха едно от друго. Всяко искаше да се пъхне под одеялото ѝ и започваха да се боричкат за място до нея. След като най-сетне постигнаха някакво съгласие, това или онова куче започваше да се мие или пък ставаше да пие вода. Накратко, беше по-лошо, отколкото да седиш на пейките за зрители на Кръфтс^[1].

Евадни си каза молитвите, в които не забрави да спомене Хети и кученцето ѝ, оправи възглавниците си и се сгуши под красивия юрган, който сама беше ушила. (Не искаше и да чуе за олекотените завивки, които според нея си бяха прости пухени юргани с по-засукано име, напъхани в съвсем ненужна чанта.)

За разлика от обикновено този път не можа лесно да заспи. Съобщението, че са открили труп в гората, не ѝ даваше мира. Както и мисълта, която беше дори още по-ужасна, че недалеч от мъртвеца е намерена Кенди — почти мъртва. На Евадни ѝ беше и неудобно, задето винаги бе смятала господин Фейнлайт за доста заядлив човек, а сега го беше видяла в друга светлина. Той беше проявил такава доброта към Хети, когато тя толкова се нуждаеше от това.

В стаята нахлуха ярки лунни лъчи. Студената светлина очертаваше украшенията и картините в стаята на Евадни и тя реши, че това я разсейва. Стана да пусне пердетата.

Оттатък пътя светлина заля и градината на къщата в църковния двор. Сигурно в преследване на жертвата си животно беше минало покрай халогенната лампа и тя се бе включила. Често се случваше. Евадни си спомни как Ан Лорънс обсъждаше колко е досадно, но заради сигурността на къщата си заслужава да не обръщат внимание на подобни инциденти.

Евадни разтри очи и се вгледа по-внимателно. През последните няколко седмици през нощта все по-често някой идваше и заставаше под кедровото дърво. И сега пак беше там. Въпреки разстоянието Евадни определено усещаше напрежението в очертаванията на силуета му. Беше се изпълнал като струна на лък. Зачуди се колко ли време ще

чака този път. Изведнъж се отвори прозорец, не този на Карлота, както очакваше Евадни, а прозорецът на апартамента над гаража. Младежът, който живееше там, се надвеси навън. Евадни чу смях и след секунда-две тъмносинята дървена врата в зида се отвори. За изненада на Евадни фигурата под дървото почти тичешком пресече алеята и влезе през портата. Обърна се да я затвори, светлината падна върху лицето му и тя видя, че човекът беше Валънтайн Фейнлайт.

Евадни затвори прозореца и се насочи към кадифеното столче до леглото си. Седна с неприятно напрегнато чувство в гърдите, което трудно можеше да си обясни. Почти не беше разговаряла с младежа, който взеше Лайънъл Лорънс насам-натам, но знаеше, че не го допускат в къщата, и не вярваше госпожа Ан Лорънс да наложи такова правило без основателна причина. Освен това и Хети Ледърс — едно от най-добрите същества на този свят — беше заявила, че го мрази.

Накрая Евадни си легна, без да намери покой. Имаше чувството, че внезапно тъмна сянка е паднала върху ума ѝ. Вече ѝ се искаше да не бе видяла припрения спринт през тревата.

* * *

Основният бар на „Ред Лайън“ беше пълен до козирката, но атмосферата определено не бе весела. Събитията от деня не само не предизвикаха поява на вълнуващи клюки и шумни предположения, а сякаш бяха подействали потискащо на посетителите на кръчмата — хората си бърбеха с приглушен шепот.

Валънтайн Фейнлайт беше напълно прав, когато заяви, че Чарли Ледърс не беше симпатичен на никого. Въпреки това предполагаемата му смърт бе накарала всички да оклюмат. То се знае, че има внезапна смърт — случваше се постоянно, няма спор. Този път обаче беше твърде близо до дома. Все още не можеха да разберат как е станало и всички бяха направо унили.

Кръчмарят предложи да съберат помощи за вдовицата и всички се отзоваха с готовност, защото нямаше човек, който да не харесваше Хети и да не ѝ съчувстваше, кръчмарят сложи голям стъклен буркан на тезгяха и до края на вечерта той се напълни до половината. В интерес на истината, помисли си собственикът малко разочарован, в него като

че ли имаше повече пари, отколкото в касата му. Хората си тръгнаха трезви, както бяха дошли. Излизаха тихо и бързо се прибираха по домовете си на групички. Никой не тръгна сам.

[1] Най-голямата изложба на кучета на света, организирана във Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Този път Джордж Булард удържа на думата си. Когато на следващата сутрин Барнаби застана до бюрото си, докладът за смъртта на жертвата вече беше там. Както и сержант Трой, който задълбочено четеше.

— Какво става?

— Моля?

— Ти никога не идваш преди мен.

— Знам. Винаги успявате да ме изпреварите. Затова реших днес да се постарая малко повече от обикновено.

— Не обичам промените около себе си, Трой. Така че недей да объркваш нещата, ясен ли съм?

— Да, шефе.

— Добре. Какво е заключението?

— Удушен с въже, което вече ни е известно. Само дето тука пише „много тънка жица“. Предполагам, че криминалистите ще ни кажат повече подробности. Заклет пушач. Открит е в четири и половина вчера следобед, а е бил мъртъв от около шестнайсет часа.

— Значи някъде около полунощ във вторник.

— Вечерта преди това добре си е хапнал. Някакво месно ястие, зеленчуци, ориз, вероятно във формата на пудинг. След това е пил бира, примесена с парченца свинско...

— Ако обичаш... Още се опитвам да си смея закуската.

Барнаби взе доклада и прелисти на следващата страница. Почете малко, после го остави и се захвана с голям плик, оставен до фотографията на жена му и дъщеря му, поставена в сребърна рамка. Извади от плика няколко черно-бели снимки и ги пръсна на бюрото си.

— Не ми харесва това, Трой.

На кого ли пък би му харесало, помисли си сержант Трой, загледан в изпъкналите ужасени очи, размазаните остатъци от бузи и изплезения почернял език, също доста нагризан. Напомняше му на

чудатите водоливници по старите църкви. На тях или на майката на Морийн.

— Изглежда — обади се Барнаби и почука с пръст по доклада на патолога, — други наранявания не е имало. Под ноктите му не са открити нито кожа, нито косми, нито власинки.

— Значи не се е съпротивлявал.

— Всеки се съпротивлява, ако има възможност. Но в случая, след като веднъж са метнали жицата, около врата му, този тук не е имал никакъв шанс.

— Брей. Силни ръце ще да е имал.

— Да. Ледърс е бил на около шейсет. Не е млад, но пък чак крехък или пък грохнал... Да удушиш някого точно по този начин, изисква здрави мускули. И още нещо бих добавил — трябва да си наясно как се прави.

— Мислите, че и друг път го е прилагал ли, шефе?

— Чак дотам не бих стигнал. Но това определено не е част от ежедневните занимания вкъщи или в градината.

— Може да се е упражнявал върху пъпеш.

— Какво?

— Като убиеца от „Денят на чакала“.

Барнаби затвори за миг очи, постави двата средни пръста на лявата си ръка на челото и пое дълбоко дъх. След това събра снимките.

— Искам да бъдат изложени в залата за заседания. Организират една за този случай на първия етаж. Първо заседание — в два и половина, дотогава трябва да сме научили нещо от криминалистите.

— Сър.

— И ми вземи един „Марс“ пътьом.

И наистина, докато дойде часът екипът на главен инспектор Барнаби да се събере за първото си заседание, семейният лекар на Чарли Ледърс, д-р Джим Махоуни, бе посетил моргата на болницата „Стоук Мандевил“ и бе идентифицирал тялото на своя пациент. Криминалистите също предадоха доклада с предварителните си заключения.

В екипа на Барнаби имаше осем следователи, сред тях беше и възхитителната Бриърли, по която Трой безнадеждно въздишаше от

мига, когато я видя за първи път преди седем години, и още дванайсет униформени полицаи. От Следствената служба биха искали екипът да работи с два пъти повече хора, но недостигът на служители не беше нещо ново.

— Доклад от местопрестъплението — каза Барнаби и размаха свитъка във въздуха. — Имате копия. Запознайте се с тях. Бил е убит с парче жица, вероятно предварително направена на клуп, нахлузен върху главата изотзад и после дръпнат здраво. Върху гъстата листна маса по земята не е останал нито един достатъчно ясен отпечатък, който да ни е от полза, да не говорим, че и дивите животни са газили навсякъде. На около метър от тялото е намерено фенерче с отпечатъците на Ледърс.

— Знаем ли нещо за този човек, сър? — попита Карсън Веселяка — мрачен следовател; наскоро го бяха повишили и мечтаеше да блесне.

— На този етап много малко. Изглежда, не е бил особено симпатичен. Биел жена си. Дъщеря му каза съвсем официално, че сама би свършила тази работа, ако е имала възможност.

— Не беше ли станало нещо и с кучето му? — обади се сержант Бриърли. — Чух да се говори нещо такова в стола.

— Да. Било е ритано жестоко и сетне хвърлено в реката.

— Копеле! — изсъска сержант Трой, който обичаше кучета. Тихата подкрепа на колегите му засвидетелства, че не е единственият любител на кучета в залата. — Сигурно е бил оня, дето е извършил убийството.

— Вероятно.

— Това не показва ли, сър, че който и да е бил извършителят, все още е някъде наоколо? — попита Карсън. — Някой, когото кучето би могло да разпознае. И да реагира, ако го види.

— Има логика. — Главен инспектор Барнаби обичаше да насърчава бързомислещите. За разлика от редица старши офицери той не смяташе, че ако някой е с по-нисък ранг от него, непременно е по-малко умен.

— Защо ли просто не е избягало? — попита млад униформен полицай. Няколко души го погледнаха с нескрито недоумение.

— Ти май не разбираш много от кучета, а, Филипс? — каза студено сержант Трой. Полицаят се изчерви.

— От доклада на специалиста по съдебна медицина личи, че в нощта, преди да умре, Ледърс е прекарал известно време в някоя кръчма. Стискайте палци да е бил в местната. Ще ни спести малко ходене. Двама от вас да започнат обиколка на къщите около заведението. Селото не е голямо и това е добре. Искам да науча всяка клюка, до която се доберете. Всичко, което всеки знае или си мисли, че знае, за Чарли Ледърс. Работа, живот — ако може от раждането му, че и от преди това — хобита, семейство. Кой го е видял в нощта, когато е бил убит. Нещо необичайно в поведението му преди това. Нищо, ама нищо не бива да смятате за незначително. Аз лично ще говоря с вдовицата. Следващото заседание е утре, в девет сутринта. В девет, а не в девет и пет. Така, живо.

В резултат на ежедневните си контакти с пресслужбата на полицията журналистите вече бяха дочули, че в гора край Фърни Басет е намерен труп на мъж. На следващия ден откриха името на човека, разбраха как е умрял и атакуваха с всички налични сили.

Репортерите и операторите на националните вестници и телевизионни канали се съревноваваха с репортерите и операторите на местните новинарски екипи. Всички задаваха едни и същи въпроси, получаваха едни и същи отговори и обикновено взаимно си пречеха.

Всяко телевизионно интервю се провеждаше пред удивителната къща на семейство Фейнлайт. Сградата, доколкото беше известно, нямаше нищо общо с престъплението, но беше изключително красива и операторите не можеха да ѝ устоят. Другото любимо място за фон беше дворът на кръчмата „Ред Лайън“, чийто редовен клиент беше починалият. Собственикът и няколко от обичайните посетители висяха край сандъчетата с клюмнали теменуги, надявайки се да ги поканят да се изкажат. Привиканите да говорят пред камерите бяха жестоко разочаровани, когато установиха, че или изобщо не са включени във вечерните новини на местната телевизия, или изказването им е орязано дотолкова, та се появяваха на екрана само за по няколко нещастни секунди. За съжаление наистина важните интервюта — с близките роднини на жертвата — бяха недостъпни за широката общественост.

Тъкмо целият този цирк напусна селото, пристигнаха пък полицаите, които тръгнаха от къща на къща да разпитват хората.

Всъщност малцина имаха нещо против това оживление. Те именно проявиха пренебрежение към представителите на пресата и се чувстваха една класа по-горе от другите, отбелязвайки каква тъжна картинка са някои, готови на какво ли не, само и само да бъдат забелязани.

Главен инспектор Барнаби и сержант Трой дойдоха малко преди останалата част от екипа. Облечени в обикновени дрехи, седнали в обикновена кола (личната „Воксхол Астра“ на шефа), успяха дискретно да се придвижат през селото и необезпокоявани да стигнат до края на улица Тол Трийс Лейн. Барнаби спря за миг да се полюбува на възхитителния бледолилав хибискус и сетне с бързи крачки пое по пътеката към къщичката на семейство Ледърс. Почука на вратата и тя веднага рязко се отвори.

— Абе аз какво ви казах? Не иска да говори с никого. А сега се разкарайте, преди да съм повикала полицията.

— Вие сигурно сте дъщерята на госпожа Ледърс. — Барнаби извади полицейската си карта. — Главен инспектор Барнаби. Това е сержант Трой.

Трой показа набързо картата си и придружи жеста с окуражителна усмивка.

— Извинете. Цяла сутрин ни тормозят репортери. — Жената отстъпи, за да влязат. — Тя просто не може да си почине.

— Боя се, че на нас ни се налага да обезпокоим майка ви, госпожице Ледърс.

— Госпожа Грантам. Полин. Няма да има нищо против. Трябва да си вършите работата.

Полин ги заведе в уютната кухня. Госпожа Ледърс седеше на люлеещ се стол край камината и пиеше чай. Беше си вдигнала краката и бе загърнала раменете си с шал.

— От полицията са, мамо.

— О...

— Моля ви, не ставайте, госпожо Ледърс. Може ли? — Барнаби посочи един опърпан стол и го побутна по-близо до огъня.

— Да, разбира се. Седнете, където ви е удобно.

Сержант Трой си избра стол до масата, малко по-настрани от двамата пред камината. Дискретно извади химикалката и бележника си и ги постави върху ленената покривка на зелени и бели райета.

— Боя се, че ви нося лоши новини, госпожо Ледърс — започна Барнаби. — Доктор Махоуни разпозна със сигурност в мъртвия мъж, намерен вчера в Картърс Ууд, вашия съпруг.

— Предполагахме нещо подобно, нали, мамо? — Полин придърпа стол от лико, седна близо до майка си и ѝ хвана ръката.

— Да. Вече започваме да свикваме по малко с тази мисъл — каза госпожа Ледърс и бързо смени темата: — Искате ли чаша чай?

— В момента не, благодаря.

— Как точно е умрял баща ми?

— Боя се, че е бил убит умишлено, госпожо Грантам. Водим разследване за убийство.

— Чух да говорят нещо подобно — обърна се Полин към майка си, — но не ми се вярваше.

— Имате ли представа кой може да го е направил?

Барнаби отпрати въпроса и към двете жени, гледайки ту едната, ту другата. Погледът и тихият му спокоен глас създаваха атмосфера на близост и доверие. Цялото му същество излъчваше съчувствие и искрен интерес. Главният инспектор можеше да го прави по всяко време и навсякъде, а сержант Трой най-много му завиждаше за тази способност. Понякога сержантът се опитваше да имитира шефа си, но хората веднага усещаха, че това е поза, и никога не се хващаха на въдицата. Не му вярваха.

— Сигурна съм, не е нито един от познатите на Чарли — твърдо заяви госпожа Ледърс.

Трой си помисли, че едва ли си заслужава да записва твърдението в бележника си. От чутото за удушения непрокопсаник беше напълно възможно да го е убил някой от познатите му. Всъщност почти всеки от тях. Но сега не беше моментът да се изтъква това и, естествено, шефът си замълча.

— Но защо пък ще го напада някой си непознат? — попита майка си Полин. — Не е от хората, дето носят пачки с пари. А и какво е правил изобщо в гората посред нощ?

— Разхождал е Кенди — каза госпожа Ледърс.

— В тая тъмница? И в този час?

— Госпожо Ледърс, той каза ли защо излиза толкова късно, а не както обикновено?

— Не беше много по-късно от обикновено. Към десет вместо в девет и половина. Понеже не се върна сума време, реших, че се е заседял в „Ред Лайън“.

— И с право — отбеляза злобно Полин. — Където харчи парите за домакинството, които никога не ти даваше.

— Каза ли, че има среща с някого? — Госпожа Ледърс поклати отрицателно глава. — А да се е държал странно през дните преди смъртта си? Да е направил нещо необичайно?

— Не — отговори тя, поколеба се за миг и добави: — Ходеше си на работа както обикновено.

— Къде ходеше на работа?

— Най-вече в къщата в църковния двор, където и аз работя. А работеше по час-два и за семейство Фейнлайт от татък улицата.

Нямаше какво друго да изкопчат от нея, затова полицаите, след като разбраха къде живеят Фейнлайт, станаха да си вървят. Барнаби отново отбеляза колко съжалява, че им е донесъл такава лоша новина. Сержант Трой се спря на вратата.

— Как е кучето, госпожо Ледърс?

— Държи се — отвърна госпожа Ледърс и лицето ѝ посърна от тъга, която така очебийно липсваше, докато говореше за съпруга си. — Според господин Бейли още е малко рано да се правят прогнози за шансовете ѝ.

На Трой му бе известно какво означава това. Ветеринарят беше му отговорил по същия начин, когато немската му овчарка изяде някакво месо, обработено с отрова за плъхове. И затова искрено каза:

— Толкова съжалявам.

След като полицаите си отидоха, Полин попита майка си какво е премълчала пред тях.

— Какво имаш предвид? — възмути се госпожа Ледърс.

— Щеше да ги уведомиш за нещо, когато те попитаха дали татко се е държал странно, преди да умре. А после се отказа.

— Ако езикът ти беше малко по-остър, щеше да се порежеш.

— Кажи де.

— Няма нищо общо със смъртта му — поколеба се госпожа Ледърс и си спомни почервенялото от гняв лице на мъжа си, когато беше влязла неканена в стаята до кухнята. — Щяха да ми се изсмеят.

— Кажи на мен.

- Правеше нещо като... албум за залепване на изрезки.
— Албум за залепване на изрезки? Баща ми?

Барнаби веднага бе очарован от вида на старата къща в църковния двор — сградата притежаваше невероятна хармония и красота. Високи тесни прозорци (платнени щори на ролка, спуснати наполовина), изящен ветрилообразен прозорец и изтънчен архитектурен корниз над входната врата. Но постройката не беше в много добро състояние, за съжаление. Тухлената зидария в топъл розов цвят и златна украса, по която бяха плъзнали буйни увивни растения, беше напукана, поразядена и имаше сериозна нужда от фугиране. Боята се бе зацапала и започнала да се лющи. Улиците бяха пробити на няколко места, а красивата двукрила порта от ковано желязо беше ръждясала.

На Трой гледката напомни за един от сериалите, които майка му толкова харесваше. Представи си как по алеята трополи лека двуколка, теглена от кон, а зад него седи кочияш с цилиндър, лъскави ботуши и тесни панталони. Ей сега от къщата ще излети слуга и ще спусне стъпалцето на двуколката. И отвътре ще се появи красиво момиче, цялото в букли и панделки, с рокля до глезените, която показва...

— Цял ден ли ще стърчим тук?

— Извинете, сър.

Трой дръпна звънеца във формата на глава на грифон. Беше от старите звънци, задействани с метална нишка. Пусна грифона и за миг се замисли какво ли би станало, ако беше продължил да дърпа. Ако се появи още от жицата, дали щеше да успее да я намотае на лакътя си? Или щеше с нея да събори къщата? При мисълта Трой се засмя.

— Я разкарай тая усмивка от лицето си.

— Сър.

— Няма никой — реши главният инспектор, който не беше от търпеливите.

— Вътре са — настоя сержант Трой. — Чакаат да заобиколим отзад.

— Какво?

— Търговците, доставчиците — поясни Трой и устната му увисна, както всеки път, когато надушеше представители на

буржоазията. — „Да, сър. Не, сър. Три пълни чанти.“

— Глупости. Това е просто местният свещеник, тоест бившият Лайънъл Лорънс.

— Познавате ли го?

— Знам нещичко за него. Венчал началника на полицията преди двайсетина години.

— Хайде бе! — възкликна сержант Трой. — И никой нищо да не спомене по случая в Масонската ложа. — Той вдигна ръка и здраво блъсна по чукалото, но Барнаби го спря.

— Някой идва.

Ан Лорънс отвори вратата. Барнаби забеляза светлосинята й рокля и посребрилата коса, прибрана непохватно на кок и висяща отвсякъде. Кожата й беше почти прозрачна, а очите така помогнели, та бе невъзможно да се определи цветът им. Главният инспектор си помисли, че никога не е виждал нещо по-безцветно и безлично. Зачуди се да не е болна. Вероятно тежка анемия.

— Госпожа Лорънс?

— Да. — Изглеждаше така, все едно всеки момент очаква да я сполети беда. Оставаш с впечатлението, че е спряла да диша. Погледът й неспокойно се местеше от единия мъж на другия. — Кой сте вие?

— Главен инспектор Барнаби. От Отдела за криминални разследвания в Костън. А това е сержант Трой — обяви Барнаби и извади полицейската си карта.

Ан Лорънс неволно изпусна тих стон и скри устата си с ръка. Изчезна и малкото цвят, останал на лицето й.

— Може ли да поговорим с вас? И с вашия съпруг, ако е тук?

— За какво? Какво искате? — Помъчи се да се вземе в ръце, защото си даде сметка колко странно би могло да изглежда поведението й. — Моля да ме извините. Влезте, заповядайте — отстъпи и бутна тежката врата, за да освободи пътя. — Лайънъл е в кабинета си. Ще ви заведе.

Минаха през вестибюл с черно-бяла теракота. В пространството, оформено от витата стълба, висеше на тежка верига огромен фенер с формата на звезда. Медна ваза, пълна с брезови листа, бял равнец и сухи стръкове вратига, бе поставена на овална маса до купчинка писма за изпращане.

Кабинетът представляваше тиха стая с изглед към задния двор. Завесите бяха от коприна с избелял кехлибарен цвят и толкова стари, че почти се разпадаха. Купи от хиацинт, книги и вестници. В камината гореше огън, от който се носеше сладникава миризма на ябълково дърво.

Лайънъл Лорънс стана чевръсто, когато му представиха гостите, бързо заобиколи бюрото си и подаде ръка на Барнаби.

— Скъпи господин главен инспектор! Мисля, че сме се срещали с вас.

— Веднъж или два пъти, господине — съгласи се Барнаби. — В съда, доколкото си спомням.

— Заради Карлота ли сте дошли?

— Карлота ли?

— Младо момиче, за което трябваше да се грижим. Спорили са с жена ми... и тя избягала. И двамата сме ужасно разтревожени.

— Съжалявам, но не. — Барнаби се зачуди дали това би могло да обясни странното поведение на госпожа Лорънс при тяхното пристигане. Струваше му се малко пресилено. Повечето млади хора, дори от добри семейства, бяха склонни от време на време да бягат. Отиваха да пренощуват при приятел след кавга у дома. Спят си спокойно, докато полуделите им родители звънят къде ли не или обикалят улиците и ги търсят. Забеляза, че жената вече е доста по-спокойна.

— Моля, седнете.

Ан Лорънс им посочи тъмнозелено канапе и седна срещу тях. Сноп слънчеви лъчи огря главата ѝ и Барнаби видя, че косата ѝ не е побеляла, както си беше помислил, а е пепеляворуса. Носеше лошо поръбена зелена пола от туид и ръчно плетен пуловер. С изненада, предизвикала неочаквано приятно чувство, той забеляза, че тя има невероятно красиви крака, макар да ги бе напъхала в тютюнево кафяв вълнен чорапогащник. Сега напрежението бе изчезнало от лицето ѝ и кожата ѝ изглеждаше гладка, почти без бръчки, може би нямаше още четирийсет.

— Предполагам, вече сте разбрали, че Чарли Ледърс е бил намерен мъртъв.

— Да — потрепери Ан Лорънс. — Ужасно.

— Ходи ли да видиш Хети? — попита я Лайънъл.

— Разбира се, че ходих — рязко отвърна Ан. — Сега дъщеря ѝ е при нея. Ще ми се обадят, ако имат нужда от мен.

— Който и да го е направил, трябва да бъде открит — отсече Лайънъл със строг глас. Указанието бе адресирано към Барнаби. — Такъв човек има крещяща нужда от помощ.

Сержант Трой се втренчи с отворена уста във високия възрастен мъж с прошарена коса до раменете, който беше започнал да се разхожда напред-назад из стаята. Кокалестите му глезени стърчаха от протрития панталон и се скриваха във високи боти. Дългите му щъркелови крака се сгъваха и разтягаха и удивително приличаха на движеща се ножица. Кършеше стиснатите си една в друга ръце с мъчителна нерешителност.

— Какво мога да направя аз? — извика той и рязко спря, озовал се пред красиво малко писалище с инкрустирани фигури от разноцветно дърво. — Трябва да мога да направя нещо.

— Засега е достатъчно да отговорите на въпросите ни — изрече Барнаби с леден тон. Нямаше никакво намерение да окуражава подобно поведение. — Чух, че господин Ледърс е работил при вас.

— Да. Помагаше да поддържахме градината. Работеше каквото му попадне — с такива неща се занимаваше.

— Отдавна ли работеше при вас?

— Мисля, повече от трийсет години.

— Що за човек беше?

— Небеса, откъде да знам. Аз почти нямах контакт с него. Може би Ан... — обърна се той към жена си въпросително.

— Много-много не си говорехме. Само по работата.

— Значи не знаете нищо за личния му живот?

— За съжаление не.

Ан нямаше намерение да разказва онова, което нещастната Хети беше споделяла с нея.

— Но все пак бихте разбрали, ако нещо не е наред с него, нали, сър? — обади се сержант Трой и още в първите си думи усети надигащата се агресия, но не можа да се спре. Избегна погледа на шефа си и продължи: — Искам да кажа, бихте го усетили. А той сигурно би искал да сподели. Всички ви познават като човек, готов да помогне на другите.

— Прав сте, предполагам. — Дори грубата ирония на Трой мина незабелязана покрай ушите на Лайънъл. Той кимна и пусна лека самодоволна усмивка.

— А имал ли е проблеми с парите? — попита Барнаби. — Да е искал някога да му увеличите заплащането? Или пък заем?

— Всяка години получаваше увеличение — каза Ан. — Както и Хети. И никога не е споменавал за парични проблеми.

— Някой някога да е идвал при вас да ви пита за него? Дори непознат? Или да го е търсил по телефона?

— Не, никога — в гласа на Лайънъл Лорънс започна да се долавя раздражение. — Вижте, тези въпроси са безсмислени и само ни губят времето. Ледърс просто е бил нападен от бедна, объркана душа, а този човек може да направи още някоя беля по неволя, ако вие не излезете навън и не го намерите.

При тези думи, вероятно усещайки нарастващото напрежение в разговора, госпожа Ледърс стана, направи няколко непохватни странични стъпки към вратата и същевременно с едва забележим жест на слабичката си ръка подкани посетителите да я последват. След малко Барнаби и Трой се озоваха на стъпалата пред предната врата сред буйните филизи на пълзящото по стените растение.

— Ужас! — каза Трой. — Боже господи! Да говори така за... ох! — Пръстите на Барнаби бяха стиснали лакътя му като менгеме.

— Слушай. Забранявам ти да се държиш друг път по този начин!

— Проклети добротворци. Повръща ми се от тях.

— Личните ни чувства нямат място по време на разпит. Ако предизвикаш у хората враждебно отношение към себе си или го демонстрираш, те моментално млъкват — не забравяй.

— Трябва да му покажем снимки на жертвата — не се предаваше Трой и с болезнена гримаса издърпа ръката си. — Или да го разведем няколко пъти из моргата.

Можеше да си представи как щяха да реагират в участъка, като разберат за поведението на бившия свещеник. Там привържениците на смъртното наказание бяха солидно мнозинство и темата често се обсъждаше в столовата. С нетърпение чакаха да се възстанови добрата стара практика, а междувременно едно от любимите им развлечения беше да съставят и актуализират списък с имената на петима безспорно заслужили такова наказание. Миналата седмица шегаджия

беше включил лорд Лонгфорд и се разразиха доста продължителни и сериозни спорове по въпроса, докато накрая името му, за съжаление на мнозина, беше зачеркнато от списъка.

Барнаби тръгна по алеята, последван от намусения Трой, но мярна някой около гаража. Мъж миеше кола марка „Хъмбър“. Не се беше сетил да попита семейство Лорънс имат ли и друг обслужващ персонал. Интересно, и те не споменаха.

— Шофьор — отбеляза Трой с дълбоко презрение. — Аха! А пък аз си мислех, че църковните служители водят скромен живот.

— Вече ти обясних, Лорънс не е църковен служител. Отказал се е преди години.

— Страхотно — измърмори Трой. — Мислите ли, че госпожа Лорънс има пари?

— Ако съдя по състоянието на къщата, няма.

Колата беше едва ли не вече за музеен експонат. „Хъмбър Хоук“ с четирицифрен номер и три букви. Беше почти на четирийсет години, тежък, черен като Библия, доста износени светлокафяви кожени седалки с по-тъмнокафяв бордюр. До такава степен отговаряше на представата за колата, с която застарял провинциален свещеник би тропил насам-натам, че Барнаби не можа да сдържи усмивката си. Имаше дори сребърни вазички като сладоледени фунийки.

Човекът със сигурност беше чул стъпките им, но не вдигна глава. Продължи да търка капака на колата с гюдерия с широки плавни кръгове, като от време на време пръскаше с препарат. Беше облечен с прилепнал бял потник и още по-тесни джинси, които изглеждаха протрити, износени, но не заради хрумването на моден дизайнер. Беше в отлична форма и изглеждаше чудесно. Сержант Трой, вече съвсем вкиснат, го изглежда кръвнишки.

— Добър ден — поздрави Барнаби и се представи. Човекът го погледна право в очите. Погледът му беше топъл и изкуствено доброжелателен. Лицето му грейна в широка, искрена усмивка и той протегна ръка.

Барнаби пъкна картата си обратно в джоба и се направи, че не вижда подадената му ръка. Бе разпознал едва доловимия дъх на лицемерие, излъчвано от младия мъж. От такъв инспекторът не би купил употребявано пакетче от чипс, да не говорим за филе от треска.

— Добър ден, господа. — Колкото по-широка ставаше усмивката му, толкова по-малко топлина оставаше в очите му. Очевидно актьорските му способности не бяха достатъчни, за да поддържа и двете мимики с еднакъв успех. — Какво мога да направя за вас?

— Име? — каза сержант Трой.

— Джекс.

Трой внимателно записа „Джекс“.

— Кръщелно име?

— Нямам такава. А Джекс се пише с „е“, между другото.

— Така ли? — попита Трой.

— Правим разследване по повод смъртта на Чарли Ледърс — обясни Барнаби. — Познавахте ли го?

— О, да. Горкият човечец. Чудесно се разбирах с Чарли.

— Значи сте били единственият — отбеляза сержант Трой.

— Той споделяше ли с вас? — попита Барнаби.

— Донякъде. Но беше ужасно разтревожен — това мога да ви кажа.

— За какво?

— Май беше заложил на нещо. Уж на дребно, но нещата излезли извън контрол.

— На какво е заложил? На коне ли?

— Така и не ми каза. Но здравата се бе притеснил.

— И по какво му личеше? — попита Трой.

— Една вечер миналата седмица се закле, че видял някакъв тип да стои ей там — каза Джекс и посочи с брадичка няколко дървета, израсли едно до друго. — Отидох да погледна. Нямаше никой.

— Значи мислите, че си е въобразявал разни неща?

— Така мислех. Вече не съм толкова сигурен.

— Говорил ли е с вас за нещо друго? — попита Барнаби. — За някакви свои планове например? За семейството си? За други приятели?

— Чарли нямаше никакви приятели.

— Но с вас се е разбирал чудесно? — напомни му сержант Трой, който излъчваше недоверие с всяка своя частица.

— Ами аз съм си такъв — подхвърли Джекс, забърса за последно капака и заприбира нещата — гюдерията, препаратата и парцалите — в прозрачна чанта с цип.

— Къде бяхте между десет и дванайсет по-миналата нощ, Джекс?

— На всички ли задавате този въпрос? — Без да мига, се втренчи в Барнаби. — Или решихте специално мен да попитате?

— Просто отговорете — натърти Трой.

— В апартамента — вдигна той палец към покрива на гаража. — Там живея.

— Може да се наложи пак да разговаряме с вас — предупреди го Барнаби. — Не напускате селото, без да ни уведомите.

Мъжът си взе чантата и тръгна да се прибира, после се поколеба и отново се обърна.

— Вижте, вие, така или иначе, ще разберете. В миналото имах известни малки неприятности, но Лайънъл ми даде възможност за ново начало. Тук мога да започна на чисто. Не бих се издънил за нищо на света.

— Ето такива неща обичаме да чуваме — отвърна главният инспектор.

Оставаше да разпитат само Фейнлайт. Барнаби не възлагаше големи надежди на разговора. Хети Ледърс беше казала, че Чарли е работил там само по два часа на седмица, а като се има предвид, че е бил мълчалив по природа, едва ли е седнал да разкрива вътрешното си „аз“ пред работодателите си.

— Майко мила! — възкликна сержант Трой, като приближиха грамадната стъклена конструкция. — Как ли е минало това през Отдела за архитектура и благоустройство?

И Барнаби си задаваше същия въпрос. Според него сградата беше поразително красива. Вече се смрачаваше и почти всяка стая бе ярко осветена. Не всички светли, леко зеленикави стъклени масивни плочи, от които бе изградена къщата, бяха прозрачни. Някои бяха полупрозрачни и през тях светлината от многобройните лампи и окачени лампиони се процеждаше и пръскаше, обсипвайки къщата със звезди.

Предната врата на пръв поглед също изглеждаше от стъкло, но Барнаби внимателно огледа огромния четириъгълник и реши, че вероятно е доста твърдо синтетично вещество. Чукчето на вратата представляваше блещукаща опалесцентна сфера. Нямаше пощенска кутия. Не се виждаше и звънец. Сградата си нямаше име, но по-късно

Барнаби разбра, че я наричат просто „Фейнлайт“ — по фамилията на обитателите.

— Ще трябва да почукаме, шефе — каза сержант Трой. — Това е копчето за пускане на добермана.

Луиз чу звънеца, но обзета от горчивите спомени за предишната вечер, изобщо не му обърна внимание. Беше разтворила вестник „Гардиън“ и се взираше в него, без да вижда. Под страниците имаше чаша с изстинало черно кафе и чинийка със синя глазура с няколко зрели кайсии.

Предната вечер, когато Вал излезе, обзет от невероятна неприязън към нея, Луиз реши, че трябва да тръгне след него. Наясно бе къде отива. Знаеше, че няма да научи нещо ново, и не можеше да направи нищо, за да го спре. Освен това съзнаваше, че брат ѝ, забележи ли я, още повече ще побеснее. Въпреки всичко го последва.

Проследи го как влиза в градината на „Олд Ректърс“ и остана на улицата, макар да нямаше никаква представа какво щеше да прави, ако той я зърне. Щом вратата на апартамента над гаража се отвори, тя се обърна и с натежало сърце си тръгна към къщи.

Вал се беше прибрал след около час. Луиз го наблюдаваше през процеп между килимите на пода в стаята си. Той поседя неподвижно, отпуснал глава в ръцете си, а после тихо се качи да си легне.

Луиз почти не спа. На другия ден се събуди с усещането за страх в душата си. За първи път в живота си изпитваше ужас от среща с брат си лице в лице. Въпреки това, щом го чу да се движи, направи чай с портокалов аромат, какъвто той обичаше да пие сутрин, и тръгна към стаята му.

Почука, никой не ѝ отговори и тя тихо натисна дръжката. Валънтайн беше в банята. Явно току-що бе излязъл изпод душа и се бръснеше пред огледалото с кърпа на кръста. Вратата на банята беше полуотворена. Тъкмо щеше да му каже „Добро утро“, когато той се наведе да измие лицето си и тя видя ужасен белег — синьо-червен с почти черни краища — отзад на врата му.

Луиз непохватно заотстъпва назад и излезе от стаята. Всичко на подноса в ръцете ѝ се тресеше: капакът на чайника, крехката порцеланова чаша в чинийката, повърхността на млякото. Внимателно остави таблата на пода и бавно се изправи. Отпусна треперещите си

ръце покрай тялото, пое дълбоко дъх и напрегна цялата си воля да се успокои.

Знаеше кой бе оставил грозния белег и си помисли, че вероятно не е чак толкова лошо, колкото изглеждаше, но не се самозалъгваше: беше дори по-лошо, отколкото ѝ се струваше. Сети се за „любовното ухапване“. Спомни си как, като беше ученичка, ако успееш да покажеш за миг някое от тези невинни, ярко оцветени синини в училищния автобус, другите момичета завиждаха.

Това на брат ѝ беше нещо друго, абсолютно „нелюбовно“ ухапване. Бе направено с омраза. Беше рана. Замисли се дали е потекла кръв, когато се е случило. Дали Валънтайн е посегнал през рамото си, дали щом се е прибрал, е трябвало да го промие и подсуши, боляло ли го е, като си е легнал.

След половин час Вал дойде в кухнята да донесе подноса, а тя нямаше сили да го погледне. Не заради кавгата им, която сега изглеждаше напълно незначителен епизод, а заради онова, което можеше да прочете по лицето му.

Той се движеше много спокойно, като насън — сложи чашата и линияката в миялната машина, обели си портокал. Седна на масата, раздели плода на парченца, които поставяше в чинията, но не и в устата.

Луиз се дръпна от полезрението на Валънтайн, за да го наблюдава, без да се крие. Разбра, че не е било необходимо, защото той просто беше забравил за нейното присъствие. Гледаше някъде през прозореца, погледът му беше бистър, ясен и неподвижен. Всичко в него излъчваше примирение със съдбата: безжизнени ръце на коленете, отпуснати рамене, натезжали под невидим товар.

Луиз отново си спомни нещо, този път от ранното им детство. Седеше с дядо си и разглеждаха албум с изрезки на снимки от вестници, имаше и пощенски картички — няколко от Първата световна война. Ангелът от Монс^[1] тъжно гледаше към войник, коленичил до един кръст. Войникът смело се бе втренчил в ангела — знаеше съдбата си и беше готов да я посрещне без страх. Точно такъв бе погледът на Валънтайн сега.

Звънецът най-сетне я върна в настоящето. Луиз въздъхна, стана и бутна вестника настрана. През тежката врата се виждаха изкривените очертания на едър човек. Зад него стоеше друг, по-строен.

— Госпожа Фейнлайт?

— Госпожа Форбс. Валънтайн Фейнлайт е брат ми. Вие кои сте?

Барнаби извади полицейската си карта, без да сваля възхитения си поглед от жената пред себе си. Човек трудно би могъл да си представи по-пълна противоположност на Ан Лорънс. Голяма уста с тесни устни, покрити с яркочервено червило, високи скули, леко наклонени продълговати кафяви очи с много дълги мигли, а кожата ѝ беше с цвят на пльтен крем. Напомни му за Лорън Бакал от времената, когато Боги все още можеше да танцува буги.

— Може ли да влезем?

— Защо? — отговорът ѝ беше груб, но гласът ѝ приятно гърлен.

— Имаме няколко въпроса за Чарли Ледърс. Разбрах, че е работил при вас.

— Само малко.

Все пак се отмести, за да минат. Барнаби влезе и зачака, чувстваше се като у дома си, както впрочем се чувстваше почти навсякъде. Трой стоеше до него и се оглеждаше учуден. Невероятно дългите завеси, поразителният полилей в центъра на къщата, окачените арабски лампи и живописните копринени гоблени на стената: невероятна приказна конструкция.

Тя ги отведе зад извит ленен параван, където се криеха два огромни светлокафяви кожени дивана и ниска масичка от черно стъкло, на която бе нареден екзотичен шах. Имаше и странна лампа със сплескана глава на атакуваща змия.

— И така — започна Луиз, кръстосвайки крака, без да сваля доста агресивния си поглед от полицаите. — Какво всъщност искате да знаете?

— Откога работеше при вас господин Ледърс?

Преди да успее да отговори, над главите им се разнесоха бързи стъпки, после трополене надолу по стълбите.

— Луиз? Не се ли звънеша на вратата?

Зад въпроса определено се криеше повече от обикновено любопитство. Барнаби долови пламенност, май и възбуда. Валънтайн се появи иззад паравана и изведнъж замръзна пред полицаите.

Човек никога не би познал, че са брат и сестра, помисли си главният инспектор. Валънтайн имаше гъста права коса, с цвят на

масло, ъгловато лице, светлозелени очи и голям нос. Беше по-нисък от Луиз и при това едър и набит.

— Питат за Чарли Ледърс.

— Така ли? — Той седна до сестра си, извади пакет „Карелия“ и запали. — Едва ли ще можем много да ви помогнем.

Ноздрите на Трой потрепнаха. Неотдавна беше отказал цигарите заради дъщеричката си Талиса Лийн, вече на четири години. Преди това няколко месеца беше пушил единствено в банята, като издухваше дима през прозореца. Морийн смяташе, че само ако пуши под душа, ще може да отвикне. Такава си беше — доста саркастична.

— Какво можете да ми кажете за господин Ледърс? — попита главният инспектор.

— Почти нищо — отговори Валънтайн. — Обяснявахме му какво да направи и той се залавяше за работа: Плащахме му веднъж месечно. Това е.

— Работеше ли вътре в къщата?

— Не. Само в градината.

Барнаби беше забелязал градината отзад. Ясно очертани, изключително парадни пътеки от жълт чакъл се виеха в кръгове. Тук-там внимателно бяха поставени няколко огромни глинени амфори, имаше и дълго правоъгълно езерце, поръбено с черни теракотени плочки, по повърхността, на което плаваха бели лилии. Градината беше оградена със зид с множество ниши, където бяха поставени статуи — изключително официални дори за статуи.

Главният инспектор беше запален градинар и реши, че изобщо не би му доставило удоволствие да работи в такава градина. Обстановката бе безлична, дори леко зловеща, и му напомняше за филм, който бе гледал, когато ухажваше Джойс през шейсетте. „Миналата година...“ някъде си.

Трой забеляза, че шефът се е разсеял за миг, а в бележника все още нямаше нищо, и реши да запълни празнотата.

— Значи не сте си бърбили сутрин на чаша чай, а?

Те го изгледаха с широко отворени очи, после се спогледаха и прихнаха, неспособни да сдържат смеха си. Трой се изчерви. Реши да се престори, че само се е пошегувал (естествено, не биха фамилиарничили с наемен работник), но знаеше, че няма да е

достатъчно убедителен. Червеният цвят на бузите му ставаше все по-ярък. Ясно, освен добротворци не можеше да понася и отворковци.

— Значи нямате ни най-малка представа кой може да е искал смъртта на Чарли Ледърс?

— Точно така. — Луиз се бе почувствала малко неудобно заради Трой, погледна го и му се усмихна приятелски. — Предполагам, няма да е от голяма полза, но аз всъщност го видях вечерта, преди да го убият.

— Може и да е от полза — отбеляза Барнаби. — В колко часа го видяхте?

— Към десет и половина. Май се беше запътил към „Ред Лайън“ и мъкнеше след себе си онова нещастно кученце.

— А, да. Вие, господин Фейнлайт, сте помагали, когато е било намерено, нали?

Валънтайн сви рамене.

— Просто ги откарах до ветеринаря, това е.

Ясно беше, че разговорът приключваше. Очевидно Ледърс не бе оставил и най-малка следа в живота им. А и те не знаеха нищо за неговия. На Барнаби обаче не му се искаше да си тръгва. Не само заради необичайната обстановка в къщата или заради удоволствието да гледа Луиз Фейнлайт, което изобщо не бе намаляло. По-скоро го задържаше усещането, че тук има нещо скрито. Е, може пък деянията под повърхността да нямат нищо общо с разследването. Беше склонен да приеме, че е доста по-вероятно да е така, но никога не се знае.

Барнаби се замисли над следващия си ход. По възможност трябваше да е свързан с Чарли и да разширява кръга.

— Госпожа Ледърс също ли работеше тук?

— Не — отвърна Луиз едва ли не преди инспекторът да бе завършил въпроса си. — Използваме агенция в Ейлсбъри.

— Удобно е — съгласи се Барнаби. Не му убягна светкавичната скорост, с която Луиз беше отговорила. От какво се опитваше да го отклони? Да не обсъждат Хети Ледърс? Определено не. Работата на Хети Ледърс? Може би. — Е, тя сигурно си има предостатъчно работа в „Олд Ректър“.

И тутакси сякаш нещо влезе в стаята. Тъмно, дишащо присъствие извади на показ онова, което преди приличаше на неясна

химера. Така значи, помисли си Барнаби и удобно се намести на коженото канапе. Каквото и да е, то е там.

— Ей, тази жена не млъкна — не се стърпя Трой, след като вече бяха минали под знака с пшеничените класове, бухалките за крикет, наперения язовец и се канеха да влязат в колата. — Започне ли веднъж, няма спиране.

— Да. Жалко, че не каза нищо полезно за разследването.

— То не се знае, сър. Първо трябва всичко да се обмисли — заяви Трой. Внимаваше да не допусне самодоволни нотки в гласа си, но усети острия поглед на шефа да се забива в гърба му. Струваше си обаче. Тази проповед я беше чувал по десет пъти на ден през последните десет години и за първи път в историята на вселената беше успял пръв да я вмъкне в разговора. Хо-хо-хо.

Луиз се бе разприказвала за времето, когато беше работила в банка, за проблемите по покупко-продажбата на недвижими имоти в Лондон. Подробно ги уведоми за трудностите, през които беше минал проектът за къщата на Фейнлайт, докато се пребори с консервативното мислене на Отдела за архитектура и благоустройство в Костън. Съпротивата била преодоляна едва след като градските управници разбрали колко известен е с наградите си архитектът, проектирал сградата, което ги изпълнило със снобска гордост. Разказа им дори за годините, които бяха прекарвали с брат си като деца в Хонконг, и накратко обясни защо е дошла да живее при него. Спомена и за създаването на Барли Роско, за нарастващата му слава и предстоящата телевизионна версия.

Писатели. Сержант Трой подсмръкна и прибави още един подвид в личния си списък от непотребни видове. За кратко се бе възхитил на толерантността на шефа си, търпеливо изслушващ ненужните приказки, но после си даде сметка, че Барнаби не слушаше от любезност, а защото искаше. Загуби интерес по средата на дългата история за борбата на Луиз да си издейства солидна сума при напускането на „Госхоук Фрерс“, съответстваща на дванайсетгодишния ѝ принос за благоденствието на фирмата. Инспекторът се извини и си тръгна.

Щом стигнаха до колата, Трой подхвърли:

— Много е апетитна тази госпожа Фейнлайт.

— И още как.

— И за какво беше всичко това според вас?

Барнаби седна на мястото до шофьора, облегна се назад и затвори очи. Въпросът беше добър, но засега отговорът бе неизвестен. Знаеше само, че щом Луиз започна да говори, Валънтайн Фейнлайт излезе уж да види кой звъни по телефона, но Барнаби изобщо не бе чул телефонен звън, а подозираше, че и Фейнлайт не беше чул. И като ги заразтяга онази ми ти жена. Сякаш искаше да го... как се казваше? Разсее? Отклони? Не, да го забави, да му попречи. Да го възпрепятства да зададе сериозни и смислени въпроси. И то още преди да е направил дори опит да запита нещо. Не че знаеше какво.

На този етап това нямаше значение. Винаги пак можеше да поговори с нея или с него, или и с двамата. Но какъв беше смисълът на мощната и сложна акция за отклоняване на вниманието? Главният инспектор беше абсолютно сигурен, че целта не беше да се избегнат по-нататъшни разговори за Чарли Ледърс. И защо ѝ трябваше да ги засипе с разказите за кариерата си като финансист? Първото му впечатление от нея бе, че тя по природа е сдържана. Дали не искаше да му попречи да я пита за брат ѝ? Мъж, който може да стегне жица в смъртоносен клуп, ако изобщо е имало такова нещо. Предвид невероятно мускулестите му ръце и рамене може да го е направил даже с една ръка, докато другата е била вързана отзад. Каквато и да е причината, Барнаби определено бе заинтригуван.

Трой освободи ръчната спирачка, включи на първа и бавно излезе от паркинга на „Ред Лайън“.

— Опитай да не се забиеш в оная каравана.

Трой стисна устни пред тази несправедливост. Беше отличен, първокласен шофьор. Единствено пред шефа се издънваше. Постоянните му забележки го изнервяха. Така се чувстваше и с Морийн, и с майка ѝ, а и с баща си, като сме подхванали темата. Всъщност караше добре само когато беше сам. Но как да им обясниш. Никой няма да ти повярва.

Чудесен аромат посрещна главния инспектор още с влизането в дома му на Арбъри Кресън 17, което означаваше, че скъпата му

съпруга Джойс не готви. Тогава кой ли? Сигурно господин Маркс и господин Спенсър^[2]. Или ако наистина имаше късмет...

— Къли!

— Здравей, тате. — Тя го прегърна силно и пак се обърна към тенджерата. — Отслабнал си.

— Така ли? — подхвърли Барнаби небрежно, но тайно се зарадва на постижението си. При последния преглед Джордж Булард бе категоричен, че трябва да свали поне петнайсет килограма. Вкъщи нямаше проблем да яде малко, но беше склонен да оправя вкуса си след всяко изпитание с гозбите на Джойс с огромни порции в стола. — Бях на диета със зелева супа.

— Ъъ — потресе се театрално Къли. — И как върви новото разследване?

— Горедолу. Следобед разпитах няколко известни личности.

— И кои по-точно?

— Валънтайн Фейнлайт. Той пише...

— Знам. Запознаха ме с него.

— Така ли?

— На купона след една премиера преди три или четири години. Беше с Бруно Магелан.

— Кой?

— Изключителен театрален декоратор. Май известно време ходеха заедно.

— Сега живее със сестра си.

— Да, Бруно почина от спин. Беше много тъжно.

Барнаби отиде до вестибюла да вземе вино. Върна се с бутилка „Монцингер Диндарело 96“, отвори я и наля две чаши.

— Нещо ново за телевизионната реклама?

— Не. Чакам. Виж, не съм се подстригала още, но Нико ще играе в Националния в събота.

— Браво на Никълъс. — Двамата чукнаха чашите си. — Всъщност къде е той?

— Излязоха с мама да купят „подаръка“ — обяви Къли саркастично и нарисува във въздуха кавички около последната дума. След по-малко от месец щяха да празнуват сребърната сватба на родителите ѝ.

— Мислех, че подаръците са тайна.

— Така и ще бъде. Това ще е подаръкът от мама за теб. Ти купуваш за нея, а тя...

— Знам, знам. Благодаря ти за помощта, между другото.

Къли беше запознала баща си със свой приятел от студентските години — Доуди Макинтош, известен златар, и Барнаби му поръча да изработи от сребро елипсовидно ръчно огледало за Джойс. Моделът беше особено изящен. Инициалите на Джойс, красиво преплетени, бяха вписани в сърце с контури от стръкчета момини сълзи — любимите цветя на жена му. Всяка камбанка беше фино очертана върху крехките стебълца, които се преплитаха надолу и нежно обвиваха дръжката на огледалото.

— С Никълъс купуваме един за двама ви.

— Оле боже!

— Мисля, че е страхотен — заяви Къли, подсмръкна, разбърка ястието и опита, — особено в комбинация с тържествената вечеря пак в онова специално място. Ще направим нещо като затваряне на кръга.

Преди няколко дни бяха обсъждали подробностите около празненството. Според Никълъс цялата тая работа си беше отживелица. Къли се беше изказала доста язвително, в смисъл че не си струва да се пилеят пари за „някакъв си тъничък годежен пръстен с едва забележим диамант“, след като за същите пари можеш с половинката си да прекараш две седмици на Карибите.

Джойс още носеше пръстенчето си с едва забележимия диамант — единственото, което Барнаби можеше да си позволи с тогавашната си заплата на млад полицаи. Беше ѝ поднесъл пръстена в оригиналната му евтина кожена кутийка по време на вечеря във френско бистро в Лондон. Бяха си поръчали „Бьоф Бургиньон“, малинова торта „А ла фрамбоаз“ и пиха домашно червено вино. Щом разбра по какъв повод са дошли в заведението му, собственикът им позволи да вземат листата с менюто за спомен. Когато финансовото им положение се оправи, Барнаби предложи да замени диамантчето, но Джойс не искаше и да чуе. Носеше го заедно със златната халка и красивия пръстен с изумруд, подарък по случай раждането на Къли, решила да не ги сваля, докато умре.

Никълъс се сети, че въпросното бистро — „Мон плезир“ на улица Монмаут — все още работи и се радва на добра клиентела. Тогава Къли заяви, че непременно трябва да отпразнуват сребърната

сватба там. Барнаби веднага се съгласи, възхитен от идеята. Само Джойс се колебаеше, сякаш не ѝ се искаше да се връща на място, свързано с такива прекрасни спомени.

— Какво има вътре? — попита Барнаби, надвесен над тенджерата. Взе дървената лъжица и зарови в ястието.

— Агнешко, пресни картофи, лук и репички. Ще сложа и грах, ама накрая.

— Не можеш ли да готвиш като за цял взвод всеки път, когато идваш и да го слагаме във фризера?

— Не. Помисли как би се почувствала мама.

— Знам как аз бих се почувствал.

Засмяха се. Барнаби чу шум от кола, отиде в хола и погледна през прозореца. Микробус на „Градински център“ се напъха в алеята към къщата, последван от „Пунто“-то на Джойс. С Никълъс излязоха от колата и отидоха да говорят с шофьора. После двама мъже измъкнаха огромен сандък от микробуса и го отнесоха в гаража. Барнаби зяпаше учуден през прозореца, сетне се върна в кухнята.

— Видя ли? — Джойс влезе, целуна мъжа си и си намери винена чаша.

— Разбира се, че видях — отвърна Барнаби и ѝ напълни чашата.

— Та то беше голямо колкото къща.

— Е, то няма нищо общо с теб, ако случайно се чудиш.

Джойс отпи от виното, обяви, че е великолепно, отиде при дъщеря си и я прегърна през кръста.

— От рецептите на Елизабет Дейвид ли е?

— Ммм. Агнешко по наварски.

— Така си и помислих. — Джойс опита соса. — Чудесно, Наистина напредваш, скъпа.

— Благодаря, мамо.

Барнаби се върна до прозореца. Огромният сандък вече беше в гаража, а Нико затваряше вратата. Главният инспектор не се съмняваше, че това е неговият подарък, и се замисли какво ли е. Нуждаеше се от едно-единствено нещо за градината и съдържанието на сандъка едва ли би могло да го изненада, освен ако вече не бяха започнали да произвеждат сребърни електрически косачки, което, беше сигурен, дори в тези времена на заслепление по модата и лукса, все още не бе хрумнало на никого.

[1] Една от най-ранните и най-известни легенди за ангела от Монс, свързана с живота в окопите през Първата световна война, разказва как ангел се появил в небето при отстъплението на англичаните след битката при Монс през август 1914 г. и бдял над оттеглящите се войници. — Б.пр. ↑

[2] „Маркс енд Спенсър“ — верига магазини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Преди заседанието в петък в девет сутринта Барнаби набързо прочете първите няколко доклада на полицаите, разпитвали жителите на Фърни Басет. За съжаление нямаше нищо. Освен твърдението на собственика на „Ред Лайън“, че Чарли Ледърс е бил в залата за пушачи до след единайсет, останалите показания бяха напълно безполезни. Няколко души потвърждаваха първоначалното впечатление, че Чарли е бил нещастник, който изобщо не се замислял накъде раздава юмруци. Въпросната вечер се хвалел, че щял да вземе някакви пари, и разправял как щял да ги похарчи. Понеже непрестанно кроял планове как ще харчи парите, които щял да спечели от тотото и лотарии, никой не му обърнал внимание. Никой обаче не беше споменал да е чул, че Чарли е заложил на нещо.

Ядосан, Барнаби бутна докладите настрана и отправи бърза молитва до боговете на причината и следствието това да не се окаже „случайно убийство“. Всеки следовател се ужасяваше от случаи, в които непознат убива непознат. Без мотив, разбираем за всеки здравомислещ човек, и въпреки това, ако убиецът бъде заловен, често е готов пламенно да убеждава всички, че е имал причини, заставили го да го направи. Разбира се, без каквато и да е нишка, по която да тръгне следствието, такива убийци рядко биваха залавяни и огромни количества пари и време се пропиляваха на вятъра.

Главният инспектор се отърси от негативните си мисли, рязко се изправи, изтласквайки стола си назад, и високо си поиска кафе. Не последва отговор и се сети, че Трой беше отишъл да търси в компютъра онзи тип, който се представи като Джекс. Щеше да е му интересно да научи точно в какви „малки неприятности“ се беше забъркал.

Барнаби отиде в голямата зала, наля си чаша силно колумбийско кафе и се огледа за своя сержант. Забеляза го в далечния край — с едно око гледаше екрана на монитора, а с другото — красива телефонистка. Главният инспектор тихо застана зад него и силно го тупна по гърба.

— Дявол да го вземе!

— Как е?

— Моля ви, не правете така, сър. — Трой намести раменете на сакото си марка „Черо Черути“. — Ами всъщност не върви много добре.

— Какво опита досега?

— Джекс, ей така за всеки случай. Джекс с „а“. Джаклин. Сега пробвам с Джакман и имам чувството, че половината мъже в затворите се казват така.

Барнаби наблюдаваше иззад рамото на сержанта лицата, които бързо се низеха по екрана. Лица с безпрецедентна злоба, изписана по тях, и други — добродушни и приветливи, чак да ги сложиш в джоба и да ги отнесеш у дома на мама. Черни и бели и във всички нюанси на кафявото. Татуирани и с обици или розови като бебета с големи кръгли очи и гладка кожа. Грозни обръснати глави, целите в цицини или с обрасли бузи, други с изрядни посивели бакенбарди.

— Олеле, я погледнете този.

Сержант Трой натисна клавиша и двамата любопитно се загледаха в снимката. Трудно би могъл да си представиш по-голям изрод от този тип. Главата му беше като поле, забита направо върху яки рамене. Широк сипаничав нос, тънки устни, разтеглени от озъбена гримаса, разкриваща раздалечените му резци, рунтава коса и очарователната комбинация ставаше още по-неотразима, щом забележиш откровеното сребролюбие, струящо от злобния му поглед.

— Какво е направил?

— Корумпиран адвокат.

Скоро свършиха снимките на Джакмановците.

— Нашият човек май си е измислил това „Джекс“, без изобщо да е свързано с истинското му име — предположи сержант Трой. — Може да е я Сондърс, я Грийнфилд?

— Съмнявам се. За щастие не проявяват особено въображение, когато си измислят имена. Опитай Джексън.

И Джексъновците не бяха малко, но накрая намериха каквото търсеха — тъмнокос и с доста големи мустаци, когато са го снимали, но все пак техният човек.

— Пипнахме го! — каза Барнаби. — И какви са „малките неприятности“?

Трой натисна няколко копчета по клавиатурата да извика информацията. Двата се зачетеха в появилия се текст и се спогледаха едновременно разтревожени и озадачени.

— Не мога да повярвам — не се стърпя сержант Трой.

— Аз пък мога. — Барнаби се сети как кожата му се опъна още щом зърна шофьора. Отвращението, изпитано при мисълта, че може да стисне подадената му ръка, отново се върна, докато четеше списъка с престъпленията му. — Това, което не мога да повярвам, е, че старият глупак Лорънс е позволил на злото копеле да живее в такава близост със семейството му.

— Може да не знае.

— Разбира се, че знае. Нали е в комисията за ресоциализиране.

Пътуването до Фърни Басет беше доста приятно. Топлото есенно слънце обгръщаше, живите плетове и се оглеждаше в локвите, настанили се по пътя от падналия наскоро дъжд. Вече бяха започнали да орат нивите. Лъскави наситенокафяви бразди се къдреха зад остриетата на машината и привличаха ято кресливи чайки.

Селото почти беше възвърнало предишния си вид. Полицайте си бяха тръгнали, както и представителите на четвъртата власт. Хлапета се правеха на идиоти в началото на Картърс Ууд. Влизаха и излизаха тичешком от гората и крещяха: „Уааа, у ааа“, преструваха се, че душат себе си или някой от другите, и после ходеха с вдървени ръце и крака като чудовището на Франкенщайн.

Беше близо един часът, когато Трой спря колата пред „Одд Ректър“. Спомни си за отдавнашната връзка на Лайънъл Лорънс с началника на костънската полиция и си помисли, че може първо да се отбият в къщата от учтивост, за да обяснят за какво са дошли. Барнаби му даде знак да паркира в началото на алеята, възможно по-близо до апартамента на шофьора. Излязоха от колата. Трой забеляза „Хъмбър Хоук“-а, отпуснал тежкото си туловище в гаража, и каза:

— Май е тук, сър.

Барнаби почука силно по тъмносинята врата. Отнякъде се носеше приятният аромат на диви цветя — орлови нокти, — а на стъпалото имаше сандъчета с кадифени петунии и конски босилек. Над главите им се отвори прозорец.

— Какво искате?

— Да поговорим, господин Джексън — отвърна Трой.

Мъжът беше неприятно изненадан, задето знаеха името му. Трой ясно го забеляза, макар че едва ли се е надявал да не го потърсят сред картотекираните.

— Бързо се справихте със задачата.

— Тук или в участъка, от теб зависи, — каза Барнаби. — И се размърдай. Не обичам да вися пред вратите.

Онзи затвори прозореца, но не слезе веднага да отвори, а се мота още няколко минути. Трой го възприе като демонстративен жест на неуважение и презрение. Барнаби повече се тревожеше как за няколкото минути вероятно изчезва нещо, което би могло да им е от полза. Съжали, че не е дошъл със заповед за обиск, но обстоятелствата едва ли биха оправдали издаването на подобна заповед. Не бяха открили нищо, което да свързва Джексън със смъртта на Чарли Ледърс. Бяха установили единствено, че това е човек с прояви в миналото, които говорят за убийствена липса на самоконтрол.

Джексън ги поведе по покрито с мек килим стълбище към Г-образно помещение, използвано едновременно за хол и спалня. Барнаби забеляза, че тук мебелите са далеч по-нови, отколкото в къщата. Имаше бежов килим, изрязани от календари картини с красиви цветя на стената и кремави пердета с щамповани алени макове. До перваза на дюшемето бяха наредени няколко различни тежести за вдигане. Имаше и две врати, които вероятно водеха към кухнята и банята.

Сержант Трой зяпна при вида на обстановката. Лицето му почервения от гняв. Помисли за просяците, които спяха във входовете и живееха без покрив и в жега, и в студ, изложени на своеволията на разни главорези. За децата, които дремеха нощем във влажни кашони на улицата. За баба си и дядо си, които поминуваха само с държавните си пенсии, брояха всяко пени, но се гордееха, че никога не бяха взимали пари назаем. А това задръстено копеле...

— Сержант?

— Сър. — Трой се съвзе. Извади бележника и седна в удобен фотьойл с оранжеви възглавници. Барнаби зае отсрещния фотьойл. Джексън остана прав, облегал на вратата.

— Настанете се като у дома си, не се притеснявайте.

— Ти май си си стъпил на краката, а, Тери?

— За вас съм господин Джексън.

— Хайде сега разкажи за вечерта, когато Чарли Ледърс умря.

— Говорихме вече.

— Е, сега ще поговорим пак — изсъска сержант Трой през стиснати зъби.

— Прибрах се тук към седем часа. Гледах сапунките — посочи преносимия телевизор „Сони“.

— Пих две бири, направих си от готовите спагети. Слушах Джон Пийл по радиото. И си легнах.

Барнаби кимна. Джексън нямаше да допусне грешка във версията си и инспекторът го знаеше. А Джекс беше и достатъчно умен да се досети, че не разполагаха с нищо, което да го свързва с местопрестъплението, иначе отдавна щяха да са го прибрали на топло в участъка в Костън. Главният инспектор премина на други теми, надявайки се на по-голяма възможност да пробие защитата на Джексън.

— А за това залагане, дето Чарли ти бил казал, как е залагал парите?

— По телефона.

— При кой букмейкър? — попита Трой.

— Не знам.

— Но са го преследвали и бил изплашен?

— Точно така.

— Странно как никой друг не знае за залаганията — отбеляза Трой. — Дори жена му.

— Онази стара крава ли? — изсмя се Джексън.

— Единствената мечта на горкия Чарли беше да си хване сочно маце. Разбирате ме, нали?

— Не са чували и приятелчетата му от „Ред Лайън“.

Джексън сви рамене.

— Мисля, че правиш свободни съчинения.

— За мислене пари не вземат.

— Той знаеше ли за миналото ти, Тери? — попита главният инспектор.

— Тук съм, за да започна отначало. Казах ви.

— Сигурно е хубаво... Да изтриеш миналото, просто ей така.

— Ами да — отвърна Джексън, но по всичко личеше, че е нащрек, защото не му харесваше посоката на разговора. Опита се да спечели благоразположението им с мазна усмивка. Резците му бяха толкова остри, все едно специално ги беше пилил, заглаждал и лъскал.

— Не може да се каже, че си имал розово минало, нали, Тери? — продължи Барнаби.

— Излежал съм си наказанието.

— Ами ти почти нищо друго не си правил. От самото начало си тръгнал по съдилища за малолетни. Кражби, лъжи в услуга на големите батковци. Пазил си гърба на наркодилъри и продавачи на наркотици на дребно. Причинявал си средни и тежки телесни повреди и си пребил до смърт пенсионер. Намушкал си...

— Бях предизвикан. И не бях сам, цяла тълпа бяхме.

— Но ти държеше ножа.

— Е и? Всеки има право на втори шанс.

Не беше хленч, а спокойно изложено становище. Барнаби се зачуди къде ли беше правото на пенсионера на втори шанс. Или на момчето, проснато в канавката с пронизан бял дроб.

— Ако беше си получил заслуженото, Джексън, светът може би щеше да мирише малко по-приятно.

Долу вратата на апартамента се отвори и затвори. Барнаби не сваляше очи от Джексън и се зачуди какво ли щеше да последва. Пред очите му силният и безсърдечен човек се преобрази в тормозено и преследвано същество, доведено от жестоката съдба до ръба на силите. Стоманата, от която бе изградено мускулестото му тяло, изведнъж се разгради и стана толкова меко и нестабилно, сякаш едва се крепеше. Краката му се свиха. Той клекна на пода, обгърна коленете си, плътно опрени в гърдите му, и зарови в тях лице.

— Какво става тук, Джекс?

Момчето (да, момчето, защото точно в това се беше превърнал) бавно вдигна глава и тревожните му нещастни очи, които вече се пълнеха със сълзи, се втренчиха в преподобния Лорънс, устните му потрепваха, брадичката трепереше, все едно едва спираше надигация се в гърлото му плач. Полицайте зяпаха с отворена уста пребледнялото, изплашено лице на Джексън, неспособни да повярват на собствените си очи.

— Те просто нахълтаха тук и започнаха да ме обвиняват, Лайънъл. Аз нищо не съм направил.

— Знам, Джекс. Успокой се.

— Обещах ти никога да не те разочаровам.

Лайънъл Лорънс се обърна и се взря в Барнаби. Лицето му бе сурово и по него ясно личеше, че ако някой го беше разочаровал, то това бяха служителите от полицията на Нейно величество.

— Защо тормозите този млад човек?

— Изобщо не става въпрос за тормоз, сър. Просто си вършим работата по разследването за смъртта на господин Ледърс.

— Доколкото си спомням — обади се сержант Трой, — вие сам ни посъветвахте сериозно да се заемем с това. А той е ваш работник, така да се каже.

— Това е моя собственост и ако пак ви се наложи да разговаряте с Джекс, ще трябва първо да се отбиете в къщата, за да дойда тук с вас. Повече хулигански прояви няма да има. Той си е научил урока.

— Всъщност не е — отсече Барнаби, ядосано кимна на сержанта, който прибра бележника, стана и си тръгна. Главният инспектор го последва и хвърли само един поглед назад.

Лайънъл Лорънс се навеждаше над Джекс да му помогне да се изправи. Джексът се вкопчи в ръката на стареца. Мокрото му от сълзи лице грейна в набожна благодарност, като че ли беше получил благословия.

Барнаби усети да му се повдига, блъсна вратата и бързо слезе по стълбите.

— Тоя стар козел е педераст до мозъка на костите си — заяви Трой, докато крачеше към колата, ядосано ритайки чакъла по алеята, подтикван от напирания в него гняв.

— Не мисля.

— Тогава? За какво го прави?

Защо ли се държеше така Лайънъл Лорънс? Барнаби се замисли над въпроса, докато Трой изкара колата от алеята и поеха по главния път.

За разлика от повечето си колеги инспекторът не поставяше всички „добротворци“ под един знаменател и не ги презираше. През

дългогодишната си кариера на полицай беше срещал ужасно много подобни хора — и професионалисти, и любители — и се бе научил да разпознава отделните типове и множеството различни стени на призмата, през които те виждаха естеството на дейността си. Винаги се намираще по някой, напълно отричащ наличието на призма, през която възприемаха нещата. Други пък въобще не бяха наясно под какъв ъгъл точно гледаха на самарянството си. Мнозина се занимаваха с това заради властта, която им предоставяше, и възможността да създават отношения, в които те са водещите фигури. Това бяха хора, чийто характер и способности при нормални обстоятелства едва ли биха им извоювали авторитет пред някой по-взискателен от улична котка. При подобни люде състраданието всъщност бе добре маскирано високомерно снизхождение.

Същата логика важеше и за социално неприспособимите. Обикновено лишени от стабилни, щастливи взаимоотношения с някого в личния си живот, неадекватно реагиращите в емоционално отношение започваха битието си на добротворци, привлечени от огромното предимство психологически да поемат нещата в свои ръце. Често за първи път в живота им се случваше някой да се нуждае от тях.

Следваха онези, за които агресията притежаваше романтично обаяние. Те никога не са били жертва на насилие и в определен момент от живота си започват енергично да се интересуват от затворници и да посещават затвори. Винаги под закрилата на надзирател са готови дълго да прекарват с най-буйните и най-опасните представители на човешкия род. Веднъж на Барнаби му се наложи да общува с квакер, пацифист, който предпочиташе да завързва приятелства само с убийци. Барнаби му обърна внимание на парадокса, а той изобщо не съзря нищо странно в това.

Към тези типове може да се добавят и рано пенсионираните се с неясни, неосъзнати чувства на алтруизъм, и малцината, които ставаха самаряни заради будната си социална съвест. Накрая трябваше да се споменат и броящите се на пръстите на едната ръка наистина забележителни човешки същества, които без всякакви задни мисли вършеха добро просто заради любовта към ближния. Барнаби беше срещал мнозина, виждащи се именно в тази роля. В интерес на истината обаче за повече от трийсет години инспекторът бе попадал само на двама от тази категория.

И така към кой тип принадлежеше Лайънъл Лорънс? Славният инспектор реши да научи повече за него. Например имаше ли деца? Отрицателният отговор щеше да обясни защо постоянно даваше убежище на млади хора. (Някой не спомена ли за някакво избягало момиче?) Винаги ли е бил църковен служител? Това първи брак ли му е? Ако да, как е живял преди? И дали от топлата вана с неоправдана сантименталност, в която се беше разплул, някога бе плисвал топлина, за да сгрее обикновени хорица на средна възраст или по-стари, от двата пола? И ако не, защо?

Вниманието на главния инспектор бе грубо върнато в настоящето, когато Трой яростно кресна и отривисто посочи с глава човек с ирландски сетер. Двамата търпеливо чакаха да пресекат, Трой им даде предимство и те с равномерна крачка се насочиха към отсрещния тротоар. Сержантът кипеше от спомена за отвратителната сцена, разиграла се преди малко пред очите му, и гневно форсираше двигателя.

На излизане от селото полицаите подминаха миниатюрната кола на Евадни Плийт, поела по Тол Трийз Лейн. Тя едва-едва пълзеше по тясната улица, мачкайки тръни и коприва и пилеейки разни залепнали по гумите ѝ листа, гъби и лишеи. Евадни се опитваше да не мисли как ще се връща на заден ход.

Мнозина биха заявили, че изобщо слизането по тази улица е върхът на глупостта, но в колата имаше безценен товар и това бе единственият сигурен начин да бъде транспортиран. На задната седалка седяха Хети Ледърс и Кенди. Хети държеше кученцето. Не можеше да понесе мисълта да го затвори в кутия или кошница след всичко, което беше изстрадало. А да я носи на ръце надолу по стръмната улица, колкото и да внимава, все пак беше опасно, защото можеше да се спъне, дори да падне и изпусне скъпоценния си товар.

Евадни паркира точно пред къщурката и госпожа Ледърс ѝ подаде ключа. Щом отключи предната врата, Хети излезе от колата много, много внимателно.

Двете жени застанаха наред кухнята и се усмигнаха една на друга. На Хети не ѝ се искаше да пусне Кенди и затова накрая седна до камината с кученцето в скута си, а Евадни направи чай.

— Дали ще може сама да влиза и излиза от кошницата си, как мислиш?

— Май няма да успее — отвърна Евадни. — Предполагам, ще ѝ е по-лесно, ако оставиш възглавница на пода.

Двете се вгледаха в кученцето, което лежеше по гръб и очевидно му беше доста неудобно, но не сваляше очи от Хети. Задното му краче беше гипсирано и стърчеше във въздуха. Разкъсаното ухо бе в шевове, а на врата бе сложена дълбока, твърда яка, която трябваше да му попречи да се чеше. Ребрата силно бяха стегнати с бинт. Хети си помисли, че по странен начин Кенди изглежда направо комично. Сега можеше да си позволи подобни несериозни наблюдения, защото вече знаеше, че любимото ѝ същество ще оцелее.

— Това ли е... хм... — поколеба се Евадни и сведе нос над метална кутия, изработена по случай сребърната сватба на кралицата и принц Филип. Вътре имаше нещо изключително черно, прахообразно и с остра миризма. Тя придирчиво подуши чая и се намръщи с недоверие. — Ама това ли е...

— Това е — отвърна весело Хети. — По една лъжица за нас и една за чайника.

— Щом казваш. — Евадни сипа врящата вода върху прахта в чайника, откачи от чамова стойка две весели чаши с изображение на Лондонската кула и се огледа за цедка.

— Трябва да почакаш да се запари, Евадни. Поне пет минути.

— За мен и така е добре.

Евадни си наля половин чаша, почака, докато Хети кимна с глава, и ѝ сипа от чая. Пиеше го черен, та чак син, с много мляко и две големи бучки захар.

— Сигурна ли си, че така го искаш?

— Чудесен е — каза Хети и отпи дълга глътка. — Както казваше баща ми — чай, с който можеш мишка в тръст да подкараш.

Евадни се позабавлява за малко, представяйки си как мишката, кръстосала ръце на гърба си, търчи напред-назад по повърхността на чая на Хети, после се наведе и опита да погали Кенди, но нямаше къде и се задоволи нежно да я потупа по носа.

— Сега вече ще се оправите, нали? — попита Евадни.

— Да. Ти беше толкова мила.

— Глупости — рязко отсече Евадни, защото като всички истински мили хора не искаше да обсъждат колко е добра. — Е, вече трябва да се връщам при семейството си.

Хети реши да я изпрати до портата, но щом се скри от погледа на Кеңди, кученцето започна тихо да вие. Ужасно тъжно и изплашено скимтене, от което сърцата и на двете жени се свиха. Хети се обърна.

— Изплашена е — отбеляза Евадни. — Няма да можеш да я оставяш сама известно време. Ще се справиш ли?

— Да. Полин ще ми помага с пазаруването.

— Утре ще намина.

Но вратата вече се затваряше. Евадни погледа несигурно колата си. Изглеждаше така здраво заклещена между двата реда жив плет, че ѝ заприлича на коркова тапа в бутилка. Не можеше да си представи как бе успяла, да я докара дотук и очевидно и дума не можеше да става да направи обратен завой. Трябваше да вика някого на помощ.

С мъка се промъкна покрай колата и тръгна към селската главна улица, като махаше тръните и бодилите, закачили се по широките ѝ бледозелени ленени панталони. Мислеше да се отбие в „Ред Лайън“. Там винаги имаше весела компания. Бяха много симпатични, обикновено пускаха по някоя шега, когато минаваше покрай кръчмата с пекинезите.

От друга страна обаче, щяха да започнат, — не без основание, да спорят кой може и кой не може да кара в състоянието, в което се намираха. Кой да отдели време за това. И кой би бил идеален за тази работа, ако не беше отишъл на гости на майка си в Ейлсбъри. С други думи, щяха да я забавят.

Евадни искаше възможно по-бързо да реши проблема, за да се върне къщи и приготви обяд на пекинезчетата. Мазепа обичаше топлия си желиран ордъовър от пресен костен мозък, намазан на токущо препечена филийка, да ѝ бъде поднесен не по-късно от дванайсет часа на обяд и всяко закъснение определено се отразяваше моментално на и без това чувствителното ѝ стомахче.

Евадни изведнъж се сети за Валънтайн Фейнлайт. Каква доброта бе проявил, когато срещнал Хети да се препъва, прегърнала раненото си кученце. Той щеше да ѝ помогне. Сигурно щеше да се зарадва, че има възможност да се отбие в къщичката на Хети, за да види как е Кеңди.

Валънтайн само се правеше, че работи. Цяла сутрин се мота напред-назад: миеше си четките, нахвърляше скици за още ненаписани епизоди, които, както изглеждаше, щяха и да си останат такива. Когато загадъчното ехо от камбанките на звънеца затрептя по стъклените стени на къщата, мозъкът му бе така задръстен от еротични образи, че нищо не чу. Заредени с електричество образи и звуци, усещания и миризми, запечатали се в съзнанието му предишната нощ, постоянно изплуваха и танцуваха в ума му.

Вълнуващите видения се смесваха със спомени за първия път, когато Джекс го беше пуснал в апартамента. Беше преди близо четири месеца. До онази вечер почти не бяха разговаряли, а и когато се бе случвало, само си разменяха банални любезности, като случайно срещнали се непознати. Бяха си хвърляли и погледи, от които на Вал му се замайваше главата. Джекс беше толкова красив, та започваше да мечтае и премисля кога, къде, как биха могли да се видят. Когато това стана, щом синята врата най-сетне бе оставена отворена, той внимателно стъпи на стъпалото, изтръпнал от разцъфналата надежда, горяла в гърдите му седмици наред, хем вярваше, хем не вярваше, че най-после се бе сбъднало желанието му, и донякъде очакваше да намери вътрешната врата заключена.

Не беше. Влезе в стаята и остана на прага, несигурен, тръпнец от вълнение. Тихо извика: „Ало“, и усети движение зад себе си. Силна гладка ръка се плъзна върху гърдите му и здраво го стисна. Дръпна го назад. Топли устни изгориха тила му, език очерта контурите на ухото му, след това се плъзна дълбоко навътре, като непрестанно потрепваше като на змия. Ризата му бе извадена много бавно от панталоните и разкопчана.

Валънтайн, заслепен от връхлетялото го чувство за щастие, се опита да се обърне. Да прегърне здравото потно тяло на другия, да говори, но голата ръка го стисна и не му даваше да мръдне. А и той вече не искаше да мърда.

Джекс започна да шепне, изливайки поток от мръсотии в ухото на пленника си, след което неочаквано и грубо проникна в него. Валънтайн изпъшка, дъхът му секна и той се потопи в кошмар от възбуда и болка.

Защо ли се беше надявал на нежност, питаше се Валънтайн, докато гледаше как Джекс отива в банята, слушаше водата да тече от душа и бавно се обличаше. После изпита презрение към себе си, затова че бе толкова слаб. Какво всъщност бе очаквал? Това си беше вълнуващо преживяване, радост и тревога в равни пропорции — дай боже всекиму такъв късмет, ако е тръгнал да търси секс за една нощ.

Джекс излезе в хавлия, с усмивка на победител. Беше изморен и искаше да си почива, затова Вал трябваше да го извини и да скрие разочарованието си от факта, че услугата не включва изпушването на по една цигара след акта. Стана и се поколеба. Беше донесъл пари, макар тайно да се надяваше, че няма да му потрябват. Не, не защото беше стиснат, а защото търсеше нещо, което не можеше да се купи. В същото време трябваше да е сигурен, че и друг път ще му отворят вратата.

— Чудя се дали... — разтвори сакото си. Във вътрешния джоб ясно се очертаваше добре натъпканият портфейл. — Дали...

— Много мило от твоя страна, Вал.

— Не бих искал...

— Ще бъда честен. В момента съм доста затруднен.

— Може би бих могъл да ти помогна.

— И кръгът се затваря.

Вал просто извади всички банкноти от портфейла си и внимателно ги остави на масичката. Джекс, спокоен и отпуснат, дори не ги погледна. Каза „лека нощ“, но не и „благодаря“.

Едва бяха изминали двайсет и четири часа и на Вал вече отчаяно му се искаше отново да го пуснат в апартамента над гаража. Така продължиха да се срещат.

Валънтайн никога не се бе възприемал като мазохист. Никога не бе искал да го боли, нито се бе наслаждавал на болка. Скоро обаче осъзна, с известен ужас, че този човек можеше да прави с него каквото си поиска, ама каквото си поиска, а той не би могъл да му откаже. Дори с радост би приел всяко негово действие.

Накрая звънецът успя да пробие гъстата мъгла от спомени и размисли. Не беше Луиз, тя никога не звънеше. Имаше си ключ. Сигурно е той! Валънтайн скочи от стола, излетя надолу по витата стълба и рязко отвори вратата.

Пред прага му стоеше жената с многото кучета от Малбъри Котидж. Носеше екстравагантно облекло, а разрешената ѝ коса беше пълна с листа, семена и дори няколко боровинки.

На Вальнтайн му трябваше малко време да си събере ума и да разбере какво му говореше жената. А тя му разправяше объркана история за кола, която не можела да обърне, за ранено куче и за някой си Пиърс, който трябвало да бъде изведен на разходка точно в дванайсет, за да може да запази естественото си положение на водач в групата.

Вальнтайн отиде да си вземе сакото. Каквато и да беше трагедията, по-добре да участва в нея, защото така по-бързо щеше да му мине денят и по-лесно щеше да дочака мрака на нощта, за да застане отново пред синята врата.

Поканите в „Олд Ректъри“, макар и не чак рядкост, все пак си бяха събитие. Вчера вечерта Ан звънна на Луиз с предложението да се видят и Луиз веднага прие, макар че по план сутринта трябваше да е в библиотеката в Костън. Е, щеше да отиде и по-късно, тъкмо да си запълни след обедата. Последната мисъл я изненада неприятно — досега не бе изпитвала необходимост да убива времето си. Когато работеше, често си мечтаеше денят ѝ да е поне четирийсет и осем часа.

До уговорения час имаше време и Луиз се замисли над отношенията си с Ан Лорънс, стараейки се честно да определи какви точно бяха. Опитваше се едва ли не да изпробва здравината им. От гледна точка на продължителността, ами всъщност познаваше Ан отскоро. Споделяха си разни неща, но други жени едва ли биха определили разговорите им като особено интимни. Луиз обаче беше изпитала истинска топлина, докато приказваха, и имаше чувството, че Ан би била дискретна и вярна приятелка.

Истината бе, че Луиз копнееше да довери с близък тревогите си за Вальнтайн. Имаше и други приятели, с които можеше да поговори, но живееха далече и сред тях нито един не познаваше онзи тип в дъното на историята. Знаеше колко Ан ненавижда Джекс, макар да не го беше чула лично от нея, а и подозираше, че не само го мрази, но и се страхува от него.

По едно време през нощта, докато се въртеше в леглото си неспособна да заспи, Луиз се замисли дали да не звънне на „Самаряните“. Разговорите с тях бяха поверителни и сигурно щеше да ѝ е по-лесно да си излее душата пред мил, анонимен слушател, особено по телефона.

Започна да набира номера, но размисли. Какво щеше да каже? Брат ми е хомосексуалист и се вижда с човек, който според мен е с опасна склонност към насилие. И какво щяха да ѝ отговорят? Сигурна ли сте? Не. Добре ли познавате мъжа, с когото се среща брат ви? Съвсем не. На колко години е брат ви? Четирийсет и три. Опитайте ли да поговорите с него по въпроса? Веднъж, но предизвика такъв разрив във взаимоотношенията ни, че се захлех никога да не подхващам темата. Мислите ли, че бихте могли да го убедите лично да поговори с нас? И дума да не става.

И край.

Погледна часовника. Беше почти единайсет. Луиз се заприготвя да излиза, но без ентузиазъм. Не си направи труда да се гримира, само си хвана косата на кок. Реши да си облече свободна дреха — избра кайсиевата рокля с дългите ръкави. Сложи си и тъмни очила. Не беше кой знае колко слънчево, но безсънието ѝ бе оставило неприятни сенки под очите.

Луиз позвъни на предната врата на „Олд Ректър“ и понеже никой не отвори, заобиколи къщата, забелязвайки с облекчение, че гаражът е широко отворен и колата я няма.

До задния вход се стигаше през парника. Беше доста голям и много стар. Вътре се търкаляха разни градинарски инструменти, гумени ботуши, стари якета, няколко сламени шапки и десетки саксии. Добре вкоренена лоза с хамбургско грозде, със стебло, дебело и здраво като мъжка ръка, бе засадена направо в земята и се виеше нагоре към покрива. Парникът миришеше силно на пръст — Луиз харесваше този аромат. Забави крачка за момент, за да се наслади на дълбоката, някой би могъл да каже — потискаща, тишина, нарушавана единствено от съскането и ромоленето на градинския маркуч.

Бутна задната врата и извика: „Ехо“? Никой не отговори. Луиз си помисли, че Ан навярно е забравила за поканата си и е излязла, без да заключи. Често правеше така за ужас на Луиз, която не успяваше да се отърве от градското си мислене.

Оказа се, че Ан беше в кухнята и съвсем явно наистина бе забравила за поканата. Луиз надникна иззад вратата, а Ан я погледна с невиждащи очи, все едно е някой напълно непознат — само за част от секундата, но за Луиз бе достатъчно да си даде сметка, че Ан не е човекът, пред когото можеше да излее болката си. Когато тя я покани, Луиз така копнееше да поговори с приятел, та подсъзнателно си бе внушила, че отношенията им са нещо, което всъщност не бяха, защото познанството им, макар и приятно, не беше истинско приятелство. Луиз с изненада усети разочарование от тази мисъл, не много честна спрямо Ан.

— Луиз! О, съжалявам. Аз май... О, боже...

— Няма нищо.

— Разбира се, има. Моля, заповядай.

На Луиз ѝ се стори, че Ан е значително по-разстроена, отколкото бе нормално при подобна ситуация: засуети се припряно, започна да сглобява кафеварката, но първо трябваше да измие утайката, после намери няколко дълбоки жълти чаши. Всичко вършеше с извънредно нещастна, притеснена физиономия и не оставяше никакво съмнение колко нежелано бе посещението на гостенката ѝ.

— Виж — каза Луиз, без още да е седнала, — да го отложим за друг път.

— Не, не. Трябва да останеш.

— Не може ли тогава просто да си направим по един чай — предложи Луиз и дръпна стол с кожена облегалка. — Само по пакетче в чаша и готово.

Ан тутакси заряза кафеварката и включи електрическия чайник, който веднага се самоизключи. Тя се втренчи в Луиз.

— Не знам. Тази сутрин май всичко... — сякаш забрави какво искаше да каже.

— Дай на мен — предложи Луиз и стана. Напълни чайника с вода. Мивката беше задръстена с мръсни чинии. Огледа се за пакетчета чай, сложи по едно в чашите, наля гореща вода, без да сваля поглед от Ан, седнала край масата бледа и леко трепереща.

Луиз занесе чашите на масата, седна и хвана Ан за ръка. Беше суха и студена. Седяха и мълчаха доста дълго. Отначало на Луиз ѝ беше приятно, но после започна да се чувства неловко от продължителното мълчание.

— Какво има, Ан? Болна ли си?

— Не.

— Трепериш.

— О, да — тя започна да си противоречи. — Май е грип. Или настинка. Нещо такова.

Каквото и да беше, изобщо не бе „нещо такова“. Луиз се зачуди дали не е пристигнала тъжна новина за близък роднина. Някой да е починал например. Сети се, че Ан нямаше живи близки. Нямаше и приятели, извън селото. Дали пък не е закъсняла реакция по повод убийството на Чарли Ледърс? Едва ли. И тя като всички останали не го харесваше.

— Искаш ли да поговорим? — попита тя и пусна ръката ѝ.

Ан вдигна глава и погледна Луиз в лицето. Сетне втренчи невиждащи очи в чашите с чай, изсъхналите трохи от препечен хляб, клонките с лилави цветове в една кана. Дали иска да поговори за това? Боже, разбира се. Понякога толкова много ѝ се искаше да сподели, та я беше страх, че няма да успее да се спре. Ще полудее и като нещастниците от заведенията за душевноболни ще сграбчи ръкава на непознат на улицата и ще го накара да изслуша ужасната ѝ тайна.

Но можеше ли да се довери на Луиз? Познаваше ли я толкова добре, за да ѝ се довери? Вероятно би било по-безопасно да говори с непознат. Той просто щеше да реши, че е луда, и толкоз.

А ето какво бе станало. По-рано сутринта, точно преди десет и половина, ако трябва да сме точни, Ан намери второ писмо в металната кошничка зад външната врата. Колкото и да е странно предвид факта, че все още не се бе успокоила след шока от първото, не успя веднага да разпознае новото писмо.

Пощата бе доставена преди половин час и както обикновено бе толкова безвредна, та чак скучна. Повечето бяха рекламни материали, които Ан хвърли в кошчето. Останалата част Лайънъл пъкна в куфарчето си, докато сновеше насам-натам и се опитваше да си събере мислите и да подготви документите за работния обяд с попечителския тръст на „Каритас“.

След закуска Ан помогна на Лайънъл да си облече палтото, намери тънък шал да му е топло на гърдите и го остави да се пипка с документите, за да отиде да види как са госпожа Ледърс и Кенди. На връщане се отби в „Брайънс Емпориум“ да купи хляб и портокали и в

пощата — за марки. Всичко на всичко бе отсъствала може би половин час.

През това време всеки в селото можеше да я е видял, а няколко души със сигурност. Мисълта, че някой от тях я е наблюдавал, че е чакал да излезе и тръгне към Хети или да застане на опашката в пощата и тогава да пъкне отровното си писмо в пощенската ѝ кутия, беше, меко казано, смразяваща.

На плика бе напечатано цялото ѝ име. Думите, отново изрязани и залепени, изглеждаха по-различно: този път всичките от вестникарски заглавия. Ан се вторачи в големите черни заплашителни букви:

ПЕТ БОНА ТОЗИ ПЪТ УБИЕЦО УТРЕ НА СЪЩОТО МЯСТО ПО СЪЩОТО ВРЕМЕ.

Отиде с невиждащи очи до кухнята, пусна писмото и плика в камината и седна вдървено на масата. Откъде щеше да намери пет хиляди лири за двайсет и четири часа? Дори да продадеше бижутата на майка си, които ѝ бяха толкова скъпи, пак нямаше да събере толкова пари.

Разбира се, къщата беше нейна. В сравнение с първоначалната стойност на „Олд Ректъри“, дори и в сегашното ѝ окаяно състояние, няколко хиляди бяха само капка в морето. Не се съмняваше, че банката щеше да ѝ отпусне заем срещу такава голяма гаранция. А после какво? Веднага ще започнат да ѝ удържат лихва. Трябваше да плаща и лихвата, и самия заем, което бе възможно само ако продаде част от ценните си книжа, и така щеше да намали единствения доход, който имаше. И без това едва стигаше за издръжката на двучленното ѝ семейство. Ами ако се появеше ново искане?

Тъкмо беше стигнала до този отчайващ момент в разсъжденията си, когато се появи Луиз. Беше загрижена, мила. Направи чай. И питаше Ан дали иска да поговорят.

Изкушението беше ужасно. Ан усещаше устата ѝ да се пълни с думи. Обяснения, оправдания. Как цялата неприятна случка с Карлота се бе превърнала в трагедия, излязла напълно от контрола ѝ. Първото изречение „Не бях виновна аз“ вече беше на върха на езика ѝ и тъкмо щеше да ѝ се изплъзне от устата, когато телефонът иззвъня.

Беше съобщение за Лайънъл, но Ан реши, че само по чудо телефонът е извънчал точно в този момент. Каква глупачка! Как изобщо си помисли, че може да се довери на Луиз. Познаваше ли изобщо тази жена достатъчно? Къщата на Фейнлайт беше от другата страна на улицата, едва ли не точно срещу „Олд Ректър““. Луиз имаше идеалната възможност да види Ан, като излиза. Никакъв проблем нямаше да е за нея да изтича през улицата, да пусне писмото, да наблюдава, като се връща жертвата ѝ, а после да дойде и тайно да злорадства. Я как се беше промъкнала от задния вход, без дори да позвъни на входната врата.

Ан впи подозрителен поглед в Луиз, съвсем забравила, че сама бе поканила на гости съседката си. Сега Луиз се канеше да си тръгва. Още по-добре. Занапред Ан щеше много да внимава какво говори. И нямаше да се доверява на никого.

Заседанието в девет вечерта наистина се оказа кратко. И толкова обезсърчаващо, колкото се беше опасявал Барнаби. Нямаше нито една нишка, по която да тръгнат. Полицаяте бяха приключили разпитите от къща на къща, без да открият нищо, което вече не им беше известно. Изглежда, в миналото на Чарли Ледърс не е имало тъмни тайни. Бил роден в селото, отрасъл там и всички знаеха всичко за него. Животът му беше отворена, макар и не особено приятна за четене книга.

Главният инспектор излезе от заседателната зала и замени ужасните увеличени снимки от местопрестъплението на стената ѝ с далеч по-приятната обстановка в залата за пресконференции, където трябваше да направи запис за телевизията, за да помоли обществеността за информация. Записът щеше да се излъчи в десет и половина в края на обзора на местните вечерни новини.

Стоически изтърпя да го напудрят, за да не му лъщи кожата — процедура, която ненавиждаше, — и се чудеше как Никълъс понася да му плескат лицето с тая гадост осем пъти седмично — за две следобедни и шест вечерни представления. След като свърши и тази работа, Барнаби изми лицето си и тъкмо се канеше най-сетне да напусне сградата на участъка, когато сержант Трой надникна в кабинета, за да съобщи, че някой го чака в приемната.

— Много съжалявам за толкова късното си посещение. — Беше дъщерята на Хети Ледърс. — Да си кажа правичката, мислех, че вече сте си тръгнали.

— Ето ме, не съм, госпожо Грантам. — Барнаби я поведе към два изтъркани кожени стола в дъното на приемната.

— Няма да ви отнема повече от минута.

Всъщност Полин вече съвсем не беше толкова сигурна, колкото когато за първи път чу от майка си за „албума с изрезки“ на Чарли. Беше толкова наскоро, след като бе открито убийството, че тогава ѝ се стори изключително важно. След това постепенно започна да си мисли, че не е толкова съществено, и сега седеше с найлонов плик, натъпкан с парчета нарязан вестник, и се чувстваше като глупачка. В къщи едва не беше написала всичко обратно в кофата, готова да се откаже от хрумванията си.

Полин набързо обясни на Барнаби и на няколко пъти се извини, задето му губи времето. Той, изглежда, ѝ беше благодарен, че е дошла. Не само не грабна плика с едно формално „благодаря“, но внимателно я разпитва как бе стигнала до откритието.

— Ами стана вечерта, когато вие попитахте дали баща ми е правил нещо необичайно през последните няколко дни.

— Спомням си.

— Изглежда, вечерта, преди да бъде... отишъл в предната стаичка с вестника и ножица. Останал там затворен сума време. Майка ми влязла да го пита дали не иска чай, а той ѝ се развикал.

— Какво е навело майка ви на мисълта, че си е правил албум от изрезки?

— Изрязвал някакви неща. На масата имало шишенце с лепило. И още нещо странно — продължи бързо Полин, преди Барнаби да успее да я прекъсне, — почистил след себе си. Това не е просто за първи път, това е някакво чудо.

— И тези хартии са останали от вестника?

— Да — изрезки, остатъци, всичко. Сложил ги в кофата за боклук. Добре че е било вторник, а не понеделник, защото тогава идват да изпразват кофите.

След срещата Барнаби се върна в кабинета си и извади от найлоновия плик нарязан на парчета брой на „Пийпълс“, Първата му страница с огромно заглавие „Клане на невинни“ носеше дата: неделя,

16 август. Трой, който все още се мотаеше в службата, доволен, че има повод да не се връща рано вкъщи, зараглежда изрезките озадачен.

— Не разбирам как може човек да загине заради някакъв албум с изрезки.

— Не е правил албум с изрезки.

— Ами какво тогава?

— Размърдай си мозъка.

Трой се опита да последва съвета, свъси вежди и напрегнато се вгледа в хартиените остатъци. Тъкмо щеше да се предаде, когато изведнъж му хрумна:

— Каквото и да е изрязал Ледърс, е имал причина да го прави. Значи тук няма да открием онова, което му е трябвало.

— Ще го открием в оригинала. Занеси това в заседателната зала, преди да си тръгнеш, и кажи на някой от нощната смяна да намери здрав брой на „Пийпълс“ от шестнайсети август. После ще ги сравним.

— А, чудесна идея, шефе.

Изглеждаше толкова очевидно, след като вече го бе чул. Защо не можеше и той. Трой, поне веднъж да се сети, да го осени нещо оригинално и далновидно. Да види следа там, където всички са гледали, но не са видели. Да намери някое свидетелство точно на онова място, от което ще хвърли светлина върху целия случай и ще го доведе до успешен край. Поне веднъж — толкова много ли искаше. Поне веднъж да надхитри главния, преди да излезе в пенсия. Мечтай си, слънчице. Мечтай си.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин Барнаби взе асансьора, за да слезе в заседателната зала, и скришом стисна палци най-сетне да имат късмета да открият следа. Не бяха много нещата, които го потискаха така, както абсолютно замрял случай, в който не съзира нито едно слабо място да се пропука и поддаде, за да се стигне до някакво откритие. Може би „албумът с изрезки“ на Чарли щеше да се окаже такова слабо място. Това щеше да преобрази настроението на Барнаби, напълно помрачено след тазсутрешната престрелка с Джойс на закуска.

— Не отиваш в участъка, нали, Том?

Той беше станал от масата, обличаше си сакото, запътил се към вратата.

— Том!

— А?

— Днес е почивният ти ден.

— Вчера, като си тръгнах, се появи нещо наистина особено важно.

— Е и?

— Помислих, че би предпочела да се занимая с него днес, отколкото да прекарам половината нощ в участъка вчера.

— Не може ли някой друг да се „занимае“ и да ти се обади по телефона?

— Предпочитам сам да...

— Като захапеш нещо, си като куче с кокал. Страх те е до смърт да не би друг да си отхапе малко.

— Глупости. — Барнаби зарови по джобовете си за ключа от колата и се зачуди дали думите на жена му бяха истина. — Пък и утре съм си цял ден у дома.

— Нали знаеш, че семейство Гейвстън ще дойдат на вечеря?

Съвсем беше забравил.

— Да.

— В шест и половина те искам вкъщи. Най-късно.

— Тъй вярно — викна Барнаби, после съжали за резкия си тон и се опита да умилостави Джойс с целувка.

Тя обаче си дръпна бузата и тресна вратата на кухнята. Барнаби пък тресна входната врата. Влезе в „Астра“-та и блъсна и нейната врата, после подкара към участъка бясно, което не беше обичайно за него. В службата най-напред отиде до асансьора, после до кабинета си, където, ей така, да закръгли числото, тресна още една врата.

Надяваше се спречкването да не е начало на обединена атака на Джойс и Къли, каквито му спретваха от време на време, водени от желанието си да го накарат рано да се пенсионира. Понякога и той копнееше за по-лесен живот. Независимо от духа на колективност и пиянското приятелство след работа, освен някои изключително близки отношения и колегиалната солидарност, все пак безспорен факт, поне сред висшите ешелони, бе, че полицията е пълна с акули. Огромни, силни зверове плуваха насам-натам, тракаха челюсти, плющяха с опашки: егоцентрични, свирепо амбициозни индивиди, решени да вървят напред на всяка цена. Да разделят и владеят.

И старите акули трябваше да внимават. Нищо чудно как толкова много от тъжните, изтощени същества, доста преди да е наложително, се оказваха сгущени зад бюро в централата, далеч от опасностите на борбата. Но не и тази. След толкова години на предната линия главният инспектор Барнаби вече не си представяше да се завре в подобно уютно, скучно местенце.

На излизане от асансьора той се сблъска със сержанта си, който излизаше от мъжката тоалетна и вонеше на силен тютюн.

— Все още ли изпитваш волята си, Трой?

— Лесно ви е на вас, сър. Пристрастиш ли се, ставаш наистина...

— Пристрастен.

— Да. И никой не оценява усилията ти.

— Какво?

— Имам предвид хората, които никога не са пушили. Като например Морийн. Изобщо не знаят какво е.

Барнаби нямаше настроение за подобно хленчене. Ускори крачка към заседателната зала, шляпна върху бюрото си почти празна папка с бележки по случая и се вторачи в обезсърчения си екип. Не само обезсърчени, ами и някак изчерпани. Огледа се свирепо.

— Къде е полицай Мичел?

— Идва — обади се инспектор Картър. — Работила е...

— Как така идва! Трябваше да е вече тук. Ти — Барнаби заби пръст в полицай, седнал върху масата — върви да...

В момента обаче Кейт Мичел влетя в залата. Цялата грейнала в усмивка, развълнувана.

— Сър! Аз...

— Закъсня.

— Куриерът ми донесе вестника едва в пет и половина тази сутрин. Имаше толкова много парчета и парченца, отне ми цяла вечност, докато ги събера.

— А — каза Барнаби. — Разбирам.

— Накрая се оказа, че са изрязани само шест думи.

Барнаби протегна ръка. Полицай Мичел се приближи и му връчи лист размер А4.

— Залепих ги в единствения смислен словоред.

— Така значи — отбеляза Барнаби и сведе очи към „единствения смислен словоред“. И сърцето му запя.

— „Видях те как я бутна“.

Барнаби прочете още веднъж думите и гласът му отекна в настъпилата тишина. Виждаше и усещаше как залата се зарежда с интерес и жизнена енергия. Единственият миг на прозрение безследно заличи летаргията и разочарованието.

Както вече изглеждаше, анонимното телефонно обаждане не е било шега. По всяка вероятност някой наистина бе паднал или е бил блъснат в Мисбърн някъде малко преди 10,32 вечерта в неделя, 16 август.

— Някакви идеи — попита Барнаби — как откритието може да ускори разрешаването на случая?

Сержант Трой реши да поеме инициативата. Мислите и становищата му обикновено не бяха особено подредени, но полагаше усилия да поддържа бързината на ума си. Не понасяше да го мислят за неспособен и неотговарящ на изискванията.

— Ледърс е видял някой да блъска някого в реката и се опитва да извлече финансова изгода. Вместо да плати, въпросният индивид, който и да е, му връзва чудесна телена вратовръзка. Освен това, тъй като горе-долу по същото време изчезва една от онеправданите души, приютени в дома на Лайънъл Лоръис, бих подчертал, че двата случая

несъмнено са свързани. — Трой замълча, изведнъж усетил, че всички го гледат, и закова поглед в екрана на най-близкия монитор. Анализът му се струваше доста логичен, но си познаваше старчето. Барнаби имаше способността да прави бърз разрез на всяко изказване, да намира слабото му място и сетне да ти го запрати в носа като камък с прашка.

— Добре измислено.

— Сър — каза предпазливо Трой. И друг път му се бе случвало. Кажете ти нещо хубаво и после те жилва с отровното си жилище — например: „Добре измислено... за някой, дето мисли с три процента от единствената си мозъчна клетка на умряла амеба.“

— Само че...

Ето, започна се.

— Идеята, че това — Барнаби размаха вестника — е първата стъпка към изнудване, макар и доста вероятна, на този етап трябва да остане само хипотеза.

Усмихна се доволен на колегите си, забравил доскорошното си униение.

— Някой друг? Да, инспектор Картър.

— Обаждането на телефона за спешни случаи, сър. Може да е позвънило именно лицето, блъснало някого в реката. Вероятно се е изплашил. Размислил е.

— Едва ли щеше да е в негов интерес, ако жертвата беше спасена — обади се сержант Бриърли.

— Можеше да го обвинят в опит за убийство, ако не и по-лошо.

— Може да е станало случайно — предположи Трой. — При боричкане, да речем.

— Тогава не би дало повод за изнудване.

— О, да. Вярно. „Няма повече да се обаждам на това заседание. Думичка няма да обеля.“

— Така — каза Барнаби. — Сега искам да ми намерите от Главното управление записа на телефонното обаждане, така че някой да заминава за Кидлингтън. Искам и копие от доклада на екипа, претърсил реката. После ще подновим разпитите от къща на къща във Фърни Басет — само не в „Олд Ректър“, там лично ще отида — и в съседните две села Суон Мирън и Мартир Бънтинг. Проверете дали някой не е чул шум от караници или какъвто и да е смут или безредие

между девет часа и, да речем, полунощ. Имайте предвид, може да се е случило навсякъде, не непременно на реката или близо до нея. Спорещите не се заковават на едно място. Също и удавниците. Затова ще разпратим факсове не само до всички наши участъци, но и до общините по границата — в Оксфорд, Уилтшир. И да уведомим речните служби. Ако имаме късмет, дори ще ги накараме да организират издирване. Искам и оглед на речния бряг до бента, но да започне от селото. Именно там Ледърс е разхождал кучето и, предполагам, там е видял как бутат момичето в реката. И още проверете всички болници и морги в района за случаи на удавяне през последните шест дни. Не забравяйте списъка на изписаните пациенти. Момичето може да е успяло да се измъкне или да са го извадили, да е имало нужда от помощ, а като се е оправило, да си е отишло у дома. Където и да е.

— Да питаме ли конкретно за млада жена, сър? — интересува се полицай Филипс.

— Не. На този етап не искам толкова да стесняваме кръга. Все още сме в сферата на предположенията. Искам копия от това — Барнаби размахна листа с посланието от шест думи и отново го остави на масата — да се закачат на таблото. Нека някой да бъде така любезен да снее отпечатъците на госпожа Полин Грантам, за да ги изключим, и на господин Ледърс, за да потвърдим версията. Искам да се свалят отпечатъци и от телефонната кабина във Фърни Басет, макар че след шест дни, подозирам, само ще си загубим времето.

Всички излязоха. Барнаби се облегна назад, затвори очи за малко и се замисли. Реши да подаде молба за заповед за обиск. Нямаше да е лошо да огледат стаята на момичето, а си представи реакцията на Лорънс, ако отидат без необходимото разрешение. Междувременно...

— Трой.

— Сър. — Сержантът бързо се изправи.

— Един „Марс“.

Хети Ледърс нямаше търпение пак да започне работа. Полин се върна у дома при съпруга и децата си и Хети с изненада установи колко самотна се чувства. Вероятно беше последният човек, на когото можеше да му хрумне, че един нещастен брак е по-добър от никакъв

брак, но явно просто свикваш да има друго човешко същество около теб вкъщи. Полин се обаждаше всяка вечер и цялото ѝ семейство идваше в събота и неделя, но не беше същото.

Втората причина бяха парите. Хети не беше в състояние да плати за погребението на мъжа си и страшно се притесняваше. Ужас я обзе, когато разбра колко точно щеше да ѝ струва. Единствените ѝ спестявания — малко повече от двеста лири — пени по пени се бяха стопили през годините, за да покриват разноските по домакинството. От време на време оставаха по лира-две в края на седмицата, но обикновено нищо не заделяше.

Кенди все още изпаднаше в шок само ако Хети излезе от стаята, затова Ан Лорънс ѝ предложи да идва на работа с кучето. Ан спираше колата в края на уличката, Хети донасяше животинчето, увито в одеяло, и Кенди прекарваше деня в стар фотьойл край камината. Там беше, дълбоко заспала, когато Барнаби и Трой пристигнаха в „Олд Ректърри“. Барнаби забеляза, че гаражът е празен, което не беше чак толкова лошо. Джексън вероятно бе откарал преподобния Лорънс някъде по работа, следователно госпожа Лорънс беше сама.

Спомни си първата среща с нея. Как се беше свила, когато разбра кои са. Колко беше напрегната по време на разпита и бързаше да ги отпрати. Сега имаше къде да натисне. И щеше здраво да натисне.

На вратата обаче се появи Хети Ледърс и обясни, че и двамата Лорънс отсъстват. Много съжалявала, но...

— Бихме искали да поговорим и с вас, госпожо Ледърс — усмихна се Барнаби, озовал се във вестибюла, преди Хети да се усети. — Ако нямате нищо против.

— Ами... — Тя тревожно погледна към сержант Трой, който затваряше тежката входна врата. — Аз работя.

— Това е кухнята, нали?

Също толкова неусетно полицаите вече бяха в кухнята. Трой възкликна с неподправено удоволствие, щом забеляза кученцето.

— Оправя ли се?

— Да. Ветеринарят каза...

Барнаби ги остави да си побъбрят. Така госпожа Ледърс щеше да се отпусне, което можеше да е от полза, като започне да ѝ задава въпроси. Самият той не се интересуваше особено от животни, освен

ако не бяха добре напълнени с ориз и лук и покрити с препечена кожичка.

— Ще пиете ли по чаша чай?

Полицаяте приеха поканата и седнаха на дългата очукана чамова маса, където Хети им поднесе чая. Имаше и чиния с бисквити. Жената изглеждаше озадачена, но и заинтригувана. Подаде им захарница. Трой си сложи няколко пълни лъжици, разбърка захарта, дискретно извади бележника от джоба на сакото си и го сложи на коляно.

— За какво искахте да говорим, инспекторе? Пак ли за Чарли?

— Не съвсем, госпожо Ледърс. Бих искал да ни разкажете, ако нямате нищо против, за момичето, живяло доскоро тук.

— За Карлота ли?

— Разбрах, че е избягала.

— Прав ѝ път — отсече Хети. — Изобщо не ѝ беше мястото тук, ако питате мен.

— Дълго ли живя тук? — попита сержант Трой.

— Прекалено дълго — отвърна Хети. Барнаби ѝ се усмихна окуражително и тя уточни: — Няколко месеца.

— Що за човек беше?

— Лицемерка. Отнасяше се с хората като с парцали, но появеше ли се преподобният, ставаше по-мека и от масло.

Представлението им беше познато. Барнаби веднага направи връзката и пренасочи разговора:

— А какво ще кажете за Джекс? Двама млади... предполагам, добре са се разбирали?

— Никак — заяви Хети и с явно нежелание добави: — Единственото хубаво нещо, което може да се каже за момичето — не понасяше оня.

— Значи и той не ви е от любимците? — попита сержант Трой.

— Тръпки ме побиват от него. Госпожа Лорънс му забрани да влиза в къщата и аз напълно я разбирам.

— Винаги ли е било така?

— Моля?

— Имам предвид, нещо конкретно ли се случи, за да го изгони от къщата?

— Не. Беше непреклонна по въпроса от самото начало. А той, моля ви се, да вземе да наруши заповедта — в сряда сутринта май

беше. Влизам в трапезарията да чистя и той там, облегнал се на вратата като господар. А горката госпожа Лорънс трепери като лист. На бърза ръка го изгоних.

Трой улови погледа на шефа си, блеснал от възбудено любопитство, и записа деня и датата в бележника си.

— Тя спомена ли какво искаше той от нея?

— Уж вътрешният телефон не работел. Пълни глупости.

Барнаби изчака, но явно това беше всичко по въпроса и отново върна разговора към Карлота:

— Знаете ли нещо за миналото на онова момиче? Откъде е например?

— Оттам, откъдето са всички, дето идват тук. От благотворителната организация, в която участва пасторът. — Хети отпи от чая си и побутна лешниковите бисквити към сержант Трой. — Ако питате мен, това са пари, хвърлени на вятъра. Защо не ги използват да помагат на свестни деца, дето се опитват да си пробият път в живота?

— Тук сте права, госпожо Ледърс — подкрепи я Трой и си взе три бисквитки.

— Разбрах, че Карлота изчезнала след някаква кавга — каза Барнаби. — Случайно да знаете за какво са се скарали?

— Не знам, пък и да знаех, нямаше да ви кажа. Не искам да обсъждам госпожа Лорънс в нейно отсъствие.

— Аз и не искам това от...

— Тази жена е светица, само като си помислите с какво трябва да се примирява.

Госпожа Ледърс се наежи. За миг настъпи тишина. Барнаби кимна след последното изречение, сякаш напълно разбираше с какво бреме се е натоварила госпожа Лорънс. Трой се усмихна и намигна на кученцето, което се беше събудило. Кенди му се прозя в отговор. Главният инспектор внимателно зададе следващия си въпрос:

— Някой идваше ли тук да види Карлота? Приятели, роднини?

— Не съм чувала. Получи странно писмо — въздушна поща, от чужбина. Няма да ви кажа какво направи с него.

Беше очевидно, че Хети имаше намерение да направи точно обратното. И двамата търпеливо изчакаха.

— Хвърли го направо в огъня — довърши тя.

— Мили боже! — възкликна Барнаби.

— Без дори да го отвори. Един ден й казах, че така не се прави, писмото може да е било важно. Може някой да е умрял.

— Тя как го прие? — попита Трой.

— Каза ми да си гледам тъпата работа. — Тук Хети бързо се изправи и заприбира чашите. — Наистина трябва да се залавям за работа.

Върна останалите бисквити в тенекиената кутия, което направи Трой нещастен, и занесе чайника в мивката. Барнаби предположи, че съвестта на Хети се е разбунтувала, защото, макар да бе говорила всъщност съвсем малко, се беше разтревожила дали не е казала прекалено много. Дали не е проявила нелоялност към семейство Лорънс. Инспекторът реши засега да я остави на мира. Ако трябваше да разговаря пак с нея, щеше да отиде в дома ѝ, където може би нямаше да има чак такива задръжки. Трой прибра бележника и започна да закопчава сакото си.

— Имате ли представа кога ще се върне госпожа Лорънс?

— Сигурно скоро — отвърна Хети. Беше пуснала чешмата с пълна струя и Барнаби не успя да чуе последните ѝ думи: — Отиде до банката.

Почака да спре водата, за да я попита дали може да разгледа стаята на Карлота.

Настъпи ужасно неловко мълчание. Накрая Хети, без да го гледа в очите, каза:

— Не бих искала да съм неучтива, инспекторе, но не трябва ли да носите... въъ, нещо...

— Заповедта за обиск ще бъде готова днес следобед, госпожо Ледърс, но бихме спестили време, ако може да...

— Просто си мисля, ами пасторът не би одобрил.

Ще трябва да го преглътне, помисли си сержант Трой. И секунда-две се забавлява да си представя как Лайънъл дъвче и гълта с мъка, като донякъде се надяваше госпожа Ледърс да не ги пусне. Но тя щеше да го разочарова.

— Той и без това няма да има думата, когато се върнем със заповедта следобед — обясни ѝ Барнаби.

— Ами... ама аз трябва да присъствам — каза Хети и бързо добави: — Без да се обиждате.

— Напротив, държим да присъствате — увери я сержант Трой.
— Ще ни заведете ли? — подкани я Барнаби.

Голямо катерене падна до таванското помещение. Стъпалата между първите две стълбищни площадки бяха широки и ниски, покрити с дебел килим в тъмносиньо и червено с ориенталски мотиви, толкова протрит на места, та му се виждаше основата. Перилата бяха от здраво дъбово дърво и на всяка площадка завършваха в огромни осмоъгълници с изваяни големи жълъди.

— Госпожа Лорънс обичаше да се пързала по тези перила — каза Хети.

— Госпожа Лорънс ли? — учуди се Трой и объркан се вгледа в широките лъскави перила.

— Като беше малка.

— А — сержантът се почувства глупаво и бързо се заоправдава:
— Не знаех, че толкова отдавна работите тук.

— Слагаше възглавница в долния край. Един ден баща ѝ махна възглавницата и тя така се удари.

— Ама нарочно ли я махна?

Хети не отговори.

Барнаби спря на първата площадка да си поеме дъх.

— Сигурно сте започнали веднага след завършване на училище?

— Точно така — каза Хети. — Бях на петнайсет. Всичките ми приятелки ме сметнаха за малоумна, задето дойдох да работя тук. Те отидоха в големи магазини като „Буутс“ и „Уулис“ или в офиси.

— А вие защо не направихте като тях?

— Не обичам големите места, пълни с хора, дето ти висят на главата — разни чужденци, носят се клюки, погаждат си номера. Исках тиха, спокойна работа при добро семейство.

Барнаби отново пое нагоре. Хети го последва, а най-отзад вървеше Трой и любопитно се оглеждаше. Беше изумен колко къщата е препълнена с разни стари неща: потъмнели, загубили цвета си маслени картини, като тези, дето ги показват в музеите, гравирани месингови масички, огромен гонг на стойка с огромна палка, чиято глава бе увита с ленено платно, плюс грамаден препариран крокодил в стъклен

сандък. Беше покрит целият с напукана лъскава тъмнокафява кожа. Звярът се усмихваше, показал стотици бляскащи бели зъби.

— Не изоставай, сержант.

— Извинете. — Трой се забърза след шефа си и Хети Ледърс.

Вече стигнали следващата площадка, те се канеха да поемат по стъпалата, много по-стръмни и по-тесни, покрити с тъкана памучна пътека в светлокафяво. Само десетина стъпала водеха до боядисана в бяло врата, от най-евтините, каквито има във всеки магазин за дървен материал. От шперплат, кухи отвътре, със сребриста метална брава. Беше затворена.

Хети посегна към дръжката, но Барнаби я спря.

— Влизали ли сте, откакто Карлота изчезна?

— Не. Тя не ми даваше — госпожа Лорънс. Каза, че сама ще се погрижи.

— Това необичайно ли ви се стори?

— Определено — отвърна Хети. — Да си призная, доста ме засегна.

— И? Погрижи ли се?

— Не, доколкото знам. Все пак не живея тук и не знам всичко, което тя прави.

Хети натисна дръжката и отвори вратата. И тримата зяпнаха при вида на стаята.

Накрая Хети каза:

— Е, все съм виждала бъркотия, ама като тази тук не съм. — Жената беше дълбоко възмутена. — Изключително мърлява млада госпожица.

Трой, който никога не се затормозяваше да измисля нови изрази, щом имаше подръка готови, измърмори:

— Като че ли е паднала бомба.

Барнаби мълчеше. Спомняше си какво му бяха казали двамата Лорънс при първия му разговор с тях. Лайънъл беше обвинил жена си за изчезването на Карлота. Между нея и момичето имало някакво „недоразумение“. Ама че недоразумение.

Той отново протегна ръка към Хети — този път, за да я спре да не влиза в стаята.

— Колкото по-малко хора се разхождат вътре, толкова по-добре, госпожо Ледърс.

— Така ли искате да стоя, инспекторе — попита Хети и застана по средата на прага. Не сваляше очи от полицаите, щом бяха заедно, или следеше Трой, когато се движеха поотделно в различните части на стаята. Сержантът не знаеше дали да се чувства поласкан или засегнат.

Без предварителната информация Барнаби щеше да си помисли, че тук е имало обир. Витаеше същото усещане за диво, гневно тършуване, дрехите бяха грубо свалени от закачалките и захвърлени на пода, списания — „Минкс“, „Шугар“, „19“ — се валяха изпокъсани на пода, плакатите бяха изскубнати от стената и съдрани през средата. Вдигна да разгледа някои. Имената по тях — Ол Сейнтс, Кавана, Пъф Деди — нищо не му говореха. Откакто Къли се беше изнесла от къщи, съвсем се бе откъснал от тези работи.

Чекмеджета на малък скрин бяха извадени и захвърлени наред стаята, съдържанието им бе пръснато около тях. Козметика, бельо, топка сплетени чорапогащници, пластмасов розов сешоар. Четки, ролки, гребени. Помещението силно миришеше на евтин лак за коса и на още нещо с по-приятен аромат на праскови.

Трой вдигна ъгъла на красиво щампованата на цветя завивка и оттам излетя облак жълтеникавокафяв прах. След това видя няколко купчинки от същия прах на леглото и пода. Ако беше наркотик, не го бе виждал досега. Наведе се и помириша.

— Пръснала е пудра за лице наоколо, шефе.

— Че тя какво ли не е пръснала наоколо.

— Момичето наистина винаги си слагаше пудра — отбеляза Хети. — Ето я й кутийката, вижте.

Барнаби вдигна кутийката — „Римел Ханибън“ — и внимателно я сложи на нощното шкафче. Трой не изостана, отиде до другия край на стаята, вдигна възглавница, част от единствения фотьойл, и също толкова внимателно я постави върху него.

— Не пипай нищо, сержант.

Ако всеки път си прехапвах езика, когато ми се иска да му отвърна, помисли си Трой, досега да ми е станал на решето. Шефът му стоеше до малката капандура, очевидно потънал в мисли.

Всъщност Трой знаеше какво обсебва главния инспектор. Имаше период, преди няколко години, откакто си призна за това, когато и той се опитваше да прави същото: наблюдава сцената, отбелязва всеки незначителен детайл, опитва се да възстанови драмата, предизвикала

подобни разрушителни страсти. Да облечеш в плът костите на противниците.

Да, Трой беше опитвал да го прави. Толкова рядко му се бе случвало да е прав и така често бе допускал монументални грешки (веднъж беше арестувал съмнителен търговец на антики, когото заподозря в кражба на украшения от местната църква, а после откри, че е бил свещеникът), та скоро се отказа. И както беше обяснил после на Морийн: „Човек като си има първокласен рибар на прага, защо да се мъчи да хваща риба сам?“

Барнаби се чудеше дали бе допуснал грешка, като помоли госпожа Ледърс да му покаже стаята на Карлота. Замисли се за предстоящия разговор с Ан Лорънс и започна да му се струва, че може би щеше да е по-добре, ако беше пристигнал със заповед за обиск и влязъл тук, придружен от нея. Тогава щеше да види реакцията ѝ. А докато се движеше из стаята, щеше да наблюдава изражението на лицето ѝ. Топличко, топло, горещо! Хладно, не — студено, още по-студено, ледено, бъррр!

Раздразнен, се отърси от образа. Чисти фантазии. Ако имаше какво да крие, досега сто пъти да се е отървала от него. Може пък изобщо да не ѝ е дошло наум, че полицията ще поиска да види къде е живяла Карлота. А вероятно заради преживяното по време на изключително бурната им раздяла не е искала или просто не е била в състояние да влезе отново в стаята. Да, изглежда по-правдоподобно.

Тежка въздишка и подканващо прочистване на гърлото откъм вратата го върна към настоящето.

— Госпожо Ледърс — каза главният инспектор, — благодаря ви, че бяхте толкова търпелива.

Кимна на Трой и двамата тръгнаха да излизат.

— Не искам да ви притеснявам, инспекторе, но трябва да си продължа работата.

Докато се отдалечаваха от къщата, Трой — баща на едно-единствено дете, момиченце на четири години, три месеца и девет дни — не се стърпя:

— Вие имате дъщеря, сър. Била ли е някога стаята ѝ в такъв вид?

— Имаше подобен период — отвърна Барнаби.

— Котката се беше окотила веднъж там и три седмици не можахме да намерим котенцата.

— Леле майко! — Той погледна с недоверие към шефа си. Май се усмихваше, ама човек можеше ли да е сигурен. — Преувеличавате. Нали?

— Съвсем малко.

Клонът на банка „Лойдс“ в Костън, където Ан държеше парите си, още разполагаше с директор местен жител и затова отваряше не само всеки работен ден, но и в събота за по три часа сутрин. Ричард Ейнсли притежаваше офис с табела на вратата, указваща неговото име, титла и пост. Имаше си и лъскава дървена табела на бюрото, на която името му бе изписано със златни букви. Ейнсли познаваше Ан отдавна, както впрочем и баща ѝ. Беше се запознал и със съпруга ѝ, когото не харесваше особено. Както Ан бе очаквала, бе готов да ѝ отпусне искания заем, ако заложи къщата. Изненада я високата лихва.

— Подготовката на споразумението няма да отнеме много време. Ако се отбиете, да речем, следващия четвъртък, госпожо Лорънс...

— Трябват ми сега! — Ан разбра, че почти бе изкрещяла, навеждайки се напред над бюрото на директора. — Извинете, господин Ейнсли. — Тя се поизправи на стола си, цялата почервеняла. — Не знам какво... Извинете.

На господин Ейнсли не му се случваше за първи път някой да не успява да контролира емоциите си. Животът на повечето хора се въртеше около парите. И когато им се струваше, че тази опорна точка им се изплъзва, се паникьосваха. Разбираемо. Но той се занимаваше с финансовите дела на Ан Лорънс от смъртта на баща ѝ и беше както изненадан, така и леко обезпокоен, че тя е изпаднала в подобно затруднено положение. Естествено, питаше се и за какво ѝ бяха трябвали толкова много пари. Едва ли за парник или нова кухня — две от най-често срещаните днес изкушения, заради които се подаваха молби за заеми. Или за ваканция на Бахамите, макар че, като я гледаше в какво състояние е, определено имаше нужда от почивка. Нито едно от тези начинания не би предизвикало такова отчаяние.

— Това са доста пари, Ан. — Реши да не споменава за изтеглянето на хиляда лири от текущата ѝ сметка само преди няколко дни. — За какъв период смяташ, че ще можеш да ги изплатиш?

— О, много бързо. — Ан впи очи в пълничкия нисък мъж зад бюрото, със старателно сресана коса, красиви очила с позлатени рамки и добре поддържани мустаци. Надут като пуяк от съзнанието за собствената си значимост. Надут, превзет, тъп, досаден, дебел плужек. И като си помисли, че преди го харесваше. Дори му беше благодарна за добротата. — Всъщност един човек умря. Трябва да поема разноските по погребението. Но съм спомената в... въ... завещанието. Упомената искам да кажа. Така че няма да има никакви... проблеми...

Колкото и да беше загрижен, Ричард Ейнсли реши да сложи край на тъжната история. Не можеше да я слуша как лъже. Предложи ѝ да върне заема след шестмесечен период и щом тя се съгласи, извади формуляр, бързо го попълни и я помоли да подпише. После звънна на главния касиер да уреди плащането.

— Трябват ми в брой, господин Ейнсли.

— В брой ли?

Ан бързо си тръгна от банката, напъхала дълбоко на дъното на дамската си чанта плика с парите, когато се сблъска с Луиз Фейнлайт, току-що изтеглила пари от банкомата.

След автоматично произнесените извинения и неловката размяна на поздрави изведнъж настъпи още по-неловка пауза — не знаеха какво да си кажат. И двете си спомниха последната си среща. Луиз не можеше да забрави как Ан я покани у дома си, а после ѝ се искаше направо да я изгони. Ан пък се сети как ѝ мина през ума, че навярно именно Луиз я изнудва.

И отново си го помисли. Помисли си, стиснала парите до себе си, които направо пареха през меката бежова кожа на чантата ѝ. Съвпадение ли беше срещата им? Или планиран опит да провери дали ще направи каквото ѝ беше наредено в писмото? У Ан изведнъж се надигна необуздано желание. Налудничав подтик открито да излезе срещу Луиз. Да размаха банкнотите в лицето ѝ и да се развика: „Ето ги. Нали това искаш? Нали?“

Отвратена се извърна, мърморейки нещо неясно. Застана пред банкомата, сякаш щеше и тя да тегли пари, и Луиз си тръгна. После Ан забеляза, че зад нея се е оформила малка опашка, хората я зяпаха странно и тя отстъпи встрани. Бузите ѝ пламнаха, едва сдържаше

сълзите си и наведе глава да скрие лицето си, преструвайки се, все едно търси нещо в чантата.

Усещаше, че губи разсъдъка си. Събитията от последните няколко дни изведнъж завладяха съзнанието ѝ и го превърнаха в калейдоскоп от изпълващи я със страх ужасни видения и иронични подмятания. С подозрение се втренчи в хората, минаващи покрай нея по улицата. Те извъръщаха глави, като се правеха, че не забелязват нищо особено и изобщо не се интересуват от шепота, но Ан знаеше: всички тайно ѝ се смеят.

Малко след странната среща с Ан пред банката Луиз отново видя съседката си. Вече излизаше от Костън с колата си, когато я забеляза неуверено да пресича. Първата ѝ мисъл бе да спре и да ѝ предложи да я откара до Фърни Басет. Дори махна крака си от педала на газта и започна да спира. Ан обаче изглеждаше доста необикновено. С едната ръка беше събрала реверите на палтото си и ги стискаше, сякаш вървеше сред виелица, а денят бе доста приятен. Другата ръка неспокойно се движеше пред устата ѝ, като пърхаща птица. Въпреки това Луиз забеляза как устните ѝ мърдаха. Освен това бе свъсила вежди и главата ѝ се тресеше.

Луиз я подмина. Имаше си достатъчно свои проблеми, които с главоломна бързина все повече се усложняваха. Не беше моментът да се опитва да помага на човек, който не само очевидно е обезумял, но на всичкото отгоре дори не я харесва — Луиз вече бе убедена: Ан не я харесва.

Не бе очаквала, че ще ѝ се наложи да идва в Костън, особено пък и в пазарен ден, а да няма и пари в наличност. От самото начало Луиз бе настояла да си делят разходите в къщата, сметките за домакинството да плаща една седмица тя, една седмица брат ѝ. Тази седмица беше неин ред. Доста неща бяха се свършили, щяха да ѝ трябват повече пари и понеже с Вал отново бяха закрепили предпазливи приятелски отношения, го помоли да ѝ услужи. Той отвърна, че нямам никакви. Без да се замисля, искрено озадачена, Луиз каза: „Но нали онзи ден ходи в банката?“ Спомни си, че бе вдигнала бланката за теглене на пари от пода в кухнята, за да я хвърли в кошчето за боклук, и бе забелязала сумата — четиристотин лири.

Само за секунди атмосферата се промени — натежа от гняв и възмущение.

— Вече започва да ми идва наистина до гуша! — Валънтайн сякаш изстрелваше всяка дума.

— От какво?

— От теб. И непрестанните ти тъпи забележки.

— Аз не исках да...

— Твой ред е да плащаш за храната. Нали така?

— Все едно не съм ти искала. Отивам до града.

— Ако не искаш да плащаш, когато ти е ред...

— Защо говориш глупости — сега и тя повиши тон. — Винаги си плащам, когато ми е ред, от момента, в който дойдох да живея тук, и ти го знаеш.

— Така ли?

— Къде другаде мислиш, че ми се стопяват спестяванията? — още докато говореше, Луиз изведнъж разбра какво бе станало с четиристотинте дири на Валънтайн. Болката от неочакваното прозрение се изписа на лицето ѝ и нямаше как да остане незабелязана за брат ѝ.

Помежду им легна страшна тишина.

— До гуша ми дойдоха тези разпавии. Трябва да работя — заяви Вал, демонстративно ѝ обърна гръб и тръгна към стълбите. — Сериозно ти говоря, Лу. Повече няма да търпя това.

Луиз се разтрепери от възмущение и гняв, трябваше да излезе. Отиде в градината и седна край езерцето. Какво щеше да прави сега?

Гневът от несправедливите думи на брат ѝ вече се бе изпарил. На негово място нахлуха спомени от детството. Валънтайн беше любимецът на родителите им, но рядко се възползваше от предимството си. Още от много малък бе почувствал колко нечестно е спрямо Луиз и постоянно се опитваше да наклони везните в нейна полза, като хвалеше рисунките, направени от сестра му в училище, които майка им едва поглеждаше; помагаше ѝ с домашните, убеждаваше баща им да я вземат на риболов. За петия ѝ рожден ден направи дървена кутийка, украсена с нарисувани морски звезди и тюленчета, която тя и до днес пазеше като скъп спомен. А най-хубавото от всичко бе, че винаги успяваше да я разсмее.

Последният спомен я изпълни с дълбока скръб и тя заплака. Дълго рони сълзи с отворени очи, без да ги бърше, както плачеха децата. В краката ѝ златистите шарани, чиито проблясващи тела ясно се виждаха в тъмната вода, бавно плуваха насам-натам. Привличаха погледа ѝ и ѝ действаха хипнотизиращо. Постепенно строгата подредба на градината започна да успокоява чувствата ѝ. Сълзите ѝ вече не течеха безспир, а идваха на пристъпи, докато постепенно пресъхнаха и от бурните емоции остана само тъжно подсмърчане. Пулсът ѝ стана по-равномерен. Поседя край езерцето още половин час и се поуспокои.

Какво щеше да прави сега? Очевидно Валънтайн беше много нещастен, а това означаваше, че и Луиз е нещастна. Ако той не я искаше в къщата си, как можеше да остане тук? Рязката промяна у него сигурно беше временна — дори не смееше да си помисли обратното — и когато изчезне, щеше да се почувства много самотен. Можеше да се премести някъде наблизо, в някое от съседните села. Имаше средства да си позволи да наеме къщичка или апартамент.

Обзе я гняв, като се сети за човека, виновен за разрива и окаяното състояние на брат ѝ. Преди да се появи Джекс, бяха доволни от порядъчния и приятен живот, който водеха. После гневът се стопи и тя започна да изпитва страх, сякаш над нея бе надвиснала смъртна заплаха.

Главен инспектор Барнаби и сержант Трой се наслаждаваха на чудесен обяд в „Ред Лайън“ — пържола и пудинг с бърбечета, гарнирани с пухкаво картофено пюре и зелен грах. Десертът им от пандишпан, консервирана плодова салата и малиново сладко носеше величественото название „Малиново-кайсиев десерт Павлова“.

— Да знаеш нещо за Павлова? — попита главният инспектор, докато махаше мръсен пепелник от маса край прозореца.

— Знам, че получаваш нещо твърде малко за три лири.

— Една от най-великите балерини на света.

— Така ли? — рече Трой и хвана приборите си.

— Известна е с изпълнението си на умиращ лебед.

— Звучи добре — отбеляза учтиво Трой.

— Разправят, че хората, видели го веднъж, се променят за цял живот. — Барнаби отпи малко от силния си руски чай — беше великолепен. — И го е играла до последния ден от живота си.

— Тези бърбери защо винаги скърцат, като ги режеш? — попита сержант Трой, докато внимателно разрязваше пудинга си.

Барнаби не се беше представял на бара и бе облечен в обикновен, тъмносин костюм, с обикновена вратовръзка и лъснати черни обувки, но беше наясно: хората са се сетили, че е полицаи. И то не само защото вече са го виждали из селото да разпитва съселяните им.

Понякога Барнаби си мислеше, че е белязан като библейския Каин. Невидим за него самия белег крещеше на околния свят: „Този човек е полицаи.“ Изобщо не преувеличаваше. Веднъж с Джайс обядваха в ресторант, в който не бяха ходили преди. Както си ядяха раците, управителят дойде да им каже, че има малък проблем с някакъв пияница, който не искал да си плати сметката, та какво щял да ги посъветва Барнаби?

В „Ред Лайън“ не ги наблюдаваха тайно и любопитно по начина, по който хората решаваха да се правят как не забелязват известна личност, попаднала в полезрението им. Изобщо не бяха впечатлени, дори не бяха заинтригувани. Всяко чудо за три дни.

— Много са бързи с разпитите от къща на къща — обади се сержант Трой, току-що наченал малиновия си десерт, и кимна усмихнат към вратата. — Нашите две дръвчета.

Униформени полицаи от екипа на Барнаби бяха влезли в кръчмата и говореха със собственика и с двама от местните жители. Трой забеляза с раздражение, че кръчмарят предлага на униформените питие, което те отказаха. Както и трябваше.

— И ти някога беше един от тях.

Трой продължи да обира трохите от чинията си, без да отговори. Предпочиташе да не си спомня безславната част от бляскавата си кариера. Шефът го подкани да си допие питието и той изгълта безалкохолната бира. Облече елегантното си олекотено яке.

Докато вървеше към изхода, забеляза две много привлекателни жени на бара. Униформените полицаи разговаряха с тях и се смееха. Единият улови погледа на Трой. Сержантът леко мръдна с глава, за да им напомни да си хващат пътя, ако са си свършили работата. Полицаят

го погледна озадачен, но стана, благодари на собственика за съдействието и си тръгна.

— Защо е този ликуващ кикот?

„Ликоващ кикот“. Откъде ги намираше тези? Реши да погледне в „Тълковния речник“, като се прибере вкъщи. „Ликоващ кикот“. Колкото повече си го повтаряш, толкова по-странно звучи.

— Ще ходите ли при госпожа Лорънс сега, сър?

Барнаби измърмори нещо неразбрано. Отвътре му вреше и кипеше, защото беше бесен на себе си. През целия обяд все повече и повече се убеждаваше колко е бил прав, когато в стаята на Карлота му хрумна, че може би е трябвало да изчака завръщането на госпожа Лорънс, за да види обстановката в нейно присъствие.

Сега пък си даде сметка за още една допуснатата грешка. Трябваше да остане пред къщата на Ан Лорънс и да я чака, ако се наложи и цял ден, но да я разпита, преди да е успяла да разбере от Хети Ледърс защо са идвали полицаите у тях. Вече бе загубил едно от най-ценните оръжия от арсенала на следователя — изненадата.

Оказа се обаче, че не беше прав. Хети и Кенди бяха напуснали къщата малко преди дванайсет, тъй като Евадни Плийт бе дошла да ги вземе и да ги закара до ветеринаря. Ан се бе върнала едва час по-късно и не знаеше нищо за предишното му посещение. Въпреки това главният инспектор беше прав да се тревожи, макар и по друга причина.

Колата на Лайънъл Лорънс беше паркирана в алеята, а в апартамента над гаража светеше. Барнаби реши първо да се заеме със семейство Лорънс, защото му се виждаше по-вероятно да успее да измъкне информация, която да му е от полза при разговора с Джекс, отколкото обратното.

Трой отново дръпна старомодния звънец. Боята на входната врата изглеждаше още по-олющена, ако това беше възможно. В долната част направо висеше къдрава лентичка, отделила се от дървото.

Самият Лайънъл Лорънс отвори вратата. Погледна ги с недоумение, сякаш беше сигурен, че ги е виждал и преди, но не можеше да се сети къде. Побелялата му коса бе малко по-сресана, отколкото последния път, но за сметка на това беше с ужасно шарен,

много дълъг, ръчно плетен шал, разръфан не само по краищата, но и по-навътре.

— Главен инспектор Барнаби.

— Сержант Трой.

— Хм — каза Лайънъл, обърна се и бързо закрачи навътре в къщата. Краищата на цепнатия му отзад от кръста до земята халат силно плющяха и проблясваха с лъскавия си черен хастар.

Понеже остави вратата отворена, полицаите го последваха и се озоваха в кабинета му. Ан Лорънс седеше на бледосин фотьойл до прозореца. Много тиха и спокойна. Някак неестествено, помисли си Барнаби. Видя я как свъси напрегнато вежди, опитвайки се да си спомни кои бяха те. Инспекторът за момент си помисли дали не е пияна.

— Открихте ли нещо? — попита Лайънъл Лорънс. — Има ли новини за Карлота?

Тоя тип се интересува само от своите приоритети. Сержант Трой извади бележника си и раздражен се втренчи в рошавия пастор. Ние разследваме убийство, а той... После се сети, че убийствата може да се окажат две, ако момичето наистина се е удавило, и тази мисъл го накара да укроти поне малко нетърпението си.

— Възможно е — каза Барнаби.

— О! Чу ли, скъпа? — усмихна се Лайънъл на жена си, която бавно и изключително внимателно извъртя глава към тях. — Има новини за Карлота.

— Карлота. Колко хубаво — говореше бавно, сковано и неестествено отделяше всяка дума. Последва дълга пауза. — Чудесно.

Ан с усилие държеше на фокус трите фигури в стаята. Сами по себе си образите изглеждаха стабилни, но сякаш се движиха по невъобразим начин. Нарастваха, все едно идваха напред, после се отдалечаваха, като в сън. Шасовете им леко ехтяха.

Беше чула лекарят да казва на Лайънъл, че може да е малко дезориентирана отначало. Беше й бил инжекция и й бе предписал да пие хапчета по три пъти на ден. Бяха успокоителни и определено действаха. През живота си не се бе чувствала така спокойна. Толкова бе спокойна, че с удоволствие би изпаднала в безсъзнание завинаги.

Джекс беше забелязал съпругата на работодателя си, докато караше Лайънъл към дома. Ан вървеше в кръг около стоянката за

таксита пред Костънската библиотека, отпуснала глава, която се клатеше като на счупена кукла. Лайънъл изскочи от колата и изтича при нея. Ан се хвърли на врата му и започна да пищи. Джекс му беше помогнал да я приберат в колата и веднага я бяха откарали при лекар.

— Жена ви не е ли добре, господин Лорънс? — попита Барнаби.

— Ан ли? — отвърна Лайънъл, като че ли имаше и други жени.
— Просто малко неразположение. Кажете ми...

— Надявах се да разговарям с нея за деня, в който е изчезнала Карлота.

Карлота... в съзнанието на Ан нещо изплува на повърхността. Тъничка бяла форма. Човешка ръка. Изви се нагоре, наполовина осветена от лунната светлина, после потъна без следа.

— Госпожо Лорънс, спомняте ли си какво се случи, преди тя да си тръгне? Май е имало спор.

Безнадеждно. Бяха й дали нещо доста силно. Барнаби си помисли, че някой е избрал идеалния момент да я натъпче с това, за да му попречи да разговаря с нея, но после си каза да не става мелодраматичен. Никой в „Одд Ректъри“ не знаеше за възстановеното в полицията писмо на изнудвана. Не подозираха и за новата посока, в която бе поело следствието. Затова съсредоточи вниманието си върху Лайънъл Лорънс.

— Вие бихте ли могли да добавите някакви подробности, сър?

— Боя се, че не. Вечерта, когато се е случило, бях на среща до късно. Като се върнах, Ан спеше. Как е могла да си легне, след като бедното дете... — Лайънъл тъжно поклати глава при мисълта, че жена му е могла така коравосърдечно да пренебрегне дълга си. — Лисиците имат дупки, а птиците във въздуха...

— Но на другия ден сигурно сте обсъждали случая с нея?

На лицето на Лайънъл се изписа упорство. Главният инспектор само повдигна въпросително вежди и зачака. Трой, седнал с бележника си на маса за игра на карти, вдъхна с удоволствие приятния аромат на пчелен восък. И също зачака.

Старчето нямаше равен в чакането. Веднъж издържа почти десет минути. Трой, с търпение като на двегодишно дете, го попита как го постига. Барнаби обясни, че просто се изключва. Естествено, човек трябваше да гледа другия в очите и да стои в напрегната, понякога дори малко заплашителна поза, но извън това умът ти можеше да се

занимава, с каквото си поиска. Беше установил как едно от най-полезните занимания на ума му в подобни случаи беше да си изброява предстоящите задачи в градината през уикенда.

Горкият Лорънс изобщо не беше от класата на Барнаби. Не успя да издържи десет секунди, да не говорим за десет минути.

— Изглежда, Ан е помислила, че Карлота е взела назаем нейни обеци. Попитала момичето очевидно не особено тактично. Естествено, Карлота се изплашила...

— Не разбирам защо ще се плаши — намеси се сержант Трой. — Ако не ги е взела...

— Вие нищо не разбирате — извика преподобният Лорънс. — За човек с нейното минало всяко несправедливо обвинение е изключително травматизиращо.

— Значи според вас е било несправедливо, така ли, господин Лорънс? — попита Барнаби.

— Сигурен съм — отсеке Лорънс съвсем не по християнски, изпълнен със съзнанието за собствената си непогрешимост. — Ан е пословично нехайна. Хората, които никога не са живели в нужда, са такива.

— Все пак се случват такива неща — каза Трой, на когото му дожаля за горката госпожа Лорънс. Бе възнаграден с невярващ поглед, който му даде десет от десет възможни точки за чувствителност, плюс бонус точки за проявена нежна любеза загриженост.

— Бихте ли ни разказали нещо за нейното минало, господин Лорънс? — попита главният инспектор.

— Всичко е записано в досието ѝ в агенция „Каритас“.

— Да, ще говорим и с тях. Но сега разговарям с вас.

Преподобният изглеждаше доста изненадан от внезапната твърдост в гласа на следователя.

— Не разбирам как ровенето в нейното минало ще ви помогне да я намерите — примигна той колебливо. — Тук всеки идва чист.

— Казаха ми, че често е получавала писма по въздушната поща.

— О, съмнявам се — усмихна се Лорънс снизходително.

— Но май ги е хвърляла, без да ги отваря — добави сержант Трой.

— Кой, боже мой, ви разправя подобни истории? — Списъкът на евентуалните заподозрени не беше дълъг и той бързо се ориентира. —

Изненадан съм, инспекторе, че вземате на сериозно клюките на прислугата.

Това предизвика реакция откъм синия фотьойл. Ан Лорънс нададе сподавен вик и опита да се надигне. Сетне направи усилие да каже нещо, но езикът ѝ се бе сковал и едва го движеше:

— Хери... не... не... слу...

— Виж сега какво направи! — Лайънъл отиде при жена си, тласкан според Барнаби повече от раздражението, предизвикано от държането ѝ, отколкото от загриженост за здравето ѝ. — Трябва да те качим горе, Ан. — Той впи очи в двамата полицаи, които му отвърнаха със също немигащ поглед. — Ако искате да говорите с мен или със съпругата ми отново, можете да си уредите среща, както с редно.

— При нас не се прави така, за съжаление, сър — обясни му главният инспектор. — И съм длъжен да ви напомня, че ако не ни оказвате съдействие, може да ви се наложи да идвате за разпити в участъка.

— Трябва много да внимаваме там, шефе — каза Трой насмешливо, докато вървяха по чакъла на алеята. — Човекът, както знаете, има връзки.

Барнаби изръси няколко бисера за масонските връзки на преподобния Лорънс, разкривайки яркия си талант да измисля метафори и кратки съдържателни диалози, който караше подчинените му с такова удоволствие да се отзовават на повикванията в кабинета му.

Трой се посмя от сърце и известно време си преповтаряше лафовете на шефа си, за да ги запомни добре, та да може да ги предаде на колегите в стола. Докато се справяше с тази задача, двамата вече бяха стигнали до вратата на апартамента над гаража.

Този път той ги беше видял да идват. Забеляза колата им, видя ги как влизат в къщата. Щеше да е добре подготвен. Барнаби си спомни как Лорънс ги беше прекъснал, когато разговаряха последния път с Джексън, но сега се надяваше, че през следващите двайсетина минути преподобният ще трябва да се разправя с жена си.

Мислите на сержант Трой следваха точно в същата посока. Ако още веднъж видеше лигавото, лицемерно представление на шофьора,

гадният рецидивист изведнъж щеше да стане свидетел как малиново-кайсиевият десерт „Павлова“ прави красива мозайка на елегантния му бежов килим. И нямаше да си прави труда да го чисти.

Вратата беше отворена. Джексън стоеше там, облечен в сребристо сако от туид и черно памучно поло. На лицето си бе изписал израз на уязвима искреност.

— А пък аз си мислех, инспекторе, че се шегувате, когато миналия път казахте, че пак ще дойдете.

— Господин Джексън.

— За вас — Тери. — Той отстъпи учтиво встрани и всички поеха по стълбите.

Апартаментът изглеждаше почти по същия начин, както и миналия път, като се изключи новата дъска за гладене, облежната на стената до кухнята. Вратите и на кухнята, и на банята бяха широко отворени, все едно заявяваха: „Няма какво да крием!“ На масичката в хола бе вчерашен брой на „Дейли Стар“.

Джексън седна на канапето. Държеше се любезно и услужливо, но наблюдаваше изключително съсредоточено, освен това Барнаби забеляза как домакинът им седна на самия край на канапето, отпусна леко ръце в скута си, но пръстите му останаха свити като на спринтьор.

— Винаги ли караш господин Лорънс, Тери?

Джексън се изненада, после явно застана нащрек. Изобщо не бе очаквал точно такъв въпрос.

— Да. Аз или госпожа Лорънс. Той така и не се е научил да шофира.

— Разкажи ми какво стана днес.

— Какво имате предвид?

— Всичко, довело до посещението при лекаря.

Джексън се поколеба.

— Не знам дали господин Лорънс би одобрил.

— Така или иначе, ще чуя историята, ако не тук, в полицейския участък — подчерта главният инспектор. — От теб зависи.

И Тери Джексън заразказва: връщал Лайънъл от събрание в Градския съвет на Костън, където обсъждали начини за подобряване на обучението на магистратите. Както си карал по Хай Стрийт, забелязали съпругата на господин Лорънс да броди в доста странно състояние.

Лайънъл се опитал да я вкара в колата, но тя започнала да крещи и да размахва ръце.

— Какво крещеше?

— Някакви безсмислици.

— Хайде де. Все е имало и нещо смислено.

— Не, честно. Всичко беше ужасно объркано. Тогава отидох да помогна, но нещата май се влошиха.

— Чудя се защо ли — измърмори саркастично сержант Трой.

— Отначало Лайънъл ме помоли да карам към къщи, но после промени решението си. Техният лекар е от Суон Мирън, Патерсън, и отидохме право при него. Веднага я прие. Сигурно ѝ е бил успокоителна инжекция. На излизане беше като зомбирана.

— И после какво?

— Отбихме се до аптеката да изпълним рецептата и се прибрахме тук.

— Знаеш ли защо е ходила в Костън?

— Не.

Едва доловимо колебание. Знаеше и не искаше да им каже. Добре. Миниатюрен напредък. Барнаби замълча, обмисляйки дали да опита да се възползва от колебанието, или да си го запази за друг път. Реши да изчака, забелязвайки с известно задоволство как по делото на Джексън вече бяха избили капчици пот.

Веднага изцяло смени темата.

— Допреди няколко дни тук е живяло и едно младо момиче.

— Да.

— Що за човек беше?

— Карлота ли? Задръстена кучка.

— Значи не мелехте брашно, а? — обади се сержант Трой.

— Мислеше се за нещо повече от мен. И тя е никой, прав ли съм?

Дошла оттам, откъдето и аз.

— Отказала ти е, признай си — предположи Барнаби.

— Изобщо не съм ѝ давал такава възможност!

— И това те ядоса?

Джексън беше отговорил на насмешливата забележка, без да се замисли, и сега трябваше да мине в отбрана.

— Не съм я свалял въобще — обясни той предпазливо. — Казах ви. Не беше мой тип.

— Знаеш ли защо избяга?

— Не.

— Лорънс никога ли не е говорил за това с теб?

— Не е моя работа, нали така?

— Ами госпожа Лорънс?

— О, моля ви се.

— Да, разбира се. — Трой щракна леко с пръсти, сякаш току-що се е сетил. — Тя ти забрани да влизаш в къщата. Нали така?

— Дрън-дрън! — Джексън нацупено се извърна настрани и задъвка вътрешната страна на дясната си буза.

— Може изобщо да не е бягала — вметна Барнаби.

— Как така?

— Получихме съобщение — сержант Трой пое щафетата — горе-долу по същото време, когато се предполага да си е отишла, че някой е паднал в реката.

— Не може да е била Карлота — Джексън се засмяла първи път. — Прекалено е хитра. Все гледа да се уреди.

Виж ти кой го казва, помисли си Трой.

— Паднал сам — продължи той — или пък блъснат от някой друг.

— Е, не съм аз. Аз бях в Костън въпросната вечер. Лайънъл беше на събрание и чаках да го закарам вкъщи.

— Така ли било?

— Чист съм като пресен сняг, казвам ви.

Барнаби си спомни как майка му казваше това, когато беше малък. „Чист като прясна лапавица“. Разказът на Джексън не беше никак обезсърчителен. Докато се мотае и чака събранието да свърши, спокойно е могъл да отскочи до Фърни Басет, което беше на не повече от двайсет и пет минути с кола, дори по-малко, ако натиснеш педала. Нямаше алиби и за престъплението, което безусловно е било извършено. Убийството на Чарли Ледърс.

Барнаби се изправи, а след него и малко разочарованият Трой. Почти на вратата главният инспектор се обърна с една от неговите физиономии, на която пишеше: „Боже, за малко да забравя!“ После неизменно следваше: „А между другото...“ Трой се дразнеше от този номер. Пълна тъпотия — не можеше да заблуди и малко дете.

— А между другото...

— Не си тръгвате, нали? — отбеляза Джексън. — Тъкмо щях да правя чай — добави и злобно се изсмя.

— Малка новина за господин Ледърс. — Барнаби мина в атака.

— За Чарли ли? — попита Джексън с отсъстващ поглед. Все едно се бе отнесъл на километри. — Вече имате заподозрян, инспекторе?

Не може да му се отрече на копелето, помисли си сержант Трой, наглостта му просто няма граници.

— Всъщност започвам да подозирам теб, Терънс.

— Мен?

— Теб изнудваше, нали?

Краткото изречение коренно промени атмосферата. Двамата наблюдаваха как Джексън полага огромно усилие да запази спокойствие и концентрация. Усилие, което пролича в подскачащия на слепоочието му нерв и стиснатите мускули на ченето.

— Това е лъжа.

— Имаме основания да смятаме, че е истина.

— О, да. Големи основания — тук аз съм единственият с досие. Единственият способен да го направи. Единственият, когото можете да набедите, защото съм уязвим. — Джексън явно бързо се съвземаше. Изглеждаше толкова уязвим, колкото африканската усойница. Спокойно тръгна към кухнята и викна през рамо:

— Върнете се, когато наистина разберете нещо.

Барнаби бързо протегна ръка към Трой и почти го извлече от апартамента. Като пресичаха алеята, инспекторът зърна стреснатото лице на преподобния Лорънс през прозореца на трапезарията и ускори крачка.

— Може ли да кажа нещо, сър?

— Разбира се, че можеш „да кажеш нещо“, Трой. Да не мислиш, че сме в Щази?

— Не е критика...

— Добре. Разбрах, ще е критика, но се надявам да оцелея.

— Просто се чудех дали беше добре да казваме на Джексън, ами... за изнудването. Имам предвид, сега ще е нащрек, а ние все още не можем да го обвиним в нищо.

— Искях да му го кажа, преди да го чуе от някой друг, за да видя реакцията му.

— А тя си заслужаваше.

— Наистина. Не знам точно какво става, но съм сигурен: каквото и да е, той е вътре чак до мръсните си уши.

Вече почти се смрачаваше, когато двамата поеха към паркинга на „Ред Лайън“. Докато вървяха, изведнъж пред тях се появи нещо странно. Барнаби спря и се вгледа през падащата лека вечерна мъгла.

— Какво е това, по дяволите?

— Не виждам добре — примижа Трой, свъсил силно вежди. — Мили боже!

В далечината странни размазани очертания ту се приближаваха, ту се отдалечаваха, местеха се наляво-надясно. Чуваха се необичайни тихи звуци и по-силни викове и всичко сякаш бе кацнало на вълни от прииждаща пяна. Постепенно тайнственото видение идваше все по-близо.

— Ако бяхме в пустинята — подхвърли инспектор Барнаби, — това щеше да е Омар Шариф.

Но не беше Омар Шариф, а жена. Ниска, пълничка, на средна възраст, с причудливи широки панталони, яркочервено кадифено пончо и мъжка мека шапка с паунови пера на периферията. Това, което им бе заприличало на пяна, се оказа глутница бежови пекинези, които буйстваха, докато жената се представяше на полицаите.

— Евадни Плийт, добър ден. Вие не сте ли инспекторът на Хети?

— Добър ден — отвърна Барнаби и си каза името.

— А аз съм сержант Трой — представи се сержантът, вече очарован от кученцата, макар дребосъците да се държаха доста налудничаво.

— Чух, че обикаляте наоколо. Искрах само да ви кажа, ако мога с нещо да ви помогна, с каквото и да е, само ми се обадете. — Кръглото ѝ розово лице бе безкрайно искрено. На устните ѝ грееше мила усмивка, която нямаше нищо общо с ежедневно разменяните подобия на усмивки, дето едва личаха на устните, а да не говорим за очите. Тя се усмихваше като дете, възторжено, без никакви задни мисли, напълно уверена, че ще ѝ отвърнат със същата усмивка.

— Живея в Малбъри Котидж. Ей там, до „Олд Ректъри“.

— Разбирам. — Барнаби хвърли поглед на красивата къщичка. — Не идваха ли вече при вас?

— О, идваха. Един особено старателен, макар и малко суетен младеж. — Беше забелязала как полицаи Филипс стой намръщен пред портата ѝ и сума време чисти полепналите по униформата си косми и бежови пухчета. — Споделих с него предположенията си, но не съм сигурна дали успя истински да оцени широтата на познанията и опита ми.

— В някаква специална област ли? — попита учтиво Трой.

— В областта на личните взаимоотношения — отговори Евадни, грейнала в широка усмивка. — Водовъртежите, приливите и отливите в емоциите, бушуващи в човешкото сърце. Не се ли сблъсквате именно с това в края на всичките си разследвания?

По време на разговора пекинезите не спираха да се дърпат, а заедно с каишките си повличаха и Евадни, която едва удържаше шапката с пера на главата си.

— Няма да забравя какво ми казахте, госпожице Плийт — измърмори Барнаби. — Сега, ако няма друго...

— Засега няма. Но ако се появи нещо конкретно, за което ще ви трябва помощ, просто ме попитайте. Кажете довиждане на добрите полицаи — нареди на кученцата Евадни.

Макар да не бяха преставали и за миг да лаят, животинчетата удвоиха усилията си, като заджавкаха, заподскачаха и затопуркаха още по-оживено, оплитайки поводите си.

— Как се казват? — отплесна се сержант Трой и чу едно раздражено изръмжаване някъде около лявото си ухо.

— Пиърс, Дидо, Блосъм, Мазепа — не прави така, скъпа. Това е Перо, а онзи най-отзад е Кенет — тя сочеше към мъничка бяла хризантема, която скимтеше и скачаше нагоре-надолу.

Трой трябваше да се затича, за да догони шефа си.

— Ей, ама бързо ходите, сър.

— Особено когато искам да се махна от нещо. — Барнаби стигна до колата с чувство на облекчение. — Как успява да си чуе мислите тази жена?

— Те просто се опитваха да бъдат любезни.

Барнаби го погледна с изпепеляващ поглед. Влязоха в колата. Трой завъртя ключа и се опита да измисли помирителна реплика, за да разведри пътуването до къщи.

— Ама че необичайно име — Евадни Плийт.

— Така ли ти се струва? — Барнаби можеше да си позволи да звучи надменно. В тавата му се завъртя един случай от преди години, когато с Джойс бяха отишли на гости на брат ѝ в Америка. Колин беше учител на разменни начала в Калифорния и живееше под наем в апартамент, чиято собственичка се казваше Зорест Милчмън. Ей това вече е странно име.

Джойс слагаше масата. Красива френска покривка в синьо и жълто, стръкче орлови нокти във висока кристална ваза, изискани тесни чанти за вино.

Тази вечер всичко, с изключение на супата (от моркови и кориандър) беше студено. Джойс се бе отбила във „Фортнъмс“ на път за гара Марилбоун и беше купила пушена съомга, пържола, червено вино и кестенов пай, артишок и къдрава салата.

По обяд беше ходила в Лондон, в Националния театър. Прослушването на Нико беше в единайсет и половина. Джойс и Къли имаха среща с него във фойето на „Лителтън“. Поседяха малко, за да послушат едно трио — флейта, цигулка и пиано, — изпълняващо „Романса“ на Форе, после отидоха в ресторант „Оливиe“, където Джойс бе запазила маса.

Пиха по чаша шампанско, защото, макар че Никълъс щеше да разбере резултата от прослушването едва след седмица, все пак бяха прекарали чудесен вълнуващ ден. Беше се явил на кастинг пред Тревор Нън на сцената на „Жан Броди“ и бе на седмото небе, въодушевен единствено от факта, че е стоял на същото място и се е разхождал по същите дъски, по които са ходили, изпълнявайки ролите си, най-великите театрални актьори на века: Скофийлд и Макелан; Гийлгуд, Джуди Денч и Маги Смит. В този театър Иън Холм бе играл крал Лир. Джойс гледала ли е „Крал Лир“? Беше невероятно, блестящо изпълнение... ооо, сърцераздирателна игра... просто няма да повярвате...

Джойс се усмихна и с удоволствие го остави да говори. Едно от хубавите неща при актьорите. Толкова е лесно с тях. Никога не липсват теми за разговор.

Гледаше как Къли целува мъжа си по бузата, вдига чаша, щастлива и развълнувана. Откакто и дъщеря ѝ бе свързала съдбата си с

театъра, Джойс започна ясно да си дава сметка за капризите, на които е подвластен животът на актьора, вечно следващ непостоянната крива на редуващи се възходи и падения. Познаваше и Никълъс твърде добре. Бе наясно, че до довечера лъскавата повърхност на искрящата възбуда ще започне постепенно да се пропуква под натиска на съмненията. Още сега, като отбеляза, че Тревор Нън изглеждал доста благосклонен, Нико добави: „Разбира се, изглеждаше...“

Джойс погледна през прозореца към слънцето, което се оглеждаше в реката, към големите железни мостове на Лондон, и въздъхна със задоволство. Имаше дарбата да мисли, че винаги си прекарва чудесно, а не като някои, за които тази мисъл бе свързана единствено със спомени от миналото. Щеше да е толкова забавно да разкаже всичко на Том.

Той влезе в кухнята, а тя все още мечтаеше за този момент.

— Какво виждам! — Том оглеждаше масата с широко отворени очи. — Никак не е зле. Какво е? — посочи към великолепия пудинг.

— „Шарлота“ с круши. Ти можеш да изядеш само крушите.

— Откъде ги взе всички тия работи?

— От „Фортнъмс“. — Мъжът ѝ я погледна озадачено и тя обясни: — Ходих до Лондон.

— За какво?

— Е, не, Том, не може да си забравил.

— Чакай, не ми казвай.

— Нямам и намерение.

— Във вестибюла има „Шардоне“, което ще върви чудесно с това. Би ли го донесла, скъпа?

Джойс се върна с бутилка „Глен Карлу“, а Барнаби обяви:

— За прослушването на Нико.

— Погледнал си в календара.

— Взеха ли го?

— Ще ти разкажа всичко, докато вечеряме. — Тя отвори виното. — Между другото, Гавестън се обадиха, че не могат да дойдат.

— Слава богу. Тогава за какво е всичко това — попита Барнаби и обхвана с жест кристалните съдове, чашите и цветята.

— За нас. — Джойс му подаде чаша вино и го целуна по бузата.

— Мм! — Барнаби отпи голяма глътка. — Много хубаво. Чудесен аромат с топъл привкус и тръпчивост в края. Напомня ми за

някого, който не е на светлинни години оттук. — Том тихо запя „Въздуха, който дишам“. Беше тяхната песен, преди години, свириха я на сватбата им. — „Ако можех да си пожелая нещо. Мисля, че щях да откажа...“

Джойс му подаде салфетка.

— Помниш ли това, скъпа?

— Кое? — Беше започнала да яде.

— Групата „Холис“?

— Мм. Слабо.

ГЛАВА ОСМА

Беше почти десет часът, когато на следващата сутрин Ан Лорънс дойде на себе си. В никакъв случай не можеше да се нарече просто „събуждане“. Прахосмукачката на площадката пред вратата на стаята й отначало едва се чуваше. Постепенно шумът се засилваше. После уредът се удари в перваза на дюшемето.

Ан имаше чувството, че изплува от дълбините на океана. Плуваше, с мъка плуваше през тъмните слоеве на замъгленото си съзнание, докато накрая успя да накара подутите си клепащи да се повдигнат. Наоколо цареше полумрак. За миг, както лежеше на възглавницата, се загледа в неясните очертания на тежките мебели. Всичко й изглеждаше напълно непознато. После се опита да повдигне главата си, но беше грешка.

— Ааа... — Пареща болка прониза черепа й някъде зад очните ябълки. Дъхът й спря от връхлетелия шок и тя затвори очи, чакайки да премине. После, като внимаваше да не мърда главата си, Ан се подпря на дюшека и бавно заповдига тялото си нагоре, докато се облегна на таблата на леглото. Отпусна се и замря неподвижна.

Прахосмукачката вече бе спряла. Някой много тихо почука на вратата. Хети Ледърс надникна в стаята и предпазливо влезе.

— Слава богу. Мислех, че никога няма да се събудите — каза тя, отиде до прозореца и дръпна завесите. Сива матова светлина бавно пропъзля в стаята.

— Не пали лампата!

— Няма, няма. — Хети седна в края на леглото и хвана ръката на Ан. — Боже мой, госпожо Лорънс, какво ви се е случило?

— Аз... не знам.

— Казах да не вземате две от тия таблетки наведнъж. Казах му.

— Какво?

— Снощи. Когато си легнахте.

— Но... ти не идваш... — Ан пое дълбоко дъх, направи усилие да довърши изречението, но не успя.

— Вечер ли? Не идвам. Ама той ми се обади снощи в девет да ме пита какво да вечеря — гласът на Хети потрепери при спомена за възмуцението, което бе изпитала при обаждането. Сякаш не можеше да си отвори консервирана супа и да си направи сандвич. — Затова си помислих, че ще е най-добре да дойда отново тази сутрин, защото иначе можеше да останете без залък хляб целия ден.

— Кой ти се обади?

— Как кой? — зяпна удивена Хети. — Ами господин Лорънс, разбира се.

— А...

— Трябваше да помоля съседката да остане с Кенди. Нямахте да дойда, ако той не беше казал, че сте болна.

— Да. — Бузите на Ан пламнаха, когато в съзнанието ѝ заизскачаха ярки сцени, като отделни кадри на пръв поглед без никаква връзка помежду си. Обезумяла жена, която се бори, но е хваната и напъхана в някаква кола. Същата жена плаче и отблъсква някакъв мъж, който се опитва да я успокои, после пак тя се бори с друга жена в престилка на медицинска сестра, която се опитва да ѝ хване ръката. Сетне сцената престана да подскача, но някак се отдалечи, все едно я гледаше през обратната страна на бинокъл. Накрая жената седеше в смътно позната обстановка, но не можеше да се сети точно къде, като в стая от някакъв сън. Беше пълно с големи, но странно нереални мебели. Поднасяше чай към устните си, но го разливаше по себе си.

— Не мога да стоя тук! — рязко мръдна Ан и изведнъж ѝ се повдигна. Бързо сложи ръка на устата си.

— Какво искате да кажете, госпожо Лорънс? Къде искате да ходите?

— Нне... не знам.

— Опитайте да си починете. Долу всичко е наред, няма за какво да се тревожите. — Хети стана от леглото. — Всичко върви по мед и масло. Сега да ви направя ли един хубав горещ чай?

— Лошо ми е.

— Слушайте. — Хети се поколеба. — Може да не е моя работа, но тия транкилатори не понасят на всеки. На ваше място щях да ги изхвърля през прозореца.

Ан пак се отпусна в леглото и полегна на възглавницата си. Лежеше по гръб, вперила поглед в една точка на тавана, и полека-лека

престана да ѝ се гади. Започна да се чувства по-добре. Малко по-силна. Но само телом.

В ума ѝ все още беше пъпна каша от объркани звуци, картини и впечатления, сякаш без никакъв смисъл. После един-единствен лъч светлина прониза заплетената бъркотия и Ан разбра, че жената в онзи странен сън беше самата тя.

Колкото и тревожно да бе прозрението — беше се изложила на публично място, насила е била натикана в колата на мъжа си и е била подложена на лечение в лекарски кабинет, — все пак беше и успокояващо. Паметта ѝ не я беше излъгала и умът ѝ явно не беше сериозно разстроен.

Но как въобще се беше докарала до това състояние? Опита да се съсредоточи. Преди да я открият и да я вкарат в колата, беше срещнала някого — Луиз Фейнлайт! И имаше нещо неприятно около това — не, тя се бе държала неприятно. Луиз се бе държала мило по съвсем нормален начин. Въпреки това бе съзряла в нея заплаха. Защо?

Ан леко мръдна глава — сякаш бе омотана с бодлива тел. Удари се с длан по челото и се намръщи. Костън. Пазарът. Луиз край банкомата. А тя самата излиза от сграда. Банката. Какво е правила в...

О, боже! Всичко се върна като гибелен порой в съзнанието ѝ. Бързо седна в леглото, почти задъхана от вълнение и страх, спусна краката си на пода и се пресегна за чантата си. Пликът беше още там. Отвори го, извади хванатите с ластичета пачки банкноти и ги зяпна с отворена уста. „Пет бона този път убицецо утре на същото място по същото време.“

В полунощ — „по същото време“ — тя е била в безсъзнание в леглото, упоена с лекарства. Той не е могъл да го знае. Сигурно си е помислил, че е решила да не му играе по свирката. И какво щеше да предприеме сега? Да ѝ изпрати още едно писмо? Да ѝ се обади да я заплашва? Дали все пак довечера да не занесе парите в Картърс Ууд и да ги остави в кошчето за боклук?

Ами ако той не отиде? Всеки можеше да ги намери. Или пък ще почистят кошчето и парите ще изчезнат. Ан си припомни унизителния разговор с директора на банката. Не би могла да понесе още една такава среща.

В другия край на стаята върху стар орехов скрин стоеше голяма снимка на баща ѝ в сребърна рамка. Как ѝ се искаше да е още жив. Той

никога не би допуснал някакви изнудвани да си разиграват коня безнаказано. Представи си го как, без да трепне, се изправя срещу нейния мъчител, който и да е, размахва тежкия си ясенов бастун и ругае безспир с цялата величественост на своя гняв.

Би било глупаво, призна си Ан. Не става въпрос за минаващ скитник или безделник, за да го стреснеш с авторитета си. Имаше си работа с човек, който притежаваше тъмна сила и нямаше да е лесно да се излезе наглава с нея. Ан беше безпомощна.

Именно осъзнаването на собствената ѝ слабост постепенно взе връх и тя за първи път усети как в нея се надига възмущение и бързо прераства в стоплящ кръвта ѝ гняв.

Това ли ѝ бе писано? Да седи смирена и трепереща, да чака наставления като някоя смотана викторианска слугиня и веднага да търчи да изпълнява каквото ѝ се каже; постепенно да се лишава от скъпоценното си имущество, за да задоволява чудовищната алчност на някакъв си непознат. Не можеше да се примири. И нямаше да се примири.

Но каква беше другата възможност? За първи път седна и се замисли, не обезумяла от паника, а спокойно и сериозно, какво би станало, ако не плати.

Той щеше да каже на полицията. Анонимно обаждане, което нямаше да го изложи на никакъв риск. Те щяха да дойдат и да ѝ задават въпроси. Тя не можеше да лъже, нито да се държи безочливо. Беше против природата ѝ и всичко, на което я бяха учили да вярва. Значи щеше да им каже истината.

Какви щяха да бъдат последствията? Щяха ли да я арестуват? Сигурно. Да я разпитват? Сто процента. Това щеше да съсипе съпруга ѝ, а на селото щеше да даде богата храна за клюки. Но все пак ще отшуми, а що се отнася до Лайънъл, Ан с изненада откри, че съвсем не бе чак толкова загрижела как ще се чувства мъжът ѝ. В края на краищата години наред бе тичал да спасява разни, изпаднали в беда, значи би трябвало да може да се справи с подобен проблем, макар и свързан пряко със семейството му.

Ан започна отново да си припомня всички ужасни събития от самото начало, все едно вече беше на разпит. Изчезналите обици, яростната реакция на Карлота и бягството ѝ, боричкането на моста.

Страшният миг, когато момичето падна. Собственото ѝ безумно търчане по брега на реката. Обаждането в участъка.

Нямаше как полицията да не разбере, че тя не е човек, който би наранил някого нарочно. А Карлота беше... Ан се сви само при мисълта за думата, неспособна да я изрече дори наум. Момичето не беше намерено. Може да е изпъзляла на брега, навярно още докато Ан я е викала. Онази нощ луната светеше ярко, но имаше тъмни места, където би могла да се е скрила.

Беше злополука. Това беше истината и те трябваше да ѝ повярват. Щеше да върне парите в банката, а изнудвачът да прави каквото си ще.

С натезало сърце и мрачно настроение след поредната безсънна нощ Луиз се обличаше в стаята си. Не беше виждала брат си, откакто се скараха в петък вечерта. На другия ден беше излязъл, преди тя да стане, и ѝ бе оставил бележка, че отива в Лондон. Чу го да се прибира към три през нощта, изобщо не беше мигвала. Обикновено го чакаше да се върне, за да си поговорят, искаше да знае как е минал денят му. Снощи се поколеба, изплаши се, че той ще изтълкува зле любопитството ѝ и ще се ядоса.

Тъкмо връзваше колана на първата попаднала ѝ рокля, която бе облякла, и изведнъж замря неподвижно, стресната от новата страна в отношенията с брат ѝ. Никога през живота си не се беше страхувала от Валънтайн. Учудването ѝ бавно се превърна в тих гняв. Стана и отиде до стената, която гледаше към селската улица. Подпря се с длани на стъклото и заби поглед в градината на „Олд Ректъри“ отвъд улицата, в гигантския кедър и в апартамента над гаража. Усети гневът ѝ да преминава в злобна омраза.

Защо Джекс не беше на мястото на Чарли Ледърс? Един нещастен, не особено приятен стар човек щеше да е още жив, а един отвратителен млад мъж, в началото на объркания си живот, щеше да лежи в моргата. Можех и сама да го направя, помисли си Луиз и в момента наистина си вярваше, че е способна на убийство. Не лице в лице, разбира се, не би могла да понесе дори да го докосне. Но да речем, ако имаше дистанционно — натискаш копчето и... Това беше нещо друго.

Тя свали ръце и се загледа в неясните отпечатащи на дланите си, в плетеницата на отразените пръсти, после бързо избърса стъклото с ръкава на роклята, за да заличи всяка следа. Ако имаше начин да го направи ей така, без да се замисля, както би размазала досадна муха...

— За какво мислиш?

— А! — стресна се Луиз и отскочи от прозореца, после бързо се върна до стъклото. Застана пред замазаните дири от дланите ѝ, сякаш по тях някой можеше да разбере за какви злодеяния мечтаеше. — Стресна ме... не те чух да влизаш.

— Просто отивам да си взема душ — каза Вал. Беше с екипа си за колоездене. Черен клин от ликра до коленете и жълт потник — подгизнали от пот, залепнали за силните му рамене и мускулестите бедра. Гледаше я безизразно. — Направи малко кафе, Лу.

Луиз го чакаше в кухнята. Дишаше равномерно и дълбоко. Беше твърдо решена да не се оставя да я въвлече в нов спор; през цялото време щеше да остане спокойна и изобщо нямаше да проявява критичност. Все пак си е неговият живот. Само за едно се моля — тя мълчаливо допря длани една до друга, — да остана част от този живот.

На масата имаше кафе и козуначена кифла, намазана с масло и черешово сладко. Валънтайн влезе, седна на масата, веднага си наля кафе, без да поглежда към Луиз, и тя тутакси разбра какво ще последва.

— Съжалявам за вчера.

— Няма нищо. Всеки има...

— Бях много несправедлив. Ти винаги пазаруваш, когато ти е ред.

— Няма нищо наистина. Вал. И двамата бяхме ядосани.

— Но — той остави чашата си — все пак трябва да поговорим.

— Да — каза Луиз, а подът под краката ѝ полетя надолу. — Виждам, налага се.

— В гнева си ти предложих да се изнесеш оттук. После, като се успокоих, пак се замислих над това и реших, че наистина би било по-добре да живеем самостоятелно.

— Да — отрони Луиз през скованите си устни. — Аз... въз... Всъщност и аз съм на същото мнение, в края на краищата нали и бездруго дойдох само временно, да си ближа раните, така да се каже. Вече се чувствам значително по-добре. Време е отново да се гмурна в

истинския живот, преди да съм забравила как се плува там. Мислех да си наема квартира в района между Фърни Басет и Лондон, докато си търся нещо по-постоянно. Вероятно ще минат няколко дни... да си оправя нещата. Нали нямаш нищо против?

— О, Лу! — Валънтайн остави чашата и хвана ръката на сестра си. — Не плачи.

— Помня кога за първи път започна да ми викаш „Лу“. — Беше дванайсетгодишна и лудо влюбена в красиво момче, което живееше у тях. Тогава наивно вярваше, че с брат ѝ бяха просто приятели. — Когато Кери Фостър...

— Ако обичаш. Не започвай с номера „помниш ли“?

— Извинявай. Удар под кръста, така ли?

— Донякъде.

— Но ще мога да идвам да те виждам, нали? — гласът ѝ бе напрегнат и вдетинен, дори тя го усети. — И да ти се обаждам?

— Разбира се, че ще можеш да ми се обаждаш, идиотче такова. И ще се срещаме в града, както преди. Да обядваме, ще ходим на театър.

„В града“. Значи я гонеше. Луиз отпи от почти изстиналото кафе, закиселя ѝ. Още бяха заедно, а вече започна да усеща болката от раздялата. С всяка клетка в тялото си.

— Да. Би било чудесно.

Барнаби прекара спокойна неделя в градината — трябваше да извади луковиците на лалетата и лилиите, за да ги запази за следващата пролет; да разреде и пресади многогодишните растения; да изчисти прецъфтелите летни цветя. Почувства се физически отпочинал, зареден с положителни мисли и спокойно се приготви за заседанието в осем и половина на следващата сутрин. Отбеляза си, че в програмата му за понеделник е вписана среща с попечителския тръст „Каритас“ в десет часа.

Трой вече го чакаше пред вратата, захапал един „Туикс“, и се опитваше да изглежда спокоен и съсредоточен. Беше решил да използва карамелизирани десерти за заместител на цигарите и си мислеше, че доста добре му действат, само дето още не беше отказал цигарите.

Барнаби подреди документите си, като тупна листовите в масата, за да изравнят краищата си, и ги пхна в папка. Погледът му попадна на неуморните челюсти на сержанта и инспекторът се намръщи.

— Никога ли не спиращ да ядеш? — Толкова се дразнеше — каквото и колкото да ядеше Трой, никога не наддаваше и грам.

— Естествено, спирам — солна се Трой сърдит. Все ще го заяде за едно или друго. И то от сутринта. Какво ли щеше да е към шест вечерта?

— Кога ли, та не мога да си представя?

— Когато спя. И когато...

— Спести ми ужасните подробности от интимния си живот, сержанте.

Трой замълча многозначително. Щеше да каже: „Когато чета приказки на Талиса Лийн“. Смачка опаковката на шоколаденото блокче на топка и я изстреля в кошчето за боклук.

Като си помисли за дъщеря си, се сети за странния израз на шефа си — „ликуващ кикот“. Наистина си направи труда да го потърси в речника на Талиса Лийн и установи, че означава „тържествуващ смях“. Доста глупаво, реши Трой. Не можеше ли да каже „какво се хилиш“, ами... Да живее книжовният език.

Всички в зала 419 бяха стегнати и съсредоточени, отворили бележниците си, пръснали наоколо различни разпечатки. Само инспектор Картър изглеждаше смачкан, сякаш не си беше лягал тая нощ, и доста нещастен. Барнаби реши да започне точно от него.

— Всъщност нищо, сър — отговори Картър, когато главният инспектор го попита какво е успял да научи. — Проведохме особено старателно разпитите от къща на къща и в трите села, вечерта се върнахме, за да говорим с хората, които през деня бяха на работа.

— И с ония в кръчмата?

— О, да. Никой не е чул никакви разправии миналата неделя вечер. Всички били вкъщи, със спуснати завеси, гледали телевизия. Само едно лице, някой си господин... въъ... Гери Ловат разхождал хрътката си Констанца на неколкостотин метра от бента в единайсет без петнайсет и също нищо не чул.

— Доста изненадващо — отбеляза Барнаби.

— Имаше една жена...

— Да, ще стигна и до теб, Филипс. Много ти благодаря.

— Извинете, инспекторе.

— Давай, като си почнал.

Адамовата ябълка на полицай Филипс подскочи изнервено. Той се изчерви и сержант Бриърли го дари с мила, окуражаваща усмивка. Трой, изпаднал в транс само от това, че беше в една стая с момичето, което толкова харесваше, също се усмихна и остави усмивката си да прелети над бюрата до Одри Бриърли. Беше кръстил котето на дъщеря си Одри единствено заради удоволствието непрекъснато да повтаря името ѝ. Е, и котето му обръщаше толкова внимание, колкото и самата Одри Бриърли. Май трябва да го прекръсти на Констанца.

— Някоя си госпожица Плийт... — започна полицай Филипс.

— Запознах се с госпожица Плийт — прекъсна го Барнаби. — Нали няма да ми препоръчаш да се срещам пак с нея?

— Не е задължително, сър.

— Слава богу.

В залата се чу нервен смях, към който със закъснение се присъедини и полицай Филипс.

— Според мен от нея може да се чуе и нещо полезно. Не факти, за съжаление, само идеи.

— Не ми казвай — говорила ти е за водовъртежа на емоциите в човешкото сърце?

— Нещо такова, сър. Тя май смята, че Валънтайн Фейнлайт, човекът от онази удивителна...

— Знам кой е Фейнлайт.

— Извинете. Ами той бил влюбен в момичето, което избягало — в Карлота.

— Валънтайн Фейнлайт е хомосексуалист, полицай Филипс.

— О, не знаех. Изви...

— И на какво основание гради това забележително предположение госпожица Плийт?

— Нощем често се отбивал в „Олд Ректърри“ — стоял пред къщата и гледал нагоре към нейния прозорец.

Барнаби май потъна в дълбок размисъл за малко, после попита:

— Това ли е всичко?

— Да, сър — отговори полицай Филипс, молейки се наистина да е всичко.

— Добре. Следващият.

Хората се консултираха с бележките си и осведомиха Барнаби, че за последните седем дни в болниците и полицейските участъци нямат информация за лице, отговарящо на описанието на Карлота Райън, което е било намерено мъртво, в или извън вода, удавено случайно или нарочно.

Претърсването на речния бряг не можеше да се нарече ползотворно. Като цяло брегът беше чист, но гъсто обрасъл с нисък шубрак и трънливи храсти, в които бяха намерени няколко пакетчета от чипс, кутии от кока-кола, автомобилна гума, използвана някога като люлка, както и рамката на стара бебешка количка. Генерал-майор от запаса, председател на Организацията за опазване на околната среда във Фърни Басет, се представил на екипа, извършващ претърсването, и започнал да обяснява, че наемателите на общинските жилища в селото си изхвърляли боклука на непозволено място. Всяка седмица сметта била почиствана от членовете на организацията, но мястото отново било замърсявано. Никой не обръщал внимание на любезните молби да се преустанови порочната практика. И човекът настоял този проблем да бъде включен в полицейския доклад. Гордостта на селото била поставена на карта.

Все още се следяха обажданията, дошли в отговор на молбата за съдействие, отправена от полицията към широката общественост. Отсяваха се обичайните в подобни случаи позвънявания на хора, които просто искаха да привлекат внимание върху себе си, а останалото никак не бе обнадеждаващо.

Сержант Джими Агню и партньорката му полицаи Мълдън, които имаха за задача да проверят миналото на Лайънъл Лорънс, бяха открили най-скупната биография, записвана някога. Роден през 1941 година в Ътоксетър, завършил най-ниското задължително ниво на обучение в гимназията по пет предмета, сред които и вероучение. После следвал теология в Свободния университет. Не е имал дори влечение към детските скаутски организации. Нищо подозрително.

Следовател Харис, определен да открие записа на анонимното обаждане от нощта на изчезването на Карлота, обясни, че в архива в Кидлингтън в неделя винаги имало недостиг на дежурни, но все пак щели да успеят да открият записа най-късно до края на деня.

Оправдаха се и опасенията на главния полицейски инспектор, че криминалистите напразно ще губят ценно време с процедурата около

снемането на отпечатъци от телефонната кабина във Фърни Басет.

Барнаби с нетърпение очакваше срещата си с Вивиан Калтроп от тръста „Каритас“, отговаряща за настаняването на млади правонарушители. Отдаваше му се възможност да разговаря не просто с човек, който познаваше Карлота, но при малко повече късмет щеше да получи и сравнително безпристрастно описание на момичето.

Лайънъл Лорънс, намръщен и примигващ зад розовите си очила, беше повече от безполезен; Джекс бе озлобен, задето беше отхвърлен от Карлота. Госпожа Ледърс не одобряваше присъствието на момичето в къщата заради работодателката си; самата Ан Лорънс все още не бе имала възможност да изложи своето мнение.

Пристигнаха десет минути по-рано и Трой веднага се възползва да излезе от колата и да запали. Беше го яд и на себе си, и на проклетите цигари. Морийн още не беше разбрала, че отново е пропусил. Досега все някак смогваше да се въздържа у дома. Бърза разходка преди лягане му позволяваше да изпуши три цигари и така изтрайваше, докато излезе от къщи на следващата сутрин. Гаргареше се с вода за уста, ожесточено си миеше зъбите и дъвчеше магданоз от торба, дето си я купи в Сейнсбъри. Май успяваше да прикрие тайния си порок. Дрехите му продължаваха да вонят на никотин, но лесно го обясняваше с опушената атмосфера в тоалетните на полицейския участък.

— Хайде!

Трой изгаси цигарата и тръгна след шефа си.

— Мястото свястно ли е?

Изкачваха се по ужасно мръсни бетонни стъпала, после минаха през няколко летящи метални врати, боядисани в цвят каки. Боята беше доста олющена, а вратата вдясно бе хлътнала навътре, сякаш някой здравата я е ритнал.

— О, да. Проверихме ги. В борда на тръста според документите членува окръжен съдия, известен с интереса си към възстановяване правата на бивши престъпници, плюс двама души от „Хауърд Лийг“^[1], както и нашият Лайънъл. Парите им идват от няколко безукорни филантропски източника и малка част — от правителството.

В дъното на мрачен коридор голям бял надпис възвестяваше, че са стигнали до „Канцелария“-та. Буквите бяха изписани много грижливо, украсени тук-там с къдрави растителни мотиви и оградени с ярко оцветена рамка от красиви цветя. Всичко бе изобразено на картон, пъхнат в прозрачен найлонов плик, забоден с кабарче на вратата.

Зад вратата откриха слабичко момиче, което изглеждаше така, сякаш още не е дорасло да излиза да играе само навън, какво остава да работи в канцелария. Косата ѝ бе като перушина на канарче, на веждите ѝ висяха сребърни халки, гласът ѝ напомняше на птиче чуруликане, но белязан от специфичния говор, характерен за работническата класа от източната част на Лондон.

— Здравести.

— Здравейте — отвърна Барнаби, който се чудеше какво ли означава фактът, че секретарките ставаха все по-млади и по-млади. — Ние сме...

— Дошли за среща с госпожица Калтроп в десет часа, нали?

— Точно така — потвърди сержант Трой, който се чудеше дали надписът на вратата не беше нейно дело. — А вие коя сте?

— Черил. Ще ви заведе.

Телефони зазвъня, но тя не му обърна внимание и тръгна напред. Изведе ги извън сградата, прекосиха паркинга и се насочиха към шумна сглобяема конструкция, издигната върху няколко слоя блокчета от газобетон.

— Не приличаш много на ченге — отбеляза Черил, която потропваше край тях с абсурдни ботушки с маншончета от леопардова кожа и десетсантиметрови токчета, и приятелски смушка сержант Трой.

— Според теб как изглеждат ченгетата?

— Като него — тръсна тя меките си лимоновожълти къдрици към главния инспектор, който тежко пристъпваше край тях.

— Ела да ме видиш след двайсет години тогава — посъветва я Трой.

— Нее — провлече Черил. — Ти никога няма да надебелееш чак толкова. Не си такъв тип.

Изкачиха три разклатени дървени стъпала. Черил почука на една едва крепяща се на пантите си врата. Веднага чудесен, богат на

вибрации като музика от виола, но неясен звук изромоли изпод вратата, завъртя се във въздуха и затрептя в ушите им.

— Какво беше това? — попита Барнаби.

— Просто каза да влизате — обясни Черил и си тръгна, като добави през рамо: — Поемете дълбоко дъх и си запушете носовете.

Полицайте влязоха.

О, боже, помисли си Трой, вдишвайки дълбоко въздуха, наситен до последния си атом с дим от първокласни цигари. Чудесен спарен въздух, никотин, който караше заклетия пушач да се чувства така, сякаш най-сетне е намерил търсения дом. Само дето домът на Трой никога нямаше да мирише толкова хубаво. Зад себе си сержантът долови приглушен вопъл на възмущение.

Барнаби, съжалил, че не е последвал съвета на Черил, огледа обстановката. Не бе направен никакъв опит да се прикрийт или украсят стените. Метални винкели и болтове крепяха панели от сиво гладко вещество, подозрително приличащо на азбест. Имаше старомодни метални канцеларски шкафове, но и компютър, който едва се забелязваше зад купища папки, скупчени върху претрупаното бюро. Електрически вентилатор, обърнат срещу един от панелите, се тресеше и кашляше. Зад бюрото бе закачен знак, подобен на „Пушенето забранено“, но с точно противоположно съдържание — бе нарисувана димяща цигара, но не задраскана, а тържествено разрешена с ясно очертана черна човка.

Някой се беше опитал да притъпи острата воня в помещението, като щедро бе пръскал с ужасно сладникав освежител. Откъм изпразнените кутии за храна, хвърлени в кошчето за боклук, пък се стелеше и миризма на мононатриев глутамат. Комбинацията смъртоносно се допълваше от тежкия парфюм на жената зад бюрото.

Вивиан Калтроп не направи опит да стане да посрещне посетителите, докато те показваха полицейските си карти. Хвърли бърз поглед на документите и махна с ръка да си ги приберат. И как да се надигне, като щеше да й коства сериозни усилия при огромното ѝ свръхтегло. В интерес на истината беше една от най-дебелите жени, които Барнаби никога бе виждал.

— Ако искате кафе, обслужете се. — И тя завъртя палеца си първо към бяла, доста мръсна масичка, после към два опърпани фотьойла.

— Не... хм... наистина... — Барнаби бе потресен, но не от вида на жената, а от невероятния ѝ глас. Много дрезгав, изключително мелодичен, богат и топъл, пълен с жизненост. Боже мой, помисли си главният инспектор, докато потъваше в единия фотьойл, какво ли не би дала дъщеря ми да има такъв глас.

— Почерпете се и от тези — добави госпожица Калтроп и извади цигара от увит в целофан пакет „Жетан“. Запали.

— Благодаря — каза сержант Трой, извади ръка от джоба на якето си, но не се пресегна само защото улови погледа на шефа си и размисли.

— И така, каква е тая бъркотия около Карлота?

— Не знам какво са ви казали, госпожице Калтроп...

— Почти нищо. Само че полицията иска сведения за миналото ѝ. Какво е направила пък сега?

— Избягала е — обяви сержант Трой.

— О, тоя номер няма да мине. Задействал се е Отделът за криминални разследвания само защото тя е „избягала“?

— Е, очевидно не е само това.

— Това и баба ми би го разбрала — отсече госпожица Калтроп.

— Имало е скандал в къщата, където е била настанена...

— „Олд Ректър“, във Фърни Басет. — Жената почука върху папка на бюрото с огромния си бял пръст с вид на наденичка, в която се бяха впили няколко красиви пръстена. — Една от многото подопечни на скъпия Лайънъл.

— Обвинили я, че е откраднала чифт диамантени обици — продължи да разказва историята Барнаби. — Изглежда, е изпаднала в истерия и избягала. Малко по-късно получихме анонимно обаждане за човек, паднал в реката.

— Или скочил — намеси се Трой.

— Тя никога не би скочила — отсече госпожица Калтроп. — Беше прекалено самовлюбена, за да го направи.

Това толкова приличаше на казаното от Джексън, че Барнаби бе едновременно изненадан и впечатлен. Изненадан, защото беше предположил, че Джекс е описал Карлота такава, каквато най-добре би се вписала в съчинената от него история.

— Разкажете ми за нея — помоли главният инспектор, отпусна се удобно във фотьойла и с нетърпение зачака следващите няколко

минути, в които се надяваше да оцелее въпреки повърхностното си дишане. Търсенето на нови сведения винаги му доставяше удоволствие.

Трой измъкна бележника си и също опита да се намести удобно, макар отдолу да го бодеше изскочила пружина и съответно не беше особено леснопостижимо. Все още нацупен, задето не му позволиха да си вземе цигарка, извади химикалката и защрака с нея, което веднага изправи Барнаби на нокти.

— Някои от младите хора, стояли, където вие седите сега, инспекторе... — започна госпожица Калтроп — са израсли в среда, в която не е чудно, че са станали престъпници, а че изобщо са оцелели. В досиетата им се сблъскваш с такава бедност, жестокост и пълна липса на любов, съпътствали живота им от деня, в който са се родили, че направо се отчайваш от човешката природа.

Барнаби бе напълно убеден в правотата на думите ѝ. Той също бе чувал не една и две отвратителни истории, свързани с миналото на един или друг обвиняем, разказани пред съда. Не беше коравосърдечен, но си налагаше да се дистанцира емоционално. Не му влизаше в задълженията да помага или лекува сломени и лабилни личности. Това беше работа на социалните служби, на служителите, отговарящи за лица с условни присъди, и на психиатрите в затворите, на които изобщо не завиждаше.

— Карлота Райън — продължи госпожица Калтроп — няма подобни извинения в досието си. Миналото ѝ е свързано с удобствата, гарантирани на средната класа, а доколкото знам, е живяла щастливо до раздялата на родителите си, когато била на тринайсет. Майка ѝ се омъжва повторно и Карлота живее известно време с тях, но е много нещастна и неведнъж бяга от къщи. Разбира се, човек веднага си задава въпроса дали съпругът на майка ѝ не я е изнасилвал...

Разбира се, помисли си Барнаби. Боже, в какъв свят живеем!

Трой се бе поуспокоил, понеже имаше с какво да се занимава, и доволен записваше чутото в бележника. Беше забелязал и кутия бисквити „Амарети“ на кантонерката, та се чудеше дали би могъл да ги убеди да дойдат малко по-близо до него.

— Карлота ме уверяваше, че не е имало такова нещо. Баща ѝ работел в Бейрут — а там не е най-безопасното място за дете. Въпреки всичко решава, че иска да живее с него. Майка ѝ се съгласява и

Карлота заминава. Обаче е с доста непокорен характер, а, предполагам, знаете, Ливан не е страна, в която жените, били те и чужденки, могат да се държат, както си позволяват тук. — Калтроп оправи два немирни кичура на челото си, приличащи на рубиненочервени водорасли. — Баща ѝ сериозно се тревожел, че може да ѝ се случи нещо лошо, и с майка ѝ решили да я пратят в пансион.

— На колко години е била тогава? — попита Барнаби.

— Близо четиринайсет. Карлота помолила да отиде в училище, в което се учи театрално майсторство, но родителите ѝ се опасявали, че образованието в такова училище няма да е на необходимата висота, и я записали в пансион близо до Амбълсайд. — Госпожица Калтроп замълча за миг, за да дръпне от цигарата си и така дълбоко вдъхна дима, че очите ѝ почти се кръстосаха от изненадата и удоволствието, което тялото ѝ изпита от преживения шок. Дебелите ѝ бузи дори не потрепнаха.

— Защо в театрално училище? — попита Трой, който също дишаше дълбоко в синхрон. — Да не е искала да става актриса или нещо подобно?

— Да, много ѝ се искало. Останах с впечатление, че ако ѝ бяха разрешили да учи в такова училище, нямаше така рязко да излезе от релсите.

Все се намираха оправдания. Сержант Трой бързо записа всички подробности. Пишеше и се опитваше да мисли така, както знаеше, че разсъждава шефът. Помъчи се да си представи момичето — как буйства, спори, готово да отстоява своето. Баба му би я определила като „окумуш момиче“.

Всъщност той грешеше. Въпреки добрите си намерения Барнаби едва задържаше вниманието си върху думите на Вивиан Калтроп. Привлечен от невероятно красивия ѝ глас и необичайната, екзотична величественост на външния ѝ вид, се чудеше как е могла да се озове в тази мрачна дупка.

Наблюдаваше я как си гаси угарката в пепелник, препълнен с ярко боядисани в червено фасове, и пренареждаше голямата палатка от розова и тюркоазена коприна, която падаше на дипли по тялото ѝ. Вибрациите на тресящата се желирана маса караха обещите ѝ да танцуват. Бяха особено дълги, почти до раменете, нежни полилеи от блестящи дискове с инкрустирани с емайл цветя и лунни камъчета —

всичко потрепваше на подредени във ветрилообразна форма златни телчета.

Барнаби установи, че го гледат свирепо.

— Извинете?

— Надявам се, че не разправям всичко това на вятъра, господин главен инспектор.

— Разбира се, не, госпожице Калтроп. Просто се бях вгълбил в последното, което казахте. То повдига интересни...

Вивиан Калтроп изсумтя.

— Сега вече ме слушате, надявам се.

— Разбира се.

— После избягала за трети път и вече не могли да я върнат.

Трой го заболя ръката. Умираще за чаша чай и няколко от бисквитите с интересно наименование. На някои им беше добре — лежаха си удобно облежнати във фотьойла, без да ги бодат разни счупени пружини, и си зяпаха през прозореца. Добре че се намери кой да го нахока и него веднъж.

— Нашето досие — взе папка от клатушкащата се купчина на бюрото си — покрива времето от момента, в който тя за първи път привлича вниманието на социалните служби, до настаняването ѝ при семейство Лорънс. В него тук-там има неоспорими факти, а също и показания на Карлота, които е възможно да са верни, да са пъпна измислица или от двете по малко.

— Вие какво мислите, госпожице Калтроп? — попита Барнаби.

— Трудно е да се каже. Доставяше ѝ удоволствие... как да се изразя... да играе различни роли. Никога не влизаше в една стая, просто ей така да седне и да говори. Всеки път трябваше да е различна Карлота. Онеправдана, нещастна дъщеря. Талантливо момиче, лишено от шанса да се прослави. Веднъж започна да си измисля как я спрели на Бонд Стрийт, за да я поканят да работи като модел в модна агенция. Човекът ѝ дал визитката си, поискал да види нейни снимки. Глупости. Първо на първо изобщо не ѝ стигаше ръст за манекенка.

— А какви са провиненията ѝ?

— Многократни кражби от магазини. Не знам откога е започнала. Когато я заловиха, се кълнеше, че ѝ е за първи път. Всички така разправят. Предупредиха я, а след няколко седмици отново бе заловена с пазарска чанта, натъпкана с чорапогащници и тениски

„Армани“. Скоро след това била засечена от охранителна камера да взема вечерна рокля от „Либъртис“. Предния ден една жена я мерила и оглеждала сто часа, опитвайки се да ги накара да намалят цената, и полицаите помислили, че Карлота иска да открадне роклята по чужда поръчка. Много по-сериозно провинение от импулсивната кражба. Отишли с Карлота в дома ѝ и заварили стая, пълна с какво ли не, все маркови неща. Бижута на Молтън Браун, Дона Каран, Бътлър и Уилсън.

Трой реши да си почине малко. Не виждаше смисъл да записва всичките имена, които и без това му звучаха съвсем по китайски. Нищо чудно, че госпожа Лорънс е заподозряла момичето, когато са ѝ изчезнали обиците. Извадила е късмет, задето не ѝ е свалила и дрехата от гърба.

— Това ли е последният ѝ адрес, с който разполагате?

— Да. Намира се близо до Степни Грийн. — Госпожица Калтроп вече записваше адреса на листче. — Надявам се да я намерите. Жива, искам да кажа.

— И аз — каза Барнаби. Жената му подаде листа и в ноздрите на инспектора нахлу концентрирана порция от парфюма ѝ, който не би посмял никога да си каже името. „Еротични нощи“ — рече си Барнаби, — или поне така бих го рекламирал, ако това ми беше работата. Като се съвзе от шока, попита дали биха могли да вземат досието на Карлота, за да потърсят полезна информация.

— Не може — отсече госпожица Калтроп. — Аз ви казах всичко, което има връзка с разследването ви. Клиентите ни може да са на най-ниското стъпало на обществото, господин главен инспектор, но въпреки това имат право да запазят личния живот за себе си.

Барнаби реши да не настоява. При необходимост винаги можеше да направи официално запитване. Усмихна се на госпожица Калтроп с най-топлата си усмивка, все едно тя бе направила всичко по силите си, за да им съдейства, и промени тактиката.

— Много ли... клиенти сте пращали в „Олд Ректъри“, госпожице Калтроп?

— През последните десетина години — да. За съжаление не всички успяха да извлекат полза от това. Неколцина дори излъгаха доверието на семейство Лорънс.

— Не! — възкликна сержант Трой. За миг си помисли, че може да се позабавлява с репликата, като се направи на уж удивен, но после се сети как шефът му се бе скарал, че така отблъсква хората.

— Трудно е да се повярва, знам — каза Вивиан Калтроп. — Очакваш да са безкрайно благодарни, с готовност да приемат каквато и да е възможност да променят живота си. За съжаление рядко се случва.

— Колко тъжно — отбеляза Барнаби. И наистина мислеше така.

— Те са като животни, виждали само жестокост и безразличие в живота си. Неочакваната доброто често се приема с подозрение или недоверие. Дори с презрение. Разбира се — усмихна се тя, — налице са и успешни случаи.

— Като малката Черил, предполагам? — попита Барнаби. Последва пауза и той добави: — Извинете. Поверителна информация, нали?

— Точно така, господин главен инспектор.

— А Тери Джексън?

— Този не е от нашите.

Барнаби я погледна изненадан.

— Лайънъл участва поне в две организации за ресоциализация на млади правонарушители. Може да е научил за младежа от другаде.

— Все млади хора са, нали? — попита сержант Трой. — Тези, дето поема господин Лорънс.

Госпожица Калтроп се обърна и се вторачи в него.

— Какво имате предвид със забележката?

— Просто питам. — Трой си припомни как шефът си бе задал същия въпрос преди няколко дни. — Не съм искал да обидя никого.

— Лайънъл Лорънс е светец сред мъжете. — Едрото туловище на госпожица Калтроп се затресе като планина при земетресение. Великолепният ѝ глас придоби вулканичен грохот. — Неспособността на жена му да има деца е трагедия. Нима е учудваща склонността му към покровителствено отношение?

— Да. Ами аз мисля... — започна Барнаби и се изправи, но бе прекъснат.

— И вече са стари...

— Стари ли? — учуди се сержант Трой. — Госпожа Лорънс не е стара. Не може да ѝ се дадат повече от трийсет и пет, ако е имала добър ден.

— Трийсет...

— И добре изглежда. — На излизане от стаята Трой спря пред бялата масичка и надникна в тенекиената бисквитена кутия. Беше пълна с ластичета. — Стройна, руса. Хубава...

— Отвори вратата, сержант.

Госпожица Калтроп все още вибрираше с пълна мощ, когато главният полицейски инспектор ѝ благодари и двамата мъже излязоха.

— Като говорим за добре сложени фигури — подхвърли Трой, като седнаха в колата, — обзалагам се, че само единият ѝ крак тежи повече от градинската ни беседка. — Не последва отговор и сержантът продължи: — Наистина ли трябва да се срещнем с тях днес?

— Ние се срещаме с тях през цялото време, сержант. Бедата при теб е, че не изпитваш никакво удоволствие от срещите си с ексцентрични личности.

— Щом казвате, сър.

Удоволствие, пфу! Какво удоволствие? Ако питаха него, под напудрените думи „ексцентрични личности“ се криеха най-обикновени откачалки. Той харесваше предвидимите хора. Другите само слагаха прът в колелата на каруцата и проваляха живота на всички около себе си. Сержант Трой пхна ключа в стартера, даде силно газ, воден от съвсем ненужно желание за показност, и попита дали отиват направо на адреса, който току-що им бе дала госпожица Калтроп.

— Най-добре.

— Хубаво. Обичам да карам из Лондон. Истинско предизвикателство.

Барнаби потрепери. Щом тръгнаха, мислите му отново се върнаха на Вивиан Калтроп? Красивото ѝ лице: сини очи, съвършен малък нос и меки розови устни, загубили се в море от тресяща се мазнина и двойна брадичка. Прекрасната къносана коса, падаща на раменете ѝ, и веждите, боядисани точно в същия цвят. Именно те привлякоха най-напред вниманието му. Имаше нещо трогателно в положеното старание.

— Толкова бих искал да я чуя как пее!

— Да, страхотно — подхвърли Трой, без да мисли. Гледаше в огледалото, натискаше клаксона, завиваше. — Кого?

— „Кого“. Не чу ли гласа на тази жена? Истински оперен глас.

— Аз и опера, шефе. — Трой въздъхна и поклати глава, уж натъжен от пълната несъвместимост на двете неща.

— Не знаеш какво означава „филистер“, нали, Трой?

— Естествено, че знам — отвърна бързо сержант Трой, за първи път стъпил на твърда почва. — Лекарството на леля за кръвното.

Ломакс Роуд бе пряка на Уайтчапъл вляво, веднага след Лондонската болница. Висока, тясна къща, която изглеждаше мръсна и отвътре, и отвън. На прозореца на партера висеше одеяло, а на прозореца на горния етаж имаше мърляви мрежи.

— Голям смях ще падне, ако се окаже, че си е тук, нали? Вдигнала крака, гледа телевизия и си пийва.

— Би било чудесно. — Барнаби разглеждаше звънци. Дървената рамка бе полуизтръгната от стената, жиците бяха ръждясали. „Бенсън. Дюкейн (Час). Уокър. Райън.“ Натисна всички звънци. След няколко минути се отвори прозорче и оттам надникна младо момиче.

— К'во искате?

— Полиция — каза сержант Трой.

— Тук не пускаме ченгета. Съжалявам.

— Търсим Карлота Райън.

— Няма я.

— Бихте ли ни отделили минута? — попита главен инспектор Барнаби.

— Ей с'а. — Тя се скри и тресна прозореца.

— Каква дупка — измърмори Трой. — Само погледнете.

Бетонната площадка отпред беше пъпна с разкъсани чували с боклук, разлагащи се отпадъци и кучешки фъшкии.

— Бас ловя, че тук плъховете се редят на опашка за деликатеси.

Чуваха я как трополи надолу по стълбите — троп-троп, троп-троп! — като конче. Значи стълбите бяха каменни или покрити със стар линолеум — точно каквито очакваш да са в подобна дупка.

Появи се високо, слабо момиче. Носеше кожени панталони, напръскани с цветен спрей, и пуловер, някога бял, който стигаше до над пъпа ѝ. Косата ѝ бе с цвят на кайсия с бронзови краища, с непринудена къса прическа. Бе сложила лъскав брокат на бузите и

клепачите си. На пъпа ѝ имаше пиърсинг — пръстен с голям лъскав камък. Ръцете ѝ бяха мърляви, с изядени нокти. На Барнаби му заприлича на овехтяло от стоене в магазина ангелче.

Той представи себе си и Трой и попита дали биха могли да влязат за малко. Тя огледа пътя, като всички домакини от предградията, притеснена да не би съседите да видят, че на вратата ѝ стоят полицаи. Сравнението веднага отпадна, когато прозвучаха първите ѝ думи:

— Човек тря'а да внимава тук. — Затвори вратата след тях. — Да не го видят — дето помага на ченгетата...

Стълбите бяха каменни, стените — покрити с мръсни релефни тапети, боядисвани толкова пъти, че оригиналната шарка — въртящи, се пера — почти бе заличена, в момента с неприятна кафеникавожълта боя.

Къщата не беше голяма — две врати на партера и две на горния етаж, — но таваните бяха високи, а стълбите доста стръмни. Катереха се след момичето, а Барнаби, хванал се за перилата, пухтеше ли пухтеше. Трой се наслаждаваше на задника в кожените панталони. По средата на изкачването минаха покрай нещо, което приличаше на ужасно мръсна баня и тоалетна. Прозорецът, през който момичето бе погледнало, все още беше отворен.

— Кой... кой е апартаментът на госпожица Райън? — изхриптя останалият без дъх инспектор.

— Добре ли сте?

— Тъхь...

— Що не седнете, преди да се срутите.

— Нищо ми няма. Благодаря. — Барнаби мразеше да показва физическа слабост и се направи, че се разхожда из стаята на момичето, докато накрая си намери местенце да седне на канапе с раирана дамаска, което едва се крепеше на краката си.

— Карлота живееше до мен.

— А вие как се казвате? — попита сержант Трой, който внимателно седна на пухкава розова табуретка с лилав кожен бордюр. Почувства се като модел за рисуване в нощен клуб, където го обсипваха с подигравки от рода „свали си дрешките, моряче“ или „ооо, вижте — наденичка“.

— Таня.

— Колко екзотично — усмихна ѝ се той. — Руския ли сте?

— Да. Ако мама беше успяла да откаже водката „Смирнов“, сега нямаше да съм тук.

Барнаби се засмя, а Трой извърна глава, изненадан и възмутен. Беше изгубил сметката на малките остроумия, които бе измислял и казвал на шефа, за да разсее скуката на ежедневието. Ако успееше да предизвика полуусмивка, смяташе, че е спечелил джакпота. Сега не можеше да се утеши дори с мисълта, че главният инспектор няма чувство за хумор.

— Фамилия?

— Уокър. — Тя се вгледа в двамата полицаи. — Какво е направила пак Карлота?

— Добре ли я познавахте? — попита Барнаби и се наведе напред с обичайното си приятелско изражение.

— Добре се разбирахме, въпреки всичко.

— Въпреки кое?

— Не бяхме от една черга. Аз ходех в държавно училище, а тя — в лъскаво частно даскало в Лейк Дистрикт. Както го описваше, все едно се разхождам из най-богаташката улица на Лондон.

— А не ви ли е минавало през ум, че може да си е измисляла всичко?

— О, да. Беше ужасна лъжкиня, само дето му викаше въображение. Все казваше: „Можеш да си се представяш каквато си поискаш, Тан.“ Пък аз ѝ виках: „Слез на земята, Лоти.“ Щот' кат' спреш да си въобразяваш, виждаш, че си затънал до уши в мръсотия, нали така?

— Така е — съгласи се Трой и отново се усмихна. Просто не можеше да се въздържи. Въпреки нелепата шарения по лицето ѝ и дрехите, прекалено секси, в нея имаше нещо невинно. Наплесканата ѝ с гел коса сгърчеше на кичурчета, като меки бодилчета на бодливо прасенце.

— В офиса на „Каритас“ ни дадоха сведения за нейното минало.

— Къде?

— Организация, която помага на млади правонарушители. — Барнаби прочете основните моменти от бележките си. — Ще добавите нещо?

— Не мисля. Знам, че крадеше години преди да я хванат. Пуснеха ли я, право в магазина. Май се мислеше за невидима. Точно

както ви казах — живееше като насън.

— Карлота говореше ли много за театър? — попита Барнаби и махна с ръце в неопределен, обхващащ всичко жест. — Актърство, такива работи.

— Умираще си по тия щуротии. Четеше оня вестник с работите...

— „Сцената“?

— Да не четете мисли, а?

— Дъщеря ми се занимава с театър.

— Ходеше по обявите, но никъде не я огря. Май трябвало да имаш там някаква специална карта.

— От профсъюза на актьорите — каза Барнаби и си спомни вълнението и радостта на Къли, когато се сдоби с картата.

— Харчеше си всичките пари за уроци. Танци, обработка на гласа. На кого ли са му притрябвали днес такива работи? Пробваш ли го на някой от Източен Лондон, ще реши, че му говориш на китайски.

— Имате ли представа къде ходеше на уроци?

— Някъде в западната част. Ама още не сте ми казали за какво е всичко това? Лоти добре ли е?

— Не знаем — каза Трой. — Изчезнала е.

— Не съм изненадана. Беше загинала от скука в онова Фърн н'ам си к'во. Няма к'во да се прави. Старецът все дърдорел, а жена му се отнасяла с Лоти като с парцал.

Барнаби си помисли, че това не се връзва особено с образа на Ан Лорънс.

— Значи сте разговаряли с нея?

— Обаждаше се от време на време.

Барнаби хвърли бърз поглед наоколо.

— Долу в антрето има телефон с монети.

— И не се е връщала тук?

Таня поклати глава:

— Щях да я чуя.

— Може да сте били на работа.

— Работя само нощем. Еротични танци в клуб недалеч от Уордор Стрийт. — Таня забеляза промяната в изражението на Трой и възмутена добави: — Няма нищо подобно. Дори не им е разрешено да те докосват.

— А гости? Идваха ли гости при Карлота?

— Предполагам, че имате предвид мъже.

— Не е задължително. Искаме да се свържем с някой, който я е познавал.

— Е, отговорът е „не“. Много излизаше, но в апартамента ѝ не идваше никой.

— Кой живее сега там?

— Никой. Плаща се три месеца предварително, та още не е даден на нов наемател.

— Имате ли ключ за там?

Тя отново поклати глава.

— Но мога да ви дам телефона на хазяина.

Докато Трой го записваше, Барнаби отиде до прозореца. Изгледът към задната страна беше почти толкова угнетителен, колкото и към предната. Бетонни дворчета или тесни квадратни пространства спечена пръст, която почти не се виждаше от разхвърлените боклуци. Имаше и ръждясала аварийна стълба, на която трудно би могъл да повериш живота си. Инспекторът се обърна отново към стаята и попита Таня за хората от долния етаж.

— Бенсън е поклонник на някаква религиозна група от Ямайка, повечето време е в „Пекам“^[2] заедно с приятелката си и бебето. Чарли е портиер в „Севън Дайълс“, но и двамата се нанесоха, след като Карлота замина, та не знаят нищо за нея.

— Във Фърни Басет Карлота май е получила няколко писма по въздушна поща.

— Сигурно са били от баща ѝ. От Бахрейн.

— Разбрахме — добави Трой, — че ги е хвърлила, без да ги отвори.

— Не думай! — възкликна Таня и лицето ѝ се издължи от завист. — Никога не бих хвърлила писмо от баща ми. Стига да знаех кой е.

— Сетиш ли се нещо, Таня, обади ми се. — Барнаби ѝ подаде визитката си. — И, разбира се, ако Карлота се появи. През деня или през нощта — няма значение — има телефонен секретар.

На излизане Трой взе номера на платения телефон в антрето. Барнаби отвори външната врата и двамата полицаи отново усетиха слабата топлинка на есенното слънце.

Сержант Трой се замисли за семейството си: родители, баби и дядовци, лели и вуйчовци. Поне половината от тях във всеки един момент го изкарваха извън нерви, но все пак не можеше да си представи живота без тях.

— Горкото хлапе. Няма на какво особено да се опре, нали? Даже не познава баща си.

— Да не вземеш да ми се размекваш сега, сержант?

Таня стоеше на прозореца и ги гледаше как си тръгват. Пусна пердето и чу тихо изщракване. Вратата на гардероба в спалнята се беше отворила. Чуха се нечии стъпки.

— Всичко е наред — викна тя през рамо. — Вече можеш да излезеш. Отидоха си.

Барнаби и Трой караха по Сити Роуд на път за град Камдън, в кухнята на „Олд Ректър“ Ан Лорънс мажеше агнешко бутче с клонки розмарин, потопени в зехтин. Хети Ледърс седеше до нея на масата и топеше грах. Кенди се бе извила и претърколила от възглавницата на пода и сега, куцукайки и подскачайки, идваше към тях.

— Мирише й на месо — усмихна се Ан на кученцето.

— Днес май едва кретаме — каза Хети и извади бисквитка от джоба на шарената си престилка. Кенди я лапна във въздуха, а Хети погледна загрижено към Ан. — Сигурна ли сте, че можете да се справяте в кухнята, госпожо Лорънс? Лицето ви е толкова зачервено.

— Добре съм — успокои я Ан. — Чувствам се много по-добре, честно.

Наистина смяташе така и имаше основания да е толкова убедена. Първо, решението й да каже истината и да засрами дявола бе останало непоклатимо от вчера до днес — когато се събуди тази сутрин, желанието й да го изпълни бе все така непоколебимо. Второ, макар че никога не би могла да го признае пред Хети — лицето й бе пламнало в резултат на силна емоционална възбуда след спор с Лайънъл.

— Толкова мило от страна на преподобния да се съгласи да поеме погребението на Чарли — каза Хети, без да иска поела нишката на мисълта й. — След като вече се е оттеглил и така нататък.

— Беше му приятно да приеме.

Не беше съвсем вярно. Лайънъл всъщност се ядоса, когато Ан му предложи да се заеме с това. Взе да я убеждава, че ако се появи публично със свещеническите дрехи, след като през последните десет

години в селото го смятат за светско лице, щял да обърка всички. Тя му каза да не става смешен и тогава започна размяна на свободно и честно изказани мисли, което разтревожи Лайънъл, а Ан се изненада и буквално въодушеви.

— Този човек работи за „Олд Ректър“ от години.

— Знам, скъпа.

— Това би означавало доста за Хети. Денят ще бъде още потъжен, ако от олтара говори абсолютно непознат. А и не може да се каже, че много си направил в изпълнение на свещеническия си дълг.

— Какво имаш предвид, Ан?

— Имам предвид да дадеш на някого съвет, Лайънъл. Да проявиш грижа към някого, търпеливо да изслушваш хората и непрекъснато да ги подкрепяш — не ти ли е това работата?

— Боя се, че с подобен разговор доникъде няма да стигнем.

— Без съмнение, ако Хети беше на осемнайсет, хубавка, обвинена в кражба на наркотици, веднага щеше да получи всичко това, плюс джобни пари, уютно апартаментче и нова дъска за гладене.

— Крещиш.

— Ако смяташ, че крещя сега, направи още една крачка към вратата и тогава ще разбереш как крещя.

— Не разбирам какво те е прихванало.

Ан застина неподвижна, обзета от изострено чувство за предпазливост. Даде си сметка, че не ставаше въпрос за нещо „прихванало“ я, а за нещо, което бе вътре в нея и сега напираше да излезе. Запита се дали наистина го искаше? След миг умът ѝ — доскоро толкова разбунен и хаотичен — се проясни. Недоволства и желаниа, за които дори нямаше представа, че притежава, изведнъж придобиха ясни очертания.

Колко побелял и безплоден ѝ изглеждаше сега нейният тих и подреден живот. Толкова безгръбначно — поведението ѝ. От години се бе опитвала да се пригоди към начина на живот на съпруга си. Беше го възприемала ако не като блага личност, то поне като човешко същество, което ѝ се струваше по-добро от нея самата. Сега бе дошъл краят на самоналоженото мъченичество.

Лайънъл бе спрял наред крачката си. Седна вдървено на ръба на най-близкия стол и успокоително, започна да потупва облегалките за

ръце, все едно в следващия момент вече очакваше и мебелите да се обърнат срещу него.

Ан го гледаше без капка вълнение, което малко я безпокоеше. Лайънъл от твърде отдавна си правеше каквото си иска, без никой да му пречи, и тя бе забравила как реагираше, когато бе сърдит. Краищата на устата му увиснаха, долната устна — мека и доста влажна, се накъдри и в средата леко се повдигна, което можеше да те умили, ако срещу теб седеше детенце. Но петдесет и осем годишен мъж изглеждаше просто жалък с тази физиономия.

— Не можем да продължаваме така, Лайънъл.

— Как? — зяпна той срещу нея искрено озадачен. — Какво ти става, Ан?

— Не обвинявам теб...

— Надявам се — прекъсна я Лайънъл възмутен. — Нищо не съм направил.

— Ако някой има вина, това съм аз. Оставих нещата да следват течението донякъде от мързел, но по-скоро защото исках да сме щастливи...

— Но ние сме щастливи.

— Аз не съм щастлива, от години — произнесе Ан.

Лайънъл преглътна с усилие.

— Значи според мен е крайно време да започнеш да броиш всичко, с което те е дарил Бог, скъпа. — Той се изправи, погледът му напрегнато се плъзна към вратата. — Може би трябва да вземеш успокоително.

— Изхвърлих ги в тоалетната.

— Смяташ ли, че си постъпила разумно? — попита Лайънъл, но жена му не отговори и той предпазливо направи крачка встрани. — Сега наистина се налага да вървя. До десет и половина трябва да стигна в съда за малолетни.

— Защо за теб проблемите на другите винаги са по-важни от нашите?

— Това е особен случай.

— Аз съм особен случай.

— Не трябва да закъснявам.

— Обади им се. Кажим им, че в семейството ти е настъпила криза.

— Не мога да го направя.

— Тогава аз ще го направя.

— Не — каза бързо Лайънъл и още по-бързо седна обратно на стола, от което Ан веднага разбра, че срещата му в съда е измислица. Испита съжаление към него, но пито за миг не си помисли отново да остави нещата такива, каквито са. Прекалено много бе заложено на карта. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Сърцето ѝ беше пълно, но Ан се чудеше дали ще намери достатъчно ясни думи, за да даде израз на чувствата си. Едно не трябваше да забравя — връщане назад няма. Нито продължаване напред, ако това означаваше да се влачи по старата, отгъпкана, смазваща душата пътека.

— Лайънъл, взела съм важно решение. И има някои неща, които трябва да ти кажа. Надявам се да ме изслушаш.

Лайънъл пък бе решил да следва примера на Йов. Многострадален, търпелив, с отсъстващ поглед, барабанеше непохватно с пръсти по кокалестите си колене.

— Първо, повече няма да търпя в къщата ми да живеят непознати.

— Е, това не ме изненадва — отбеляза той със снизходителен и уж весел тон, явно възприел тактиката да ѝ угажда. — Начинът, по който се отнасяше към...

— При всички положения поддържането на къща с девет стаи и огромна градина не е по джоба ми.

— В провинцията хората помагат за жълти стотинки...

— Къщата се разпада. Не мога да си позволя да я поддържам — отсече Ан. Беше решила да не говори като кралица в множествено число. Откакто се бе отказал от свещеническото си възнаграждение, Лайънъл нищо не бе внасял в семейния бюджет и тя не искаше да се преструва, че не ѝ е известно. — А и няма причина да я поддържам.

— Ние имаме своето място в селото...

— Какво знаеш ти за селото? — Ан погледна през прозореца към кедъра, неизменна част от живота ѝ още от деня, когато се бе родила, и душата ѝ се сви. Но дървета много, трябваше да заплати за свободата. — Ще трябва да продам „Олд Ректъри“.

— Не можеш да я продадеш!

— Защо? Тя е моя. — Слава богу, помисли си Ан. И слава богу, че не му разреших достъп до парите, поставени под попечителство. Колко ужасно, упрекна се мислено. Единственият живот, който съм

познавала, се разпада на парчета, а аз си мисля дали ще имам пари. Естествено, стана ѝ тъжно от осъзнатото обяснение, така е, когато няма любов.

— И къде ще живеем тогава? Или изобщо не си се замисляла над тази скучна подробност?

— Надявам се да си намеря работа. Може да уча нещо.

— На твоята възраст?

— Само на трийсет и осем съм.

— Хората се пенсионираат на четирийсет — отбеляза той със злъчен, саркастичен смях. — Личи си, никога не ти се е налагало да се справяш с проблемите на реалния свят.

Ан усети искрена злоба зад думите му. Разбираемо. Днес не само нейният живот се разпадаше на парчета. Все пак бе потресена, че човекът, на когото бе отдала почти половината от годините си, дори не я е харесвал.

— Както и да е — продължи Лайънъл нацупен, — още не си отговорила на въпроса ми. Веднага ще ти заявя, че няма да се местим надалеч. Работата ми трябва да продължи, дори и да не съм в състояние повече да предлагам убежище на нуждаещите се.

— Не виждам защо да не продължиш — отвърна Ан, тласната към още по-значима прямота от нехайното безочие, с което той си въобразяваше, че и занапред щяха да живеят като семейство. — Просто ще трябва да си намериш достатъчно голямо жилище.

— Да си намеря... достатъчно...

— Със стая за гости.

— Какво? — По лицето на Лайънъл се бе изписало пълно недоумение, постепенно изместено от тревогата на просветлението. — Не може да го искаш?

— Ти май изобщо не ме слушаш, Лайънъл. Няма и две минути, откакто ти обясних, че от години не съм била щастлива.

Дълга пауза.

— Ами просто ще трябва да направим нещо по въпроса — промълви Лайънъл и вметна неловко и предпазливо: — скъпа.

Ан потръпна, погнусена от дразнещото му подлизурство.

— Късно е.

— Разбирам — произнесе Лайънъл, но това, което бе разбрал, постепенно го изпълни с невероятно възмущение. Още малко и щеше

да се пръсне или да литне във въздуха и да стигне до тавана. — Значи това е наградата ми, задето дял живот съм служил всеотдайно.

За нещастие в момента погледът на Ан случайно попадна на часовника от абаносово дърво и позлатен бронз, поставен над камината. Видя се как прекосява стаята, взема часовника и го подава на Лайънъл, пожелавайки му всичко най-добро по случай пенсионирането му. Устата ѝ затрепери и тя силно прехапа долната си устна. Покри лицето си с ръка и се обърна.

— Радвам се, че все още са ти останали някакви свестни чувства, Ан — каза Лайънъл, усетил се вече здраво стъпил на земята, после тръгна към вратата, като се стараяше да стъпва с достойнство.

— Още нещо — обади се Ан, чула звука от дръжката на вратата. — Искам онзи да се изнесе от апартамента над гаража.

— Без Джекс съм заникъде — твърдо заяви Лайънъл и добави с лека тържествуваща нотка! — Иначе ти ще трябва да караш колата.

— Няма да има никаква кола, Лайънъл.

Кемел Махуд се обади на Барнаби по мобилния му телефон и съобщи адреса на офиса си, който се намираше на Кели Стрийт 14а, недалеч от Кентиш Таун Роуд.

Той беше хилав, дребен човечец, с гладка мургава кожа, почти плешив, но с огромен мустак, две копринени туфи синьо-черна коса, намазани с гел в краищата, оформени като къдрави запетаи. Беше ужасно сервилен в желанието си да помогне — на Трой му се видя чак подозрително.

— Чудесен наемател е госпожица Райън. Първокласен. Никакви проблеми. Плаща си наема. На деня.

— Била е крадла, господин Махуд — осведоми го Трой. — Когато полицаите я проследили до къщи, заварили стаята ѝ пълна с крадена стока.

— А! — зяпна и сякаш искрено се изненада. — Не мога да повярвам. Такова симпатично момиче.

— Познавахте ли я?

— Не, боже мой. Виждал съм я само веднъж. Даде ми депозит и наема за три месеца, аз ѝ връчих ключа. Две минути — и готово.

— Е, сега аз бих искал да получа ключа — каза Барнаби. — Трябва да влезем в апартамента.

— Тя не иска ли да ви отвори?

— Госпожица Райън е изчезнала — обясни сержант Трой.

— Но след две седмици трябва да си плати наема.

— Нас не ни интересува. Ще ви върнем ключа, не се тревожете.

— Няма проблем. — Човекът отиде до отсрещната стена, три четвърти, от която беше скрита от огромно табло с грижливо подредени надписани ключове. — Винаги желая да помогна.

— Гаден плужек — изкоментира сержант Трой, докато сядаше в „Астра“-та, и нервно пъхна ключа в стартера. — Чужденци. На практика всичко е в техни ръце тук.

— Внимавай да не се блъснеш в камионетката с цветята.

Пълзяха по Уайтчапъл покрай сергиите на бангладешците, отрупани с рошави зеленчуци и зрели манго, с лъскави сарита и тенджери, а Барнаби се заоглежда за подходящо място за обяд.

— О, вижте, шефе! Какво ще кажете за ей там?

— Гледай си пътя.

— „Блайнд Бегър“. Там е започнало всичко.

— Преди близо трийсет години.

— Все пак не може ли, а? Моля ви.

Трой бе изпълнен с невероятен ентузиазъм и разочарованието му щеше да е не по-малко, ако му бяха отказали. Уютна, светла, чиста кръчма с хубав дебел килим и необходимите мебели. Имаше дори павирана градина с бели маси и столове и тъмнозелен чадър, килнат на една страна. Денят беше приятен, затова решиха да седнат на открито и да изядат огромните си сандвичи с говеждо, придружени от халба бира.

— Ама лицето ти — смееше се Барнаби.

— Какво?

— Като на дете в коледната утрин с празен чорап. Какво очакваше — да видиш кръв по пода ли?

— Стърготини може би.

— Виж какво, единият Крей хвърли топа, другият е в затвора с доживотна, а Франки Фрейзър прави бомби в цирка. Това е друг свят.

Трой намаза хрян на сандвича си и се загледа към пълните с хора тротоари и ревящите по улицата коли. Това беше истинско, грешка

нямаше. Започна да се отпуска и да се наслаждава на обяда си.

— Всъщност, шефе, мисля да подам молба за преместване в Лондон.

— Какво?

— Защо не?

— Защото ще те сдъвчат точно за две минути и ще изплюят само козината и жилите, затова.

— Не може да е чак толкова лошо.

— Не може ли? — Барнаби се засмя. — Откъде изобщо ти хрумна тази тъпа идея?

— Патрулиращите карат „Порше 968 Клъб Спорт“.

— Глупости.

— Вярно е. Инспектор Картър ми каза в столовата.

— Направи си още една ипотека и си купи собствено „Порше“.

— Морийн ще ме убие.

— Далеч по-безопасната възможност.

На Ломакс Роуд 17 се върнаха в три часа и сградата изглеждаше пуста. Преди да отключи сам вратата, Барнаби позвъни на Бенсън, а също и на Дюкейн (Час), но никой не отвори. Трой почука на вратата на Таня Уокър — и там никой.

Главният инспектор се поколеба няколко секунди, преди да влезе в стаята на Карлота. През годините се бе научил да се наслаждава на моменти като този заради пълната им непредсказуемост. Завърташ ключа, отваряш вратата и намираш... какво? Добра новина, която неочаквано ти помага да разгадаеш нерешимия до мига случай; или лоша новина, която праща на вятъра целия ти дотогавашен труд. Или просто нищо.

— Боже! — възкликна сержант Трой, влязъл пръв. — Оттук са минали мароканските скакалци.

— Прав си — съгласи се Барнаби.

В стаята бяха само мебелите. Разтегателна дървена маса и два стола с твърди облегалки, опърпан фотьойл и очукан скрин, на който липсваха две от дръжките на чекмеджетата. В ъгъла имаше мивка, печица и хладилниче. На металната сушилня за съдове стърчаха няколко назъбени порцеланови чаши, чинийки и стар тиган. Зад

захабено перде намериха втора, много малка стаичка с единично легло, нощно шкафче, старомодно още през шейсетте години на двайсети век, и тесен гардероб.

— Чудя се оня мазник колко ли я е оскубал за тая дупка.

Барнаби сви рамене.

— Сто. Двеста.

— Пладнешки обир. — Трой се приближи до скрина и посегна да го отвори.

— Използвай носната си кърпа!

— Добре, шефе. — Сержантът уви кърпичката си около пръстите и дръпна чекмеджето. — Значи смятате, че тук е налице заподозрян?

— Не знам още какво смятам. — Барнаби се разходи из стаята, загледан в стените. Имаше множество лепенки, но нито един плакат.

— Чекмеджетата тук са празни — викна Трой от стаичката. — И гардеробът също.

— Защо ти е да опразваш квартирата, след като не се изнасяш за постоянно и си си платил наема?

— А де.

— Даже чаршафите са изчезнали.

— Може Таня да ги е взела назаем.

— Няма ключ, забрави ли.

Трой седна във фотьойла. Онзи със счупената пружина при Вивиан Калтроп беше райско кътче в сравнение с този.

— Май си е мислила, че завинаги се изнася оттук — предположи Трой.

— Да — кимна Барнаби. — Може и така да си е мислила. Но има и нещо друго. — Той подуши въздуха, после отиде до прозореца и пое дълбоко дъх. — Какво каза Лорънс: колко време Карлота е живяла в „Олд Ректър“?

— Няколко месеца.

— Не е възможно тоя апартамент да е бил затворен в продължение на два месеца. Въздухът е свеж. Някой е отварял прозореца тия дни.

— Леле-мале! — възкликна Трой.

— Ще отидем до „Бентал Грийн“. Да видим дали ще бъдат така добри да дойдат и да снемат отпечатъци. И запечатай тази врата.

— Жалко, птичката е отлетяла — каза Трой.

До вечерното заседание на екипа му Барнаби бе разбрал, че криминалистите от лондонската полиция не са успели да му помогнат с работата си в апартамента на Карлота.

— Попитах ги дали са напудрили мястото, но те вече бяха събрали един куп отпечатъци и ги обработват, така че ние ще трябва да им занесем отпечатъци, взети от нашите хора, възможно по-бързо. Тогава ще сравним онези, които са намерили, с отпечатъците на хазяина и на всеки с достъп до ключовете. Плюс, разбира се, на тримата живеещи в сградата.

— Имаме ли отпечатъци на самата Карлота, сър? — попита сержант Бриърли.

— Утре по това време ще трябва да имаме.

Барнаби нямаше търпение да каже на Лайънъл Лорънс, че до двайсет и четири часа двама криминалисти ще влязат в „Олд Ректър“, със или без неговото разрешение, и ще наплескат всички повърхности на тавана му с алуминиева пудра.

Щом свърши заседанието, Барнаби се качи в кабинета си и вдигна телефона. Нервните приказки за полицейските произволи и тормоза над невинни граждани започнаха да се леят с пълна сила и Барнаби грубо прекъсна словоизлиянията му:

— Изненадан съм, че проявявате подобно отношение, господин Лорънс. Мислех, че стоите твърдо зад всичко, което би помогнало да се установи къде и как е госпожица Райън.

От другата страна настъпи доста дългичка пауза, по време на която Барнаби тихичко се усмихна на себе си. Да поставиш на място един надут пуяк, бе малко удоволствие, но понякога имаш нужда и от най-дребното удоволствие, което можеш да си доставиш.

Лайънъл издаде странен звук, все едно си правеше гаргара с ужасно неприятна течност.

— Ами... естествено...

— Значи нямате нищо против — весело обяви Барнаби, за да приключи темата.

— А ще почистят ли, преди да си тръгнат?

— Не.

— А?

— Освен това трябва да разговарям с жена ви. Надявам се вече да е значително по-добър.

— Определено — тросна се Лайънъл.

Отговорът беше бърз, спонтанен, с тежка нотка на възмущение и Барнаби се зачуди защо ли звучеше така. Е, вероятно щеше да разбере утре. При малко повечко късмет може да са се скарали заради Джексън. Би могъл да го използва, за да порови в коша с кирливите ризи.

— Значи е възможно да определим някакъв час за утре, когато и госпожа Лорънс ще си бъде вкъщи.

— Ами Женското дружество има събрание в пет и половина. Тя трябва да се прибере най-късно в пет, за да се подготви за събранието. Никога не пропуска. Иначе през по-голямата част от деня ще бъде в Костън по дела.

Как пък нито веднъж не й каза името, замисли се главният инспектор. Сякаш си нямаше име горката.

— Бихте ли й предали...

— Кажете й го сам. Тя току-що влезе.

След миг Ан Лорънс взе слушалката и със спокоен глас потвърди, че в пет часа е удобно да се видят. Увери инспектора с какво нетърпение очаква разговора си с него.

Барнаби затвори телефона, облече си шлифера, надникна през прашните щори навън и откри, че е запрял ситен дъждец. Това не можеше да попари настроението му. След половин час щеше да си е у дома, седнал в любимия си стол пред камината с чаша вино и вестник, докато жената на сърцето му готви някакъв ужас в кухнята. Е, добре, в такъв случай навярно ще му трябват две чаши вино.

Денят се оказа добър като цяло. Беше открил доста интересни неща за Карлота. Беше срещнал двама души, които я познаваха; видя къде е живяла. А утре щеше да разговаря с единствения човек, който знаеше какво точно се е случило в нощта, когато бе изчезнала.

[1] Организация за реформа на наказателната система във Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Организация, която помага на хора с недъзи или други проблеми да си намерят работа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Четирийсет и осем часа след като бе взела своето изключително важно решение, Ан се приготвяше да отиде до Костън. Лайънъл се цупеше в кабинета си. Тя почука на вратата да му каже, че обядът е готов, а той не отговори. Преди щеше да му занесе храната на поднос, но сега хапна сама, а неговото ядене изстиваше на масата.

Оставаха четири часа до идването на полицаите. Нито за миг не се бе разколебала в решението си да им каже истината, но все пак не искаше да прекара времето в размисли за евентуалния ход на разговора или пък за това какво можеше да се случи с нея после.

Имаше си достатъчно работа. Първо щеше да отиде до банката да върне петте хиляди. (Вече бе позвънила на господин Ейнсли да му съобщи и го помоли да анулира споразумението за заема.) След това щеше да обиколи брокерите, занимаващи се с недвижими имоти. В Костън имаше няколко агенции и възнамеряваше да ги обиколи всичките. Или поне колкото успееше да посети до четири и половина.

Отиде в спалнята си да се преоблече — сложи си рокля на цветя и сако — и се приближи до прозореца, привлечена от красотата на деня. Забеляза, че по чакълената алея към гаража вече бяха поникнали плевели, а не беше минала и седмица, откакто Чарли Ледърс я бе почиствал. С облекчение си помисли, че сега нямаше да има нужда да ходи да ги скубе. Нито тя, нито някой друг. Докато Ан се наслаждаваше на мисълта, слънцето се скри зад облак. И точно в същия миг тя видя Джекс, тоест съзря долната част на тялото му. Останалото бе скрито зад капака на колата, наполовина изкарана от гаража. Ан трябваше да вземе старата машина, за да тръгне за Костън.

При мисълта да отиде при този човек, да погледне в студените му светнали очи и да чуе похотливия му глас, смелостта ѝ, толкова непоколебима дотогава, сякаш започна да я напуска. Ами ако Лайънъл вече му е съобщил, че тя иска той да напусне къщата. Какво ли щеше да ѝ каже тогава?

Колко жалко, че госпожа Ледърс си бе тръгнала. Щеше да я изпрати там, за да му каже веднага да оправи колата, понеже след малко ще потрябва. Дали пък, помисли си Ан, да не отвори прозореца и да му извикам оттук.

Тогава се сети за телефона. Имаше вътрешна връзка между къщата и апартамента му. Намислеше ли какво точно да каже, нямаше да е нужно да влиза в каквито и да било разговори. Бъди кратка — посъветва се тя, вдигна телефона и натисна бутона за връзка. Видя го как спира работата си, избърсва ръце с парцал и се скрива зад синята врата. Съветът се оказа много полезен. Толкова се беше напругнала, та чак ѝ се доповръща, но всичко се оказа съвсем просто.

Ан каза: „Говори госпожа Лорънс. Колата ще ми трябва след пет минути. Ще бъде ли готова?“

А той отговори: „Няма проблеми, госпожо Лорънс.“

Усети толкова силно облекчение, че чак ѝ се стори нелепо (в края на краищата какво всъщност можеше да ѝ направи той?). Но чувството скоро отшумя и тя се усети по-спокойна. Изми си лицето и ръцете, среса си косата и я върза назад с черна копринена панделка. След това си взе чантата и провери дали парите бяха все още в нея. Поколеба се дали да си облече палто — слънцето отново се беше показало, — накрая реши да тръгне без него.

Излезе от къщата и пое към гаража, като се надяваше да изглежда напълно спокойна. Нямаше и следа от Джекс. В колата миришеше силно на препарат за почистване — кафявата кожа блестеше. Ан си каза, че гледа прекалено много филми, но въпреки това провери дали няма някой на задната седалка. Дори повдигна пътното одеяло, оставено на покрития с килим под на колата, за да се увери, че и отдолу няма никой.

Когато остави портите на къщата зад себе си и зави наляво по пътя за Костън, всичко около нея изведнъж се промени. Целият свят сякаш стана по-светъл, по-просторен и по-безгрижен. Точно това беше думата — безгрижен.

— Аз съм безгрижна — каза си Ан на глас. И запя.

„Пени Лейн“ — песента, която майка ѝ обичаше, песента, която помнеше донякъде още от детските си години.

„Пени Лейн“ е в моите уши и в моите очи... там под синьото небе на предградията...

И колкото повече се отдалечаваше от „Олд Ректърри“, толкова по-силна ставаше радостната ѝ възбуда. Сваляше от себе си оковите. Освобождаваше се от егоцентричен, хленчещ мъж, около когото бе организирала живота си толкова години, и от огромен, разпадащ се воденичен камък на врата ѝ, каквато беше къщата. Откакто се помнеше, „Олд Ректърри“ бе източник само на финансови притеснения. Или ако перифразира заглавието на една от множеството книги на Лайънъл в библиотеката — това бе първият ден от останалата част от живота ѝ.

Последните няколко километра до Костън Ан си мислеше за срещата с брокерите. И се чудеше кога ли щяха да дойдат, за да направят оценка на имота. Беше сигурна, няма да пропуснат шанса. Преди седмица в Мартир Бънтинг беше продадена къща с размерите на нейната, макар и в много по-добро състояние, трябва да признаем, за триста хиляди лири.

Скоро щеше да навлезе в кръстовище с кръгово движение и затова Ан се съсредоточи върху пътя пред себе си. Мина внимателно покрай паметника на загиналите през войните на площада при централния пазар, след това по Костън Хай Стрийт, покрай „Буутс енд Уулуъртс“ и „Минис Пантри“. Реши, че към четири часа ще иде там да хапне нещо за следобедна закуска, та после да не се налага да яде вкъщи. Тогава можеше да се върне в последната минута, преди полицаите да пристигнат. Надяваше се да дойде онзи, едрият детектив, с когото разговаря, след като Чарли беше убит. Бе го харесала, и не само защото прояви нетърпимост към превземките на Лайънъл. Ан бе доловила, че това бе човек, който не позволява на чувствата да замъгляват ума му, без при това да е безсърдечен. Стабилен, сдържан мъж, който живо се интересува от всичко наоколо.

Ан зави наляво при кметството, зад което се издигаше триетажният му паркинг. Беше построен след двегодишни ожесточени спорове. Костън, с население двайсет и седем хиляди и осемдесет и трима души при преброяването за последните избори, смяташе, че няма нужда от обществен паркинг. Когато започна обсъждането на проекта, Мидъл Ингланд излезе на улиците с плакати и засипа редакцията на „Костън Екоу“ с обидни или иронични писма, в които хората се чудеха защо им беше такъв гараж. Правиха седящи стачки пред Общинския съвет, а щом градският Отдел за благоустройство се

осмели да организира публично разискване, срещата завърши с бунт. Булдозерите дойдоха да копаят, а няколко души легнаха на земята, за да им попречат. Разбира се, в края на краищата паркингът все пак бе построен и в момента, в който отвори врати, общинарите нарисуваха двойни жълти линии по целия център и прилежащите улици, та хората, щат не щат, трябваше да използват паркинга.

През работните дни в три часа следобед паркингът беше почти пълен. Ан бавно обиколи първия и втория етаж, но не намери нито едно свободно място. На третия успя да паркира между „Ланд Роувър“ и „Робин Релиънт“, на километри от изхода.

Тя никак не обичаше да паркира на горните етажи, защото само на първия влизаше достатъчно дневна светлина и наблизко минаваха хора. Останалата част от сградата бе оборудвана с изкуствено осветление, което често не работеше. Понякога заради небрежна поддръжка, но по-често след прояви на вандализъм.

Като всяко друго обществено място с лесен достъп, липса на контрол и скришни кътчета, паркингът привличаше хора, които имаха какво да крият. Само преди седмица неколцина мъже бяха заловени да разменят пакетчета хероин срещу големи торби използвани банкноти. Не разбрали, че само на няколко метра от тяхната кола двама влюбени лежали на пода в друг автомобил. След като утолили страстта си, се надигнали, видели каква търговия се върти зад отворения капак на близката кола, запомнили номера ѝ, като внимавали да не ги забележат.

Ан бе прочела за това във вестника. Слезе от колата, заключи и четирите врати. Мисълта за залавянето на пласъорите на наркотици я накара да се почувства малко по-сигурна, така както биха се чувствали пътуващите със самолет, когато летят веднага след голяма въздушна катастрофа, защото знаят, че шансовете да се случи второ нещастие толкова скоро са нищожно малки и освен това всички на борда щяха да внимават повече от когато и да било.

Дългото разстояние между нея и асансьорът бе претъпкано с коли, но май нямаше жива душа. Ан тръгна, като непрекъснато се оглеждаше. Колко беше грозен бетонът. Мрачните сиви стени вече бяха зацапани с тъмни следи от стичала се вода, сякаш някой бе проливал черни сълзи.

Усети се, че брои колите. Две, три, четири... На седмата — щастливото число — чу шум зад себе си. Изскърцване, като че ли

някой отвори врата. Ан се обърна. Нищо. Дали някой не бе излязъл от привидно празните коли? Дали не се прокрадваше в момента към нея, чакаше я само да тръгне, за да я последва и той? Или я настигаше?

Тръсна глава, подразнена от собствената си боязливост. Къде изчезна куражът, който изпълваше сърцето и ума ѝ, докато пееше с пълен глас само преди половин час? Ан дълбоко си пое дъх, вдигна глава и ускори крачка. Единайсет, дванайсет, тринайсет — оставаха още толкова.

Сигурно носеше меки обувки или изобщо бе без обувки. Не чу нищо, само с крайчеца на окото си забеляза рязко движение. И тогава той се хвърли върху нея. Ан усети тежестта му, гадния му дъх. Ръката му се уви с невероятна сила около врата ѝ и въпреки ужаса си тя не можа да извика.

Замъкна я до най-близката кола. Преди да разбере какво става, той я сграбчи за косата, която събра в юмрука си и дръпна назад. После със страшна сила я блъсна напред и размаза лицето ѝ върху капака на колата.

Валънтайн Фейнлайт работеше. С други думи, разглеждаше картинки. Коректурите на „Барли Роско и момчето, което играеше дама“ най-сетне бяха пристигнали и Вал разсеяно прелистваше страниците и си мислеше, че всичко му изглежда добре. Някога много отдавна, май бе в някакъв друг живот, щеше да забележи, че полетата на някои страници не бяха равни и вълшебната шапка на Барли беше малко по-тъмна, отколкото трябваше в сцената, когато превръщаше квадратчетата на дамата в лактови бонбони. (Шапката — бледосиня, когато Барли си вършеше ежедневните работи — потъмняваше в зависимост от тежестта на катастрофата, която предизвикваха неговите магии.)

Сега Валънтайн не забелязваше такива неща. Виждаше само лицето на Джекс: жестоко, красиво и загадъчно. Вчера вечерта се улови да се чуди как така един не особено интелигентен човек изглежда загадъчен и тутакси се засрами. Подобни мисли бяха минавали през главата на Вал и друг път, но той веднага се бе укорявал, че разсъждава като сноб. Пък и такива разсъждения изобщо

бяха напълно неуместни. Тресе ли те треска, не можеш да се излекуваш с безпристрастни анализи.

Чувстваше се зле заради Луиз. Обичаше сестра си и знаеше, че като я отблъсква, я кара да страда. Единственото оправдание, което можеше да изтъкне в своя полза, бе, че ако тя остане да живее при него, щеше много повече да страда.

Понякога, в моменти като този, когато си признаваше, че думата „отношения“ е безсмислена и всъщност той е заразен от смъртоносна болест, а не от любов, Вал си спомняше за Бруно. Бе имал щастieto седем години да живее с надарен, труден, забавен, добър и изключително верен човек; сексът — невероятен, кавгите им никога не бяха зловни. Когато Бруно умря, Валънтайн бе изпаднал в черната бездна на безгранично отчаяние.

Върна се към живота благодарение на родителите на своя партньор, един-двама близки приятели, работата си и най-вече с помощта на Луиз. Сега тя се опитваше да се възстанови след преживяна криза в собствения си живот, а той се обръщаше срещу нея. Преди месец щеше да е убеден, че никога не би могъл да направи подобно нещо. Тази сутрин, когато тя се разплака в кухнята, се почувства наистина ужасно и за малко да промени решението си. После му хрумна чудесна идея. Седмица преди това Луиз бе отишла до Лондон за един ден и той покани Джекс да види къщата. Беше топло, пиха вино и ядоха сандвичи в градината. Джекс много хареса „Фейнлайт“ и с мъка си тръгна от нея. Ако Луиз не живееше тук, Джекс нямаше да идва само на гости, можеше да се пренесе в къщата.

Телефонът иззвъня. Вал грабна слушалката и извика:

— Да, да?

— Здравей, Вал.

— Джекс! Какво... — Дъхът не му стигна да продължи, вдиша с мъка и довърши: — Какво правиш? Как си?

— Тъкмо се каня да си взема един душ.

О, боже, ако си прави майтап, ще ида там и ще го убия.

— Случайно да си от ония зелените?

— Какво?

— Нали знаеш, пестете водата, къпете се с приятел.

— Да не искаш да кажеш, че би...

— Само ако ти искаш.

Луиз го видя да излиза. Чу как телефонът иззвъня само веднъж. Сега гледаше брат си, своя обичан, интелигентен брат да върви и чак да подскача от вълнение; неумело отваря портата и тича по пътя. Танцува на каишката на оня противен мъж като вързана за носа мечка.

Валънтайн бе излязъл толкова бързо и чак като стигна до синята врата и хукна нагоре по стълбите, се сети, че не е взел никакви пари. Но това можеше да се оправи. Щеше да обясни.

Вратата на апартамента беше леко откряната. Чуваше се как тече душът. Дали Джекс вече не беше влязъл в банята? Или може би стъпваше тихо по бежовия си килим и се канеше да скочи изотзад. Да сграбчи Вал здраво за врата, както беше направил веднъж. Вече възбуден, Вал нарочно не се извърна назад.

Джекс излезе от спалнята, облечен в хлабаво вързана на кръста му хавлия. Дойде при Вал и сложи единия край на колана в ръката му. След това с две ръце разтвори ризата на Вал. Копчетата ѝ се разхвърчаха из стаята.

Хети Ледърс определи деня и часа за погребението на съпруга си, покани Евадни на церемонията в църквата и после на лек обяд. Затова Евадни реши да си приготви черни дрехи. Не обичаше да носи черно и съответно нямаше голям избор. Беше възпитана да се съобразява с формалностите, налагани от традициите, и не можеше да отиде на погребение с дрехи в друг цвят.

Много зависеше от времето. В края на август можеше да е изключително топло, както и неочаквано студено. Евадни извади от гардероба костюм — сако и пола, от тънък вълнен плат и хубаво го изтупа. Сакото миришеше на молци и съвсем леко на какао — любимия ѝ аромат. После измъкна антрацитночерна кадифена туника с дълъг ръкав и панталон в същия цвят. Огледа ги внимателно. Определено бяха достатъчно тъмни, за да са приемливи за случая, и доста елегантни, но майка ѝ би припаднала от ужас при мисълта жена да влезе в църква с панталон. Евадни бе убедена, че макар и незабележими, нейните благи, но строги родители бдят над нея по всяко време и знаят какво прави, затова върна туниката и панталона в гардероба.

Шапката не беше проблем. Е, беше, и не беше. Тоест имаше шапка и беше с подходящ цвят, но едва ли ставаше за погребение. Купи я преди година за сватбата на любимата си племенница. Беше с високо бомбе, широка, извита надолу периферия, украсена с увиснали тъмни божури от лъскава коприна. След като не можеше да влезе в църква гологлава, така както не бе уместно да е и в мъжко облекло, тази шапка трябваше да свърши работа.

Евадни отнесе дрехите долу и ги окачи в кухнята близо до отворения прозорец да се проветрят. След това се залови да си прави чай от върбинка с лимон, какъвто обичаше да пие сутрин, докато четеше вестника.

Скоро на предната врата се чу драскане. Евадни я отвори и пусна вътре Мазепа, която носеше кошничка с тазсутрешния брой на „Таймс“. Мазепа заместваше Пиърс, който днес си почиваше.

Мазепа беше добро момиче, дори известна — бе спечелила първа награда на шоуто в Кръфтс, — но така и не се научи да носи вестник в устата си. Беше особено чувствителна по отношение на тази си неспособност и много се срамуваше, когато я изпращаха за вестника с кошница. Евадни не се беше сецала да ѝ обясни, че Пиърс носи в уста само местния вестник. Даже имаше нужда от малко помощ за тежките неща.

Сега Мазепа, решена да направи впечатление, наклони кошничката на една страна, измъкна част от ежедневника, намести го между зъбите си, завлече го до кухнята и внимателно го остави на пода.

— Колко пъти да ти казвам? — Евадни вдигна вестника, пръстът ѝ пропадна там, където хартията беше подгизнала от слюнката на Мазепа, и размаха свитъка пред кучето. — Как да го чета сега?

Мазепа затупка силно с красивата си рошава опашка по крака на масата и изплезила език, шумно задиша, щастлива от вниманието, което ѝ оказваха.

— Сега, предполагам, си мислиш, че ще получиш бисквитка.

Тупкането с опашката забави темпото, стана несигурно. Личицето на Мазепа, което по природа си бе смачкана плетеница от издатини, гънки и хлътнали места, сега още повече се сплеска от безпокойство. Евадни потупа кучето, хвърли му шоколадова бисквитка

и отиде с чая си в хола. Отвори остатъците от вестника на страниците, посветени на изобразителното изкуство.

Имаше изложба на мецотинто и акварели на ранни английски художници. Евадни невероятно обичаше акварели. Чудеше се дали ще може да посети изложбата с кучетата. Госпожа Крейвън бе завела пудела си — капризна фукла — на изложба на градинарите на площад Сейнт Винсът. В сравнение с това куче нейните пекинези бяха истински ангелски душици. Навярно гардеробиерката щеше да ги подържи при себе си малко. Евадни реши още на другия ден да се обади и да пита.

Вече сияейки от предвкусаното удоволствие, прескочи отзивите на театралните критици — на кого му е притрябвал театър при всички тези драми, които се разиграваха ежедневно наоколо? — и отвори на рецензиите за нови книги.

Винаги държеше подръка бележник и автоматичен молив, за да си записва новите заглавия, които ѝ правеха впечатление. Не че можеше да си позволи да си купи повечето от тях, но Костънската библиотека, дори и при сегашното си състояние на постоянен недостиг на средства, обикновено успяваше някак да си издейства по един брой от новите книги.

Днес имаше цяла страница, посветена на литературата за деца. Беше разделена на карета съобразно възрастта, за която бяха предназначени книгите. Имаше публикувани илюстрации от рекламираните заглавия — някои смешни, други очарователни, трети толкова страшни, че Евадни се зачуди кой ли родител би пуснал такова нещо в къщата си. Прииска ѝ се да имаше някое малко приятелче или роднинско дете, което да сяда в скута ѝ и да слуша „Приказката за зайчето Питър“ или „Слонът Барбар“. Може би наскоро омъжената племенница някой ден щеше да ѝ направи тази услуга.

В карето за деца от седем — до деветгодишна възраст Евадни намери ново заглавие от поредицата за Барни Роско. Знаеше всичко за Барни. Валънтайн Фейнлайт бе подарил пълно издание на приключенията на малкия си герой за благотворителния базар на църквата и Евадни го беше спечелила на томбола. Барли беше симпатично дете, което често се забъркваше в разни беди, но винаги подтиквано от най-добри намерения. Напомняше ѝ за Уилям Браун, но

без удивителното нехайство, което Уилям проявяваше към разрушенията, предизвикани от самоуверените му опити да помага.

Евадни остави вестника настрана — вече съжеляваше, че изобщо го бе отворила. Той провали всичките ѝ опити да изкара от ума си името на Фейнлайт. Стараейки се да не мисли за изчезването на Карлота, което ѝ навяваше тъга, бе започнала да изпитва състрадание към този човек. Когато симпатичният млад полицај я беше попитал дали знае нещо за момичето, или каквото и да е, свързано с изчезването му, Евадни спомена нещастно влюбения ухажор. После се изплаши, че така намесва Валънтайн в случая, и побърза да обясни: това е нейно предположение, основано единствено на наблюдения, но не ѝ на сигурни факти.

А и горкичката му сестра. О, боже! Евадни въздъхна с глас. В петък беше чула Луиз да плаче в градината на къщата им. Беше се отбила да събира подаяния от името на „Християнска помощ“. Но като чу хлиповете, постоя нерешително няколко минути, тласкана, от една страна, от естествения порив да предложи утеха, а от друга — задържаше я страхът, че ако се намеси, може да смути или да подразни разстроената жена. Луиз правеше впечатление на доста затворен човек. Накрая Евадни тихо се отдалечи от къщата. Толкова много нещастие. Отново вдигна „Таймс“, надявайки се да си върне приятното усещане отпреди няколко минути. Обърна на музикалната страница. Тя пък в по-голямата си част бе посветена на млад и талантлив джаз музикант, самоубил се наскоро.

Евадни отново въздъхна, този път доста по-високо. Мазепа скочи на скута ѝ, вгледа се напрегнато в очите ѝ и издаде продължителен стон в знак на съчувствие.

Точно в пет и петнайсет, когато Луиз Фейнлайт тихо умираше от мъка, а брат ѝ стоеше на колене на теракотените плочки под душа в състояние на благоговеен екстаз; когато Хети Ледърс и дъщеря ѝ отваряха бутилка „Гинес“, за да отпразнуват това, че бяха успели да съберат половината от сумата, необходима за разходите по погребението на Чарли (благодарение на буркана с дарения, събирани в „Ред Лайън“); когато членуващите в Женското дружество подготвяха сърцата и душите си за своите префинени и филантропични

начинания; главният полицейски инспектор Том Барнаби и сержант Гавин Трой стъпиха на напуканите стъпала пред вратата на „Олд Ректъри“.

Лайънъл Лорънс едва чу звънеца, а и беше в такова състояние на духа, че съвсем бе забравил за неотдавнашния телефонен разговор с полицая. Лайънъл се чувстваше като човек, грижил се предано за някакво котенце години наред, държал се мило с него, макар и без да му обръща особено внимание, а един ден котенцето се беше превърнало в пантера зад гърба му и бе отхапало огромно парче от ръката му.

Очевидно рано или късно Ан щеше да се успокои. Само трябваше да прояви търпение, да разговаря с нея, може би дори да се заслуша малко в думите ѝ. Ясно бе, че има някакъв основателен повод за недоволство, макар Лайънъл изобщо да не проумяваше какъв би могъл да е. Щеше да ѝ обещае каквото поиска от него и дори щеше да направи всичко по силите си, за да изпълни обещаното. Всичко друго бе немислимо. Да бъде оставен на произвола на съдбата на този етап от живота си, без дом, без пукната пара. Какво щеше да прави? Къде щеше да отиде? След като години наред всеотдайно бе проявявал съчувствие към отритнатите от обществото, Лайънъл осъзна, че сега, когато той самият се нуждае от подкрепа, няма към кого да се обърне. Беше бесен на жена си, че го бе поставила в такова положение, но си даваше ясна сметка: никога не би могъл да даде воля на гнева си, и затова реши да ѝ прости, както би постъпил един християнин, и здраво да работи, за да се помирят.

Звънецът отново иззвъня и този път стигна до съзнанието на Лайънъл. Все още погълнат от мисли за бъдещето, той се понесе през покрития с черно-бяла теракота вестибюл и отвори вратата.

С раздразнение установи, че са дошли полицаите, които само преди няколко дни се бяха държали така арогантно с него. Не можа да намери кураж да сгълчи старшия офицер, по-младият любопитно надничаше в къщата иззад рамото на шефа си и Лайънъл се задоволи само безмълвно да се втрени в процепа между двамата.

— Съжалявам за безпокойството — каза Барнаби с тон, който ни най-малко не съжаляваше за каквото и да било, — но предполагам, че ни очаквахте.

— Не и аз — отсече Лайънъл. — Аз лично очаквам — извади часовник от джобче на сакото си и заби поглед в него като омагьосан — след около двацет минути да започне ежемесечното събрание на фърнибасетското Женско дружество.

— Вчера говорихме по телефона — напомни му Барнаби и направи крачка напред. Движението бе невероятно бързо и неочаквано и изненаданият Лайънъл автоматично отстъпи вдясно с възмутена физиономия, възприемайки жеста на полицая като нетърпимо нарушение на гражданските си права.

— Уговорихме се да се видим с госпожа Лорънс — обясни сержант Трой, който също бе влязъл във вестибюла. — Към пет.

— А — каза Лайънъл, без да затваря външната врата. — Е, да, но тя не е тук.

— Но скоро ще се върне? — предположи главният инспектор. — Вие нали казахте, че тя винаги присъства на тези събрания.

— Така е. Едно от най-важните събития в календара ѝ всеки месец.

Мили боже, помисли си сержант Трой. Що за живот. Опита се да си представи майката на Талиса Лийн в подобно дружество. Горките женици щяха да се чудят какво ги е сполетяло. Никой друг нямаше да успее да вземе думата от нея. Морийн бе способна с часове да убеждава някого как черното с бяло. Накрая ще повярваш, че човек може да лети, и ако имаш поне малко мозък, точно това ще направиш, щом я видиш да идва следващия път.

Лайънъл се прибра и ги остави да стърчат прави във вестибюла. Не ги покани да почакаат, нито да се настанят удобно, но Барнаби и Трой седнаха на два малки стола от ковано желязо, от двете страни на голяма медна ваза. Столовете бяха ужасно неудобни.

Трой, който моментално се отегчи, погледна през наредените във вазата брезови клонки и стръкчета вратига и видя, че шефът вече бе потънал в мисли и на лицето му сякаш пишеше: „Не ме закачай!“

Барнаби изобщо не беше толкова спокоен, както изглеждаше външно. Мислеше си за предстоящата среща с Ан Лорънс. По пътя за насам през цялото време уверено си беше повтарял, че третият път вече ще му е на късмет. При първата им кратка среща дори не знаеше, че изчезналото момиче има някаква връзка с убийството на Ледърс. В събота госпожа Лорънс бе така натъпкана с успокоителни, та не беше

възможно да се разговаря с нея. Оттогава бяха минали цели два дни и той се надяваше тя да се е оправила. Когато вчера я чу по телефона, жената звучеше спокойна, в гласа ѝ не се долавяше никаква тревога. Припомни си последните ѝ думи: „Да, инспекторе. И аз искам да говоря с вас. Всъщност нямам търпение да ви видя.“

Той измърмори на глас последното изречение и Трой моментално наостри уши:

— Сър?

— Тя каза: „Всъщност нямам търпение да ви видя.“ Какво мислиш, че означава това?

— Имала е нещо наум. Иска да ви го каже. — Трой хвърли поглед на часовника си. — Ако обаче не се размърда, ще изпусне купона. Къщата ще се напълни с жени всеки момент.

— Не ми харесва тази работа.

— На мен пък още по-малко — каза Трой. — Спокойно мога да мина и без този аспект от живота.

— Млъкни.

Барнаби усети леко да му се свива под лъжичката. Студен възел на напрежение високо в стомаха. Мимолетна необяснима тревога, сякаш си видял веригата на казанчето в тоалетната да се люлее, а всъщност си убеден, че си сам вкъщи.

— Виждаш ли да идва някой?

Трой се изправи, разтръска крака и отиде до дългия прозорец отстрани на входната врата. Няколко жени вървяха с решителни крачки по алеята към „Олд Ректър““. Не приличаха на тромавите достолепни дами, които Трой си беше представял, увити в туид от глава до пети. Някои носеха ярки панталони и сака. Една си беше сложила нещо, подобно на зелена мека шапка, дълъг лилав мохерен пуловер и дълги ръчно плетени чорапи. Дали ги виждаше? Рей Чарлз щеше да ги види.

Трой отвори вратата, отстъпи встрани и ги пусна да нахлуят в къщата. Изобщо не си губиха времето в излишни приказки и колебания. Веднага влязоха навътре и започнаха разговор на висок глас с Лайънъл. Чу се и тракане на порцелан и лъжички.

— Доведи Лорънс, сержант.

Трой се опита. Лайънъл беше в кухнята и се правеше, че помага, а жените посрещаха неговите вяли и несръчни усилия с мила снизходителност. Щом разбраха, че Ан я няма, онази с шапката

предложи да му направи бекон с яйца. Навсякъде гъмжеше от хора. Някой каза: „А, ето ви и вас“ на сержант Трой и го помоли да занесе поднос с чаши в хола.

— Господин Лорънс? Бихте ли... — Трой отстъпи назад, за да пропусне покрай себе си черешова торта. — Главният инспектор би желал да поговорите.

— Какво? — викна Лайънъл, махнал фолиото от чиния със сандвичи с краставички и тутакси напъха два в устата си.

— Във вестибюла, сър, ако нямате нищо против. — Трой заобиколи масичката за сервиране и хвана Лайънъл за лакътя, внимателно, но твърдо. Грешка.

— Да сте чували някога израза „граждански свободи“, сержант?

— Да, господин Лорънс.

— Е, ако не искате да получите призовка за нарушаването им, най-добре ми пуснете ръката.

Трой веднага то пусна.

— А вие, сър, вероятно знаете, че нежеланието за съдействие на полицията при разследване на убийство е наказуемо престъпление.

— Изобщо не става дума за нежелание — възрази Лайънъл и макар още да дъвчеше сандвичите, бързо се насочи към вестибюла. — Просто всеки има право да се защити.

На вратата едва не се сблъскаха с инспектора, тръгнал да ги търси.

— Къде, по дяволите, се забави?

— Извинете, сър. Но в тая лудница...

— Да влезем тук.

Барнаби хлътна в първата изпречила се пред очите му врата. Тя водеше към малка осмоъгълна стая с няколко стола с твърди облегалки, няколко купчини нотни листове, стереоуредба и голям стар роял „Бекщайн“. Трой отиде до пианото, извади бележника си за всеки случай и го остави върху пъстрия орехов капак.

Наблизо в сребърна рамка беше снимката на свиреп възрастен мъж с пасторска якичка. Беше почти плешив, но от ушите и носа му стърчаха множество побелели косми, а ушите му се криеха зад огромни бакенбарди. Беше се втренчил в камерата. До него седеше кучето му — бултериер със свински очички, повдигнал нагоре горната

си устна, изглежда, за да освободи зъбите си, та да може хубаво да захапне фотографа. Сякаш бяха родени един за друг.

— И така, господин Лорънс. Кога за последен път видяхте жена си?

— Какво, за бога...

— Отговори на въпроса бе, човек!

— Предобед — продума Лайънъл внезапно разтревожен. — Към единайсет.

— Спомена ли какви са й плановете за деня?

— Да отскочи до Костън с колата. Предполагам, на пазар. Не ми каза.

— Карахте ли се?

— Как см... Мога да ви уверя, че нашият вчерашен... спор няма нищо общо с вашето настоящо разследване.

— Работата е там, сър — намеси се сержант Трой, който бе започнал да пише, — че за нас би било от полза, ако знаехме какво се е канила да прави.

— Защо? — попита озадачен Лайънъл. — Как от полза?

— От вас разбрахме, че госпожа Лорънс никога не е пропускала събранията на Женското дружество.

— Е, то винаги има първи път.

— Не се ли безпокоите?

Лайънъл вече изглеждаше не само озадачен, но и леко разтревожен. И Барнаби си даде сметка, че е повишил тон. Наложил си да се успокои. Още един-два децибела и щеше да си е чисто викане.

Искреното объркване на Лайънъл го накара да се съвземе. Веднага си представи как изглеждаше поведението му отстрани. В интерес на истината нямаше логична причина да мисли, че с Ан Лорънс се е случило нещо лошо. Може да е срещнала приятелка, да се е забавила в библиотеката, докато е избирала книги, или в магазина, пробвайки дрехи... Нямаше логична причина. Само ледената висулка, която бавно разбъркваше всичко в стомаха му.

Опита се да говори по-спокойно:

— Можете ли да ни кажете в колко часа излезе?

— Боя се, че не. Бях в кабинета си. Днес не обядвахме заедно.

Брей, помисли си сержант Трой, спорът трябва да е бил много як. Реши да вметне един въпрос, на който знаеше отговора, но се

надяваше просто да пораздвижи нещата:

— Госпожа Лорънс сама ли е карала колата до града, сър? Или вашият господин Джексън я е закарал?

— Не. — За съжаление Лайънъл не се подразни от въпроса. — Тя обича да шофира. Макар... — Изведнъж реши, че не може да им — помогне особено. Беше повече от очевидно колко искаше да се отърве от тях. — Джекс вероятно ще ви каже в колко часа е тръгнала. Май работеше нещо по колата предобед.

— Говориха ли с теб? — попита Джекс. — Полицайте?

— Да. Тоест отбиха се у нас. — Валънтайн седеше на ръба на дивана. Сега, след като бе свършило боричкането, кълченето и надвиването и кръвта се беше върнала в прекършените му крайници и изопнатите мускули, в него бяха останали само болка и объркване. Но някъде там, вътре, бе и щастието, тъмното сияние.

— За Марли ли?

— Да.

— Какво искаше да знае оня?

— Тя всъщност Луиз говори с тях. Аз се измъкнах.

— А, ще те потърсят пак.

— Та ние почти не познавахме човека.

— Няма значение — каза Джекс, бавно прекоси стаята и се просна на оранжевия фотьойл. Изпъна крака и се облегна назад, захилен до уши. — Май е по-добре да си облека нещо.

— Не — викна бързо Вал. — Недей, моля те.

— Да не си готов за още един рунд, а?

— Не, не за това. Просто обичам да те гледам.

Вал седна по-удобно на дивана, наведе се да си вземе боксерките и се намръщи.

— Знам го този магазин.

— Моля?

— „Сълка“. В западната част на Лондон, нали?

— Да. На Бонд Стрийт.

— Познавах един тип, който си купуваше халатите оттам.

— Така ли? — Вал усети съвсем различна болка при мисълта за непознатия мъж. — Ако искаш, ще те заведа. Когато имаш свободен ден следващия пет.

— Не, благодаря. Не струват. Предпочитам по-стилни неща. Като онова яке, дето ми го купи ти.

— Джекс... — Вал се поколеба, търсейки подходящите думи, защото последното нещо, което би искал, бе да обиди човека до себе си. — Какви са условията, при които трябва да останеш тук? Искам да кажа, за определено време ли си тук, нещо като... хм...

— Общественополезен труд ли? — помогна му Джекс, а от думите му бликаше презрително отвращение.

— Просто не мога да понасям мисълта, че някой ден ще дойда и няма да те намеря.

— Никога не бих те изоставил, Вал.

— Не го казвай, ако наистина не го мислиш — отрони Вал и замълча с надеждата да чуе уверенията, за които така копнееше, но такива не последваха. А и да беше ги чул, колко ли щяха да са верни? — Работата е там, ами сестра ми...

— Тя не ме харесва.

— Луиз се изнася. Скоро пак ще започва работа и иска да е по-близо до града. Та ако имаш нужда от квартира...

— Може да се възползвам.

— Бих се радвал да се пренесеш у дома — обяви Вал, докато нахлуваше зеления си памучен панталон и се мъчеше гласът му да звучи нехайно, макар в ума му да бяха нахлули мечти, които го изпълваха с главозамайващо щастие. Щеше да готви чудни ястия за двамата. Щеше да му свири произведения на Моцарт. И на Палестрина. Да му чете — Остин или Балзак. Нощем щяха да лежат прегърнати и да гледат жълтите звезди през стъкления покрив.

— Ако се наложи — подхвърли Джекс.

— Разбира се. — Вальнтайн закопча ризата си с вдървени непохватни пръсти. — Това имах предвид. — Опитваше се да не гледа към Джекс, който галеше с пръста си меката, загоряла от слънцето кожа на вътрешната страна на бедрото си, като нежно я набираше на малки гънки, първо нагоре, после надолу. Нагоре-надолу, нагоре-надолу.

— Много хубаво, че ми се обади. — Вал остана доволен и изненадан от равния си глас. Очакваше да е пресипнал. — Ей така, най-изненадващо.

— Понякога умирам от желание, Вал. В специални моменти. И в такива дни просто трябва да го направя... разбираш ли?

— Боже, да.

— Днес беше такъв ден.

— Нещо специално ли задейства механизма?

— Да. Все едно и също нещо.

— Не би ли искал... Ако знаех какво е то, може би...

— Някой ден, Вал. — Джекс стана, отиде до прозореца и се загледа навън. Изведнъж започна да се смее.

— Погледнете — каза сержант Трой и посочи с брадичка към гаража, когато Барнаби затвори вратата на „Олд Ректър“.

— Гараж, да. За първи път виждам такова нещо.

— Не, горе.

Барнаби вдигна поглед. Тери Джексън стоеше на прозореца на апартамента си. Или беше съвсем гол, или носеше най-плиткия панталон от времето, когато Рандолф Скот играеше в каубойски филми.

— Жалко — рече Трой. — Още няколко сантиметра и можехме да го арестуваме за непристойно поведение.

— Копелето се хили — отбеляза Барнаби и си беше така — шофьорът им се смееше. Главният инспектор забави крачка, за да даде време на мъжа да си облече партакешите. — Не бих се учудил, ако отвори вратата така, както майка го е родила.

— Надявам се да не се стигне дотам — отбеляза сержант Трой. — Довечера ще ядем омлет с наденички.

Джекс отвори прозореца над главите им и извика:

— Не е заключено.

За трети път Барнаби тръгна по красиво застланите с килим стълби. Спомни си първото си посещение, завършило с отвратителната сцена, когато Джекс започна да хленчи и трепери при появата на своя покровител. И второто — преди три дни, когато разпитваха шофьора за Карлота Райън и той едва не излезе от кожата си в мига, в който Барнаби спомена думата „изнудване“.

И така, този път за какво идваха? Барнаби през целия си професионален живот бе защитавал необходимостта следователят да

не се влияе от предубеждения, но сега усещаше, че трябва да полага неимоверни усилия да се отърве от собствените си предразсъдъци. Всъщност, ако трябваше да бъде честен, в случая с Тери Джексън дори се бе отказал да се мъчи. Беше убеден, без почти никакви доказателства, че този човек с убил Чарли Ледърс и със сигурност е замесен в изчезването на Карлота Райън.

Отвори входната врата на апартамента и без да чука, влезе. Джексън отново се беше облегал на рамката на прозореца, но този път с лице към стаята. Изглеждаше доволен от себе си. Лъскав и сит като добре гледано, току-що нахранено животно. Носеше френски пуловер и прилепнал по краката му бял „Ливайс“. Беше бос, а ситните еластични къдрици на влажната му коса бяха зализани. Боядисан и накъдрен, помисли си Барнаби, като си спомни черната мазна коса от по-ранната снимка на Джексън в досието му. Мисълта му донесе мимолетно чувство на задоволство. После Джексън му се усмихна, усмивката му подейства като ъперкът, нанесен от Тайсън, и задоволството изчезна без следа.

— Взели сте ме на мушката, инспекторе — подхвърли Джексън. — Сигурен съм. Признайте си.

— Нищо не ми пречи да призная, Тери — понеже в стаята имаше и трето лице, Барнаби придаде шеговитост на гласа си. — Добър ден, господин Фейнлайт.

Валънтайн Фейнлайт измърмори нещо в отговор. Изглеждаше смутен, същевременно предизвикателен и освен това леко раздражен. Нямаше нужда да питат какво са прекъснали. Стаята вонеше на секс.

— Е, Джекс, аз ще...

— Не си отивайте, сър — прекъсна го Барнаби.

— Още не сме успели да разговаряме с вас за изчезването на Карлота Райън. Един от нашите служители е идвал у вас и в събота, доколкото знам, но не ви е намерил.

— Бях в Лондон цял ден.

— Е, сега сте тук — намеси се сержант Трой. Седна в оранжевия фотьойл и, извади бележника си. За нищо на света не можеше да се насили да поздрави учтиво, да не говорим да се усмихне. На света презираше само един вид хора и това бяха обратните.

— С един куршум два заека, нали, Вал — каза Тери Джексън.

— Наистина не разбирам защо питате мен. Аз я съм разменил десетина думи с това момиче, я не.

— Питаме всеки, сър — обясни Трой. — Нарича се разпити от къща на къща.

— Тя изчезна — продължи обясненията Барнаби — две нощи, преди да бъде убит Чарли Ледърс. Избягала е от „Олд Ректър“ и смятаме, че е паднала или по-вероятно е била бутната в реката.

— Боже мой! — Вал отвори широко очи удивен.

— Ти знаеше ли за това, Джекс?

— О, да — отвърна Джекс и намигна към Барнаби, — те постоянно ме информират.

— И сега ви питаме — не отстъпваше сержант Трой — дали сте видели, или чули нещо късно онази вечер, което би могло да ни помогне в разследването.

— И за коя вечер става въпрос?

— Неделя, на шестнайсети август.

— И двамата си бяхме въщи, но честно да ви кажа... а почакайте. Това беше онази вечер, когато видяхме Чарли с кучето му. Помня, защото по телевизията даваха „Бети Блу“. Не виждам как това може да ви помогне да откриете Карлота.

— Няма значение — обади се Джекс. — Въпросът е да бъдеш зачеркнат от тъпия им списък, разбираш ли? Всичко трябва да е „прономеровано и прошнуровано“.

— И към теб имаме няколко въпроса — обърна се сержант Трой към Джексън.

— Забелязвам, че за мен няма „сър“.

— Например случайно да знаеш в колко часа е тръгнала към Костън този следобед госпожа Лорънс?

— Случило ли се е нещо?

— Знаеш или не знаеш? — сопна се Барнаби.

— Тя ми позвъни по телефона малко след обяд — някъде към два. Каза, че иска колата. И тръгна, ами... десетина-петнайсет минути подир това.

— Забеляза ли с какво беше облечена?

Джексън вдигна рамене озадачен.

— Нещо на цветя.

— Каза ли защо отива в града?

— Ние не сме в такива отношения.

Барнаби и сам знаеше, беше наясно, че с въпроса само си губи времето, но понякога плахи хора като Ан Лорънс, неспокойни в присъствието на по-силни личности, казваха какво ли не, без да бъдат питани, опитвайки се безуспешно да обезоръжат по този начин човека срещу себе си.

— Това ли беше всичко? — запита Джексън. — Май не си струваше да си търкате гумите дотук.

— Къде беше днес следобед?

— Тук, занимавах се с градината. Отзад предимно. Сега като го няма Чарли, всичко започва да обраства.

— А вие в колко часа дойдохте тук, сър?

— О, аз не... — Лицето на Вал изведнъж поруменя. — Може би към три и половина.

— По-скоро към три — каза Джексън и пусна широка усмивка на Фейнлайт, с която безсрамно разкриваше влиянието си над него. Сетне се обърна към Барнаби: — Това какво ви засяга?

Барнаби се надяваше да се окаже, че няма нищо общо с тях. Отдавна не бе мечтал толкова силно за нещо. Трой пъкна ключа в стартера, а шефът му започна да набира номер на мобилния си.

— Накъде, шефе?

— Ей сега ще разберем. — Докато Барнаби чакаше, нещо от неговото напрежение се предаде и на сержант Трой.

— Мислите ли, че ѝ се е случило нещо?

— Ало? Командната зала ли е? Главен инспектор Барнаби се обажда. Да сте получавали съобщения за произшествия днес следобед? — Пауза. — Да, жена. Около трийсет и пет. Вероятно облечена с рокля на цветя.

Много по-дълга пауза. Сержант Трой наблюдаваше профила на Барнаби. Видя скулите му изведнъж да се очертават по-ясно, забеляза бръчките му да стават по-дълбоки, а веждите неимоверно се свъсиха и почти се сляха в дебела, сиво-черна линия.

— Боя се, че съвпада, Анди. Би ли ми дал малко повече информация? — Слуша няколко секунди и изключи връзката. — Карай към болница „Стоук Мандевил“.

— Какво се е случило?

— Бързо.

Трой натисна газта. Нямаха сирена, но полицейската работа си е полицейска. Отново попита какво се е случило.

— В триетажния гараж в Костън е била намерена жена. Малко преди три часа. В безсъзнание от силен удар по главата. Била е ограбена, така че не са могли да я идентифицират.

— Ако е Ан Лорънс...

— Сто процента е Ан Лорънс. Нападнали са я буквално секунди преди да я открият, иначе не се съмнявам, че копелето щеше да я довърши.

— По дяволите!

— Някой дошъл с колата си да търси място на горния етаж, едва ли не в момента, когато се е случило. Нападателят чул шума на идващата кола и побягнал.

— По стълбите ли?

— Не, повикал асансьора и докато чакал, извадил пиличка да си пили ноктите и си подсвирквал. Разбира се, че по стълбите!

— Извинете.

— Шофьорът видял жената просната на земята и повикал линейка. Сега тя е в интензивното.

— Ужасно нелепо съвпадение, шефе.

— Така ли смяташ?

— Като че ли сме обречени... Моля?

— Крадците дърпат чантата и офейкват. Не пребиват жертвите си до смърт.

— Значи мислите, че е свързано с Чарли Ледърс?

— И баба ми би го разбрала — сопна се Барнаби, безсрамно открадвайки израза от вдъхващата страхопочитание госпожица Калтроп.

Трудно би могло да се повярва, че е още жива, помисли си главният инспектор, докато гледаше неподвижното смъртнобледо тяло на Ан Лорънс.

Барнаби се взираше във фигурата на леглото, а сержант Трой наблюдаваше него. Някакво чувство, което Трой не успя лесно да

разгадае, мина през лицето на Барнаби и изчезна, чертите му отново станаха безизразни. Той рязко се обърна настрани и заговори сестрата, която ги бе довела в стаята:

— От кого да се информирам за състоянието ѝ?

— Доктор Милър. Ще видя дали ще успее да го намеря.

Чакаха, а Барнаби мълчеше, загледан през прозореца. Трой също отклони поглед от бялото метално легло. Мразеше болниците почти толкова, колкото и гробищата. Не че имаше нещо против мъртвите или умиращите. Просто като че ли нямаше много общо с тях. Като си каза това, си помисли, че тази година ставаше на трийсет, а преди два месеца бе починала баба му. Двете събития бяха така близки във времето, че това го накара да се замисли. Разбира се, имаше още много живот пред него — родителите му бяха едва на петдесет — и въпреки това безсмъртието, което на практика само допреди пет години за него бе повече от сигурно, вече не му се струваше толкова леснопостижимо. Тъкмо се чудеше дали да не почака в коридора, когато сестрата се върна с един човек, който изглеждаше ужасно напрегнат и изморен. Имаше къдрава, много руса коса, носеше очила с метални рамки и смачкана бяла престилка.

Барнаби отвори уста, но д-р Милър избута двамата полицаи извън стаята с обяснението, че според него далеч не е доказана теорията дали пациентите в безсъзнание не чуват и не разбират нищо от това, което става около тях.

— Какви са шансовете ѝ? — попита Барнаби.

— Рано е да се каже — отвърна лекарят. Стоеше на тръни, прекалено зает, готов да хукне всеки момент. — Има дълбок разрез през лицето си и огромно охлузване, което може да означава мозъчно увреждане. Ще знаем повече, след като я видим на скенер. Стабилизирахме я, което е най-важното на този етап.

— Разбирам.

— Голямата опасност е да няма субдурален кръвоизлив — д-р Милър подръпна стетоскопа на врата си, — събиране на кръв под външната мембрана на мозъка, винаги носи огромен риск.

— Да — каза Барнаби, беше започнало да му се повдига и преглътна с усилие. — Благодаря, доктор Милър. Ние знаем коя е, между другото.

— Чудесно — подхвърли през рамо лекарят, който вече се отдалечаваше. — Като излизате, кажете на рецепцията.

Доста ядосани шофьори се мотаеха около триетажния паркинг и не можеха да си вземат колите, защото униформени ченгета записваха номерата на всички автомобили в сградата.

Полицията беше и на най-горния етаж, където командваше Колин Уилоуби. Барнаби не харесваше инспектор Уилоуби — студен човек, мазник и сноб, без никакво въображение и чувствителност, без капка човещина. Според твърдото убеждение на главния инспектор от такъв човек не ставаше добър полицаи.

— Боже мой! — възкликна Уилоуби, като забеляза Барнаби и сержант Трой. Изглеждаше така удивен, все едно с видял извънземни. — Какво правите тук? Сър?

— Нападната жена е свързана със случай, който разследвам в момента. Убийството на Чарли Ледърс.

— Вече е разпозната? — Очевидно бе по-скоро обиден, отколкото доволен.

— Ан Лорънс — съобщи сержант Трой — от „Олд Ректър“, във Фърни Басет.

— Хм.

— Току-що бях в „Стоук Мандевил“ — каза Барнаби.

— Опънала е петалата, а?

Устните на Барнаби се свиха от отвращение.

— Знае ли се точното време на нападението?

— Човекът я открил в три без пет.

— Разбирам. — Барнаби се огледа. — А вие докъде стигнахте тук?

— О, караме всичко по правилата. Не се тревожете. Сър.

— Не се тревожа. Просто ви задавам конкретен въпрос.

— Всички номера са записани. И...

— Кой пусна тия хора тук? — Барнаби гневно посочи с глава към мъж и жена, които излизаха от асансьора. — Толкова ли не можете да опазите мястото на зверско нападение над човек?

— Връщайте се обратно — викна инспектор Уилоуби колкото му глас държи и размаха гневно ръце срещу двойката. — Махайте се!

Веднага!

Двамата скочиха обратно в асансьора.

— Този вход, целият етаж трябваше да са отцепени с лента. Също и стълбите, по които е избягал нападателят. Къде, по дяволите, ви е акълът?

— Всичко това е в процес...

— Много ви е бавен процесът.

— Колата й е „Хъмбър Хоук“, между другото — намеси се сержант Трой. — Доста стара.

Уилоуби зяпна. Не обичаше да го прекъсват, дори хора с неговия ранг. Да не говорим за цивилни сополанковци...

— Ето там е — посочи с глава Трой, затвърждавайки окончателно образа си на безочливо парвеню.

— Имам очи, сержант. Благодаря.

— Оградете я с лента — каза Барнаби. — И повикайте криминалистите да огледат всеки сантиметър в нея.

— Какво?

Може да има очи, помисли си сержант Трой, ама ушите му хич ги няма.

— Нямам навика да повтарям думите си, Уилоуби. Просто се погрижете всичко да бъде направено.

— Да, сър.

— Къде е намерена?

— Ето тук. — Уилоуби ги поведе към яркочервен „Меган“ — Лежала е пред колата. На няколко десетки сантиметра от решетката на радиатора.

Барнаби се наведе да огледа колата. На ръба на капака имаше малка, но очевидна вдлъбнатина. Ясно си представи как главата на Ан Лорънс е била блъсната върху ръба със страшна сила и отново му прилоша. Сетне си наложи да не си позволява подобни живи фантазии. Или пък е фрасната с нещо друго. Тогава защо си е правил труда да я влачи до колата? А и раната беше високо върху челото, но част от нея засягаше и предната част на темето. Нападателят обикновено не се изправяха пред жертвата си, за да я погледнат в очите, преди да я халосат. Дебнат, промъкват се и се прокрадват. Приближават се тихомълком отзад и действат. Барнаби се огледа.

— Стигнала е дотук — каза инспекторът и застана на пътеката между колите на известно разстояние от Трой и Уилоуби. — Вероятно е отивала към асансьора. Той я е последвал и е скочил върху нея, довякъл я е до „Рено“-то. Ето през мазната следа от гума се вижда къде са се влачили токчетата ѝ. Има и тук, по-близо до колата.

— Всъщност това вече съм го отбелязал в бележките си, сър.

— Браво на теб, Уилоуби — рече главният инспектор, но гласът му ясно показваше пълно недоверие към направеното твърдение. — Значи трябва здраво да се заловим за „Меган“-а и основно да го изследваме.

— Абсолютно сте прав.

Последва прекрасна пауза, която Барнаби с удоволствие остави да се проточи. Беше ясно, че Уилоуби нямаше никаква представа защо трябваше да се изследва червената кола. Страхуваше се да не го помислят за глупак и затова не смееше да попита. Но пък ако не попиташе, какво щеше да каже на криминалистите, като дойдат и на свой ред се заинтересуват какво точно трябва да търсят. Ей такива моменти, въздъхна главният инспектор със задоволство, често превръщат скучното работно ежедневиe в нещо, което си заслужава да се върши.

— Погледнете тук — каза сержант Трой.

— Какво? — Инспектор Уилоуби бързо пристъпи към автомобила и избута Трой от пътя си.

— Как може да се получи вдлъбнатина на такова място? — обърна се Трой към главния полицейски инспектор, след като направи жест с брадичката си към капака на „Рено“-то. — Не и от сблъсък с друга кола, повече от сигурно.

— Така е — усмихна се Барнаби. — Набито око, сержант.

Уилоуби, озлобен от завист и яд, се втренчи в колата с изгарящ поглед. Продължава ли така, ще стопи боята, помисли си Барнаби.

— Искам дрехите ѝ да отидат в Отдела по криминология.

— Естествено, господин главен инспектор.

— И освен това искам аудиозапис на разговора с мъжа, който я е открил. Така — Барнаби се обърна, — това май е всичко. Засега.

— Ще проверя пропуска на „Хамбър“-а, сър. Той ще ни покаже точно в колко часа е пристигнала тук госпожа Лорънс.

— Днес си в добра форма, сержант, нямаш грешка.

И Трой се отправи с тържествуваща крачка към „Хамбър“-а, а връхчетата на ушите му пламтяха от удоволствие.

Двамата вече излизаха от паркинга, когато мобилният телефон на Барнаби иззвъня. Сержант Бриърли от заседателната зала го уведомяваше, че записът на анонимното обаждане на 999 от нощта на изчезването на Карлота Райън най-сетне е пристигнал.

След доклада й Барнаби я попита дали е свършила още нещо. Трой слушаше объркан. Не помоли за обяснение, не искаше да накърнява гордостта си. Пък и във всеки случай щеше да получи отговор от сорта: „Сети се сам, сержант“, и като не се сети, щеше да се чувства още по-зле, отколкото ако въобще не беше питал. И все пак — велосипеди?

Половин час след като Барнаби и Трой напуснаха болницата, новината за жестокото нападение над Ан Лорънс вече се бе разнесла из селото. Не след дълго станаха известни и ужасяващите подробности благодарение на Кони Дейл, началничка на пощата, чиято дъщеря бе медицинска сестра в гериатричното отделение.

Този път реакцията на Фърни Басет бе доста по-различна, отколкото след убийството на Чарли Ледърс. Мрачното задоволство бе изместено от искрена тъга, защото повечето селяни познаваха Ан от дете. Не само я познаваха, но я и харесваха — бе внимателна и добра, без да се натрапва, и никога никого не беше обидила. Чуха се редица коментари от рода „Слава богу, че баща й не е между нас“ и „Горката й майка сигурно се е преобърнала в гроба“. Хората на глас се чудеха как ли щеше сега да се оправя свещеникът.

Трудно е да се каже кога точно истинското положение на нещата в „Олд Ректъри“ стана известно на селската общественост. Или някой се беше обадил там и го бяха срязали, или на загрижените запитвания по телефона е било отговаряло по странен и абсолютно незадоволителен начин. На един-двама души направо им затворили телефона. На друг му отговорил непознат глас, който обещал да извика господин Лорънс на телефона, оставил слушалката, но така и никой не дошъл, въпреки че лицето, което стояло и чакало на другия край, ясно чувало мъжки гласове и силен смях. По-късно станало ясно, че

свещеникът дори не отишъл в болницата, където жена му лежала на косъм от смъртта.

Хети Ледърс чу това и ужасно се разстрои. Много ѝ се искаше да отиде, ако не за друго, поне за да знае госпожа Ледърс, че все някой се интересува от нея. Мъжът на Полин, Алън, беше готов да я закара до „Стоук Мандевил“, но сестрата от гериатричното отделение, като разбра, че Хети не е близка роднина, обясни защо при сегашното положение наистина няма смисъл да бие толкова път. Затова Хети взе голям букет цветя и красиви есенни листа, които госпожа Лорънс толкова обичаше, а Алън ги занесе в болницата и остави на рецепцията с картичка от всички във Фърни Басет.

Същата вечер Евадни нахрани пекинезчетата, даде им да пият водичка, почете им приказка („Лака — сивият вълк“), докато се успокоиха, и тръгна към къщичката на Хети да види как е Кенди.

Беше студено и в камината бумтеше огън, който превръщаше кухнята в уютна малка пещера. Кенди, която вече беше без пластмасовата фуния на врата си и без ластичен бинт на ребрата, но все още с гипсиран крак, тръгна, олюлявайки се и щастливо поклащайки се, към Евадни, облиза ръката ѝ и весело залая.

— Как е нашето малко чудо? — попита Евадни, седна на люлеещия се стол и прие поднесената ѝ чаша с лимонада.

— Много по-добре — отвърна Хети и седна на протъркания стол срещу приятелката си. — Толкова е хубаво, като виждам постепенно да става все по-смела. Е, все още не сме излизали навън на истинска разходка.

— Това ще е пробният камък, няма съмнение.

Поседяха няколко минути в мълчание, доволни просто заедно бяха заедно. Но паузата доста продължи и колкото по-дълга ставаше, толкова по-силно бе нежеланието и на двете да подемат разговор. Защото имаше само една възможна тема, а на никоя не ѝ се искаше да я подхваща. Но не можеше вечно да мълчат.

Изведнъж Хети избухна:

— Чарли е бил! Още откакто беше... тогава е започнало. Какво става, Евадни? Какво се крие зад всичко това?

— Де да знаех, мила.

— Първо него, сега горката госпожа Лорънс. Никога не съм я чувала да каже лоша дума за когото и да било. А сега...

— Успокой се, Хети. — Евадни хвана ръката на приятелката си. — Трябва да се молим за още едно чудо.

— Всичко с толкова страшно. Какво ли още ще става? Имам чувството, че някой полека-лека ни тласка към голяма черна дупка.

Евадни едва ли би могла да го обобщи по-добре — при тази всяваща страх точност на представата — или по-зле. Напълно ѝ бе ясно какво искаше да каже Хети.

Като повечето хора във Фърни Басет, и тя доскоро бе убедена, че убийството на съпруга на Хети бе случаен акт на насилие. Вероятно извършен от някой луд, по погрешка преждевременно освободен от лудница. Оня, да речем, е бил заспал в Картърс Ууд. Чарли се е спянал в него. Вбесен и ужасен, ненормалникът скочил, убил го и изчезнал. Необяснимо както всичко, свързано с лудостта. Това беше теорията и хората в селото с готовност, макар и без капка облекчение, я бяха приели.

А сега? Нападението над Ан Лорънс не можеше ли също да е случайност? Някой предположи, че сигурно е била нападната от крадци. И при това на километри от Фърни Басет. Не означаваше ли, че селото няма нищо общо?

Евадни си даде сметка как гледа на мястото, където бе толкова щастлива за дълъг период от живота си, почти като на герой от разказ. Селото — чисто и огряно от слънце райско кътче, красиво през всички сезони — подкрепя и закриля обитателите си в началото на приказката и постепенно със заплитането на разказа се променя и се превръща в диво място, пълно с неznайни опасности. Наистина един ден се бяха събудили и озовали в тъмна гора, в която верният път бе изчезнал безследно.

— Какво казваш, Евадни?

— О... — дори не беше забелязала, че си мърмори на глас. — Строфа от стихотворение, което сякаш обобщава затрудненото положение, в което се намираме.

Хети дълбоко си пое дъх и обяви:

— Има нещо, което не съм ти казвала.

— Какво, Хети?

— Полин знае, а полицията, изглежда, не го е разгласила.

— Знаеш, че съм като гроб.

— Изглежда, Чарли се е опитвал да изнудва някого.

— О! — Евадни преbledня. — И мислят, че това е бил мотивът?

— Да.

— Значи е бил някой, когото той е познавал, така ли?

— Не само той го е познавал, Евадни... — Хети трепереше от върха на главата до крайчеца на протъркания си чехъл, където Кенди потрепваше с нея от солидарност. — Не разбираш ли, трябва да е бил някой, когото всички познаваме.

Новината за Ан Лорънс стигна до Фейнлайт и братът и сестрата стъпваха на пръсти, с невероятна предпазливост, твърдо решени да не предизвикват повече скандали.

Около час по-рано Валънтайн се бе върнал от апартамента на Джексън и беше изчезнал в кабинета си да работи. Луиз седеше и нервно го чакаше да се покаже оттам. Даде си тържествено обещание да проявява към него единствено доброта, да бъде любеща, безкритична и подкрепяща. И щеше да се държи така до момента, в който напусне къщата. И до края на живота си. С Вал никога нямаше да се разделят. Той нямаше да успее да ги раздели.

Пък и всъщност всяко нещо си има край. Луиз се опита да успокои душата си с тази разтуха и половин час ту се утешаваше, ту се измъчваше, като се чудеше как ли щеше да се разпадне накрая отблъскващата връзка.

Вероятно Джекс просто ще се отегчи. Не, бе сигурна: тук не ставаше изобщо въпрос за чувства — нито за привличане, нито за отегчение. Той можеше да е отегчен до смърт, но ако имаше начин да се възползва от връзката, никога нямаше да я прекъсне. Валънтайн май се надяваше на специално място в живота на Джекс, но Луиз бе убедена, че студеното сърце на младежа е недосегаемо. Там имаше само едно специално място и то бе отредено единствено за самия Джекс.

Не си представи и Валънтайн да се отегчи от Джекс. Как да се отегчиш от собствената си мания? Тя или изпепелява сама, или изгаря теб. По същата причина бе невъзможно да допусне Вал да се влюби в някой друг.

Луиз се сети колко щастлив беше брат й, когато живееше с Бруно Макгелън. Месеци наред бе така сломен след смъртта на партньора си,

непрестанно си спомняше радостите и удоволствията, които бяха изпитвали заедно, и затъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в бездната на депресията. Луиз се бе отчаяла дали някога пак ще го види изпълнен с желаниа, енергия или смелост да започне нова връзка. И тогава, след като месеци се беше борил да изплува на повърхността, да види светлината, бе грабнат от безплодна и безумна страст, която сякаш отново го пращаше в дълбините на нещастieto, и това късаше сърцето на Луиз.

Вал ли слизаше? Както си седеше до прозореца, Луиз рязко извърна глава към стълбите. Изведнъж я прониза мисълта, че от седмици прави все едно и също: или постоянно наблюдаваше брат си, или се заслушваше за него.

Слухтеше кога ще се върне, ако беше излязъл, или за звуци, които щяха да ѝ подсказат дали ще излиза, ако си беше у дома. Надаваше ухо, когато той разговаряше по телефона, и се опитваше да познае с кого. Слушаше гласа му, докато си говореха, за да предугади внезапната смяна на настроенята му, преди да са излезли на повърхността и да са се насочили срещу нея. За неин срам дори бе преглеждала писмата на брат си и така бе открила разписка за покупката от „Симсънс“ на Пикадили на кожено яке за осемстотин и петдесет лири.

Сега Луиз за първи път се замисли как би изглеждало поведението ѝ в очите на Вал. Предполагаше, че заслепен от безумната си страст, никога не би забелязал как зорко го следи. Ами ако беше забелязал? Как ли се е почувствал? Следен. Шпиониран. Без възможност за бягство, като затворник в килия с шпионка на вратата. Неспособен да се скрие от окоето на надзирателя, който го наблюдава, когато си поиска. Нищо чудно, помисли си Луиз със светкавична, ослепителна интуиция, че настоява да се махна оттук.

А не успяваше да спре да го наблюдава, защото не можеше да спре да се тревожи, за него. Защото би означавало да спре да го обича. А това бе невъзможно. Ще продължа да го правя, дори и от гроба, зарече се безмълвно Луиз.

Раздвижване на улицата привлече погледа ѝ. Синя кола се насочи по алеята към „Олд Ректър“ и спря пред входа. Позна двамата мъже, излезли от автомобила. Бяха полицаите, които идваха да разговарят с

нея и с Вал. Луиз се зачуди какво ли искаха. Забеляза, че не позвъниха в къщата, а тръгнаха направо към апартамента над гаража.

Луиз нагласи подходящо изражение на лицето си, опита няколко реплики за начало на разговор и придаде на гласа си нотка на дружелюбно безразличие. Бе чула Вал да провлачва краката си на долния етаж. А до неотдавна тичаше нагоре, прескачайки по две стъпала наведнъж.

— Здравсти — поздрави Луиз, когато наведената му глава се показва.

— Причакваш ли ме?

Луиз не обърна внимание на заядливата забележка.

— Тъкмо щях да правя чай. Ще пиеш ли?

— По-добре да пийна нещо по-твърдо.

— Добре.

— Добре ли? — Вал безпогрешно долови преднамереното безразличие. — Да не би да чувам някакъв упрек от рода „още няма пет часа, а той...“.

— Не. Ако щеш си налей „Джак Даниелс“ в купата с корнфлейкс, добави и коняк, ако ти харесва, все ми е тая.

— Така е по-добре. Тъкмо бях започнал да се чудя къде се е дянала истинската Луиз.

— И така — тя отиде до барчето, — какво да е?

— Все едно. Само да е силно.

— „Джеймсънс“?

— Чудесен избор. — Чуваше я как трака с кубчетата в кофичката с лед. Виждаше сведеното ѝ лице, леката гънка под брадичката, хлътналите ѝ бузи и бръчките от умора, покрили с тънка паяжина кожата под очите — не ги беше забелязвал преди. Горката Лу. С нищо не бе заслужила всичко това.

— Е, щом ще си играем на благопристойни съседни: как мина денят ви, госпожо Форбс?

— Ами — Луиз пое дълбоко дъх като дете, което ще рецитира стихотворение пред възрастни. — Работих в градината. Обадох се тук-там — започвам сондажи за работа. Следобед ходих в Костън да си направя педикюра.

— Звучи ужасно.

— След това ти дават кафе.

— А на мен трябва преди това да ми дадат обезболяващо.

— А твоят ден как мина?

— Аз не работих в градината, не се обаждах по телефона, а ноктите на краката ми са ужасни.

— Стига, Вал. Все нещо трябва да си правил.

— Прегледах коректурите на „Хлапето, което играеше дама“. Мотах се. След това Джекс се обади към три и отидох у тях.

— Ъхъ — Луиз въздъхна дълбоко. — И как е той?

— Чудесно.

— Значи си прекарал добре.

— Идеално.

— Добре. Всъщност като ходих в Костън...

— Докато не се появиха проклетите полицаи.

— О? И какво искаха?

— Както обикновено. Тормозеха го с безкрайните си въпроси. В тая страна веднъж като се подхлъзнеш, Лу, си свършен. Сетне изобщо няма смисъл да опитваш да играеш по правилата. Преди не вярвах. Мислех, че престъпниците просто хленчат, но си е точно така.

— Колко жалко, че всичко става тъкмо сега — Луиз се давеше в думите си, но успя някак да ги изрече. — Сега, когато е тук, далече от онези хора, които са му навлекли проблемите, можеше да започне наново.

— Точно така! — Валънтайн преполови ирландското уиски в чашата си на една глътка. — Нямам време за Лайънъл, но идеята му да дава убежище на младежи в беда е наистина чудесна.

Младежи? Оня никога не с бил младеж. Лукавството му е старо като света.

— Май и аз ще си сипя едно от твоето. — Луиз нехайно се обърна да си налее. Беше наясно: слабост ще е покаже ли колко е доволна от начина, по който се развиваше разговорът. Още по-голяма грешка щеше да бъде, ако се опита да се възползва от него, и затова смени темата: — Купила съм яребица за довечера.

— Прекрасно. — Вал пресуши чашата и отиде при сестра си. — Можеш да ми освежиш питието.

— Че ти нямаш питие — засмя се Луиз, бе й поолекнало на душата от първото стопяване на ледовете.

— Е, тогава освежи ледчетата ми.

Луиз му напълни чашата, Вал я отнесе до огромното светло канапе и се излегна на него. Вече не изглеждаше толкова уморен. Лицето му бе започнало да се разведрява, опъна крака и сви пръсти. Луиз усети известно съживяване в него. Наистина ли бе възможно с няколко нейни прозрачни лъжи да постигне такова преобразяване? Лъжи, които при нормални обстоятелства веднага би усетил с острия си ум?

Изглежда, беше така. О, защо трябваше да минат сума месеци, за да разбере колко е било трудно за Вал да понесе страха ѝ от Джекс и неприязненото ѝ отношение към него. Дори обезумелите от страст имаха моменти на прояснение и брат ѝ сигурно си е мислил, че тя го е лишила от любовта и подкрепата си точно когато най-много е имал нужда от тях. Само да бе проявила разбиране към неадекватното състояние на ума му и да бе слушала със съчувствие, да бе изчакала търпеливо подходящия момент. Между тях никога не е имало притворство и това просто не ѝ беше дошло на ума. Едва сега, когато бе твърде късно.

— Извинявай, Вал, не чух — до слуха ѝ бе стигнал само гласът му, но не и думите.

— Прекъснах те одеде. Беше започнала да разправяш за нещо, когато си била в Костън.

— О, да. Никога няма да познаеш кого...

Тогаваше иззвъня телефонът. А след обаждането беше невъзможно да се продължи разговорът, нито на тази, нито на друга тема. Потресаващата новина за Ан Лорънс не само затвори устата на Луиз, но и бе толкова ужасна в светлината на онова, което се канеше да разкаже, че за малко да затвори и клапите на сърцето ѝ.

— Добре ли си, Лайънъл?

— Какво?

— Как се чувстваш? Имам предвид, честно?

— Не знам точно.

Въпросът беше добър. Много умен. Как се чувства, ама честно? Той знаеше как би трябвало да се чувства. И може би, ако Ан не се бе държала толкова жестоко с него, вероятно точно така и щеше да се чувства. Обезумял от тревога, щеше да се моли на Господ тя да се

оправи и с ужас да си мисли за скръбта, която разкъсва сърцето след загубата на любим човек.

А той беше обичал Ан. През всичките години ѝ бе добър и верен съпруг. Проблемът, както стана ясно от грозната сцена предишния ден, беше в това, че тя не го обичаше. Никой не можеше да го вини, задето реакцията му на ужасната новина бе някак приглушена.

— Трябва да отида, нали?

— И да отидеш, Лайънъл, тя няма да разбере.

— Така е.

— Ако дойде в съзнание, е, тогава...

— Тогава, разбира се.

— Очевидно. И ако не съм избрал неподходящ момент, бих искал да ти кажа колко най-искрено ти съчувствам.

— Знам, Джекс. За мен означава много да си край мен.

— По неизвестна причина госпожа Лорънс не ме харесваше.

— Тя имаше... има малко нервен характер.

— Не съм от тия, дето се обиждат. И мога само да се моля Господ да е на наша страна в момента.

— Благодаря ти.

Преди около час му се бяха обадили по телефона. Човекът от другата страна на жицата му обясни какво се е случило. Лайънъл слушаше втрещен, без дума да обели, после дълго стоя със слушалката, залепена на ухото му, зазяпан с празен поглед в избелелите тапети.

След като попремина първият шок, усети странна празнота в гърдите си. Седна и зачака какво ще последва. И Лайънъл изпита силна потребност да сподели с някого. Ако някой му беше казал, че това е нормална реакция след узнаването на катастрофална или просто вълнуваща новина, щеше дълбоко да се засегне. Той бе убеден, че има нужда от утеха и подкрепа. Но къде можеше да я намери?

Единственият човек, за когото се сети, бе скъпата Вивиън от „Каритас“. Винаги го изслушваше с най-голямо съчувствие при все позачестилите случаи на необходимост да разтовари душата си пред нея.

Лайънъл набра номера, както доволен забеляза, с една напълно спокойна ръка. Едва бе започнал да говори и Вивиън бързо го прекъсна. Имала посетител, а пред вратата ѝ чакал още някой.

Лайънъл предложи да ѝ звъне по-късно, но тя го отрязва, че щяла да му се обади, но нямало да е скоро.

Объркан, той затвори телефона. На кого можеше да се обади сега? Минаха секунда-две, преди да си помисли за Джекс, най-вече защото по неговите разбирания в отношенията им винаги той бе в ролята на утешител. Нямаше какво да губи, ако опита. Джекс вероятно с радост ще посрещне възможността да се отплати донякъде за добротата, която му е била засвидетелствана.

Оказа се точно така. Джекс дотича само след минути с бутилка в ръка. Лайънъл беше толкова благодарен и не се възпротиви Джекс да отвори червеното вино с настояването да пийне малко. После се съгласи да се присъедини и той, тъй като имало „доста необичаен повод“. Сега бутилката бе почти празна.

— Това вино е наистина великолепно. — Лайънъл пресуши третата си чаша, без да забелязва, че питието на Джекс е почти недокоснато. — Определено облекчава болката.

— Господин Фейнлайт ми го даде — каза Джекс. — Свърших му една работа.

Лайънъл си погледна часовника.

— Мислиш ли...

— Не е от някаква специална реколта или нещо такова.

— Май трябва да звънна.

— Казаха, че те ще ти се обадят, ако има промяна.

Лайънъл не си спомняше. Огледа се из стаята, смръщил вежди. Джекс отиде до него с чашата си и седна на канапето до своя благодетел.

— Виждам, че ще трябва да се погрижа за теб, Лайънъл.

— О, Джекс!

— Само докато госпожа Лорънс се оправи. — Джексън се поколеба: — Май тази вечер се налага да остана тук.

— О, би ли останал? Понякога се чувствам толкова самотен.

— Забелязах, Лайънъл. И много пъти ми се е искало да ти предложа приятелството си, не знам дали ще ми повярваш. Просто се страхувах да не прекрача границата.

— Не знам как да изразя благодарността си.

Джексън беше особено горд от себе си за добре подбрания момент. Щеше да дойде време да подсказе на Лайънъл как най-

ползотворно да изрази благодарността си, но още не бе настъпил часът; беше прекалено скоро след тъжното събитие, а и преподобният доста се бе наквасил. Джексън нямаше нужда от пиански обещания. Обикновено те биваха забравяни, щом на сутринта човек се събуди с тежък махмурлук. Целта му беше да го накара да си спомни за своята благодарност, когато е трезвен и спокоен.

Чашата на преподобния отново беше празна и Джексън му предложи своята, дори стигна дотам да я сложи в ръката на Лайънъл. Сгъна вдървените му пръсти около столчето ѝ, а грейналите му очи гледаха стареца окуражително.

Някой звънна на вратата. Лайънъл направо подскочи и виното се разплиска навсякъде. Джексън отстъпи назад, на лицето му се изписа изражение на овладян гняв и излезе от стаята.

Въпреки състоянието си Лайънъл позна двамата мъже, въведени от Джексън. Опита да се изправи, като сумтеше нещо неразбираемо, но явно възмутено. Олюля се, но се подпря с ръка.

— Господин Лорънс? — Барнаби го гледаше удивен.

— Той живее тук — обади се Джекс.

Барнаби позвъни в къщата едва след като установи, че няма никой над гаража, и попита:

— Защо не сте в болницата, сър?

— Какво... какво?

— Не ви ли се обадиха от „Стоук Мандевил“?

— Да... тоест... — той се обърна към Джексън.

— Казаха, че госпожа Лорънс е в безсъзнание — обясни Джексън на Барнаби. — Ще се обадят, ако има някаква промяна. Ако се промени положението, естествено, той веднага ще отиде.

Покровителственото презрение, с което говореше, беше доста обезпокоително. Както и отношението на Лайънъл. Рошав, дезорганизиран, целият в лекета, отвратително приличащи на кръв, той седеше и с грейнало лице гледаше Джексън, като кимаше усърдно на всичко, което младият мъж казваше.

— Както и да е — рече Барнаби, без изобщо да прави опит да крие презрението си, — всъщност съм тук заради теб, Джексън.

— На вашите услуги, инспекторе. Само кажете какво мога да направя за вас.

— Караш ли велосипед?

— Никога не съм опитвал. От скейтборда направо в трудововъзпитателното. Нещо друго?

— Да — обади се сержант Трой. — Трябват ни дрехите ти. Горните, бельото, чорапите, обувките. Съдържанието на джобовете. Всичко.

— На това му викат фетишизъм.

— Просто изпълнявай. — Барнаби сякаш бе въоръжен с безкрайно търпение.

— Искате да кажете... — Джексън докосна крайчеца на красивото си кожено яке. — Тези дрехи?

— Ако това са дрехите, които си носил в три часа днес следобед — подчерта Барнаби, — да.

— Казах ви вече, днес следобед работих в градината. Нали не мислите, че бих вършил мръсна работа облечен така?

— Тогава ще ни дадеш работните си дрехи — наблегна сержант Трой. Вземаше пример от шефа си и говореше спокойно и тихо. Но това, което всъщност му се искаше да направи, беше да сграбчи гадината за врата и да стиска, докато от бебешки сините му очи започнат да текат сълзи.

— В апартамента са, инспекторе.

— Ами тогава ги донеси — каза Барнаби. — И престани да ме наричаш „инспекторе“.

Няма проблем — отзова се Джексън и тръгна към вратата. — Пералнята сигурно е спряла вече.

— Кое?

— Пералнята. Като приключих, сложих всичко в пералнята. Нали ви казах, беше мръсна работа.

Барнаби закъсня с дващест минути за заседанието в седем часа и пристигна начумерен и ядосан след шумен спор със счетоводителите от горния етаж. Заседателната зала беше пълна с хора, които оживено обсъждаха два въпроса. Първо — случаят, който до преди няколко дни изглеждаше в задънена улица, изведнъж бе навлязъл в нова фаза след неочакван и драматичен обрат. Второ — записът беше пристигнал. Всички го бяха чули, с изключение на шефа и неговия сержант.

Инспектор Картър ги изчака да седнат, върна лентата отначало и пусна записа.

В мига, в който чу гласа ѝ, Барнаби я позна.

„... помощ... трябва да... ми помогнете... някой падна — не, не, във водата... реката... тя изчезна толкова бързо... просто за миг... тичах нагоре-надолу... чак до бента... Какво? О, Фърни Басет... Не знам, преди половин час или по-малко... За бога! Има ли значение кога? Просто елате, трябва да дойдете веднага...“

Попитаха я за името и дишането на жената секна. Настъпи миг на пълна тишина и после слушалката падна. Всички чуха как тракна и се удари в стената на кабината. Сетне тя заплака. Само след минута слушалката внимателно бе поставена върху вилката.

Барнаби седеше и не мърдаше, затворил очи. Нямаше смисъл да съжالياва за трагичните промени в развитието на случая; попречили му да обърне внимание на Ан Лорънс, докато не беше станало твърде късно. В речника му нямаше място за думи като „само ако“. Въпреки това му беше ужасно неприятно.

Всички в залата мълчаха. Някой изключи касетофона. Сержант Трой се бореше да превъзмогне налегналото го силно чувство за безпокойство и плъзна поглед встрани към мрачната фигура под подвижния лампион. Видя профил с оклюмал нос, ясно очертани сини вени на ръцете (защо не ги бе забелязвал никога досега?) и тежко увиснали клепачи.

Разбира се, шефът често изглеждаше съсипан от умора, не беше нещо ново. Сержант Трой нерядко го беше виждал изморен и разочарован. Измамен. Предаден дори. Но не и така пребит. И никога стар.

Барнаби вдигна глава, отначало тежко, все едно беше от камък, после по-бодро. Широките му рамене, отърсили се от напрежението, се изправиха.

— Е — започна той, усмихна се, и сякаш живителна топлина нахлу в него пред очите на всички. — Това се казва изненада.

Атмосферата в залата също се оживи, като на филм след освобождаване на копчето за пауза. Хората се раздвижиха, жестикулираха, говореха. Някой дори се засмя. Всъщност беше Трой. Отчасти от нерви, отчасти от почувствано облекчение.

— Това здраво я вплита в случая, нали, сър? — обади се Одри Бриърли. — Госпожа Лорънс искам да кажа.

В залата се разнесе шепот — явно и останалите бяха на същото мнение. Сега всичко изглеждаше ясно като бял ден. Изчезналото момиче бе живяло в къщата на тази жена, както и главният заподозрян. Поне засега. Убитият беше работил за нея. Всичко се връзваше напълно задоволително.

— Определено — каза Барнаби. — Сега сме наясно, тя е видяла какво се е случило, когато момичето е паднало в реката. Това ни е известно до момента, нали така?

Няколко души изразиха съгласие с половин уста.

— Да не прибързваме с изводите — предупреди главният инспектор. — Навярно просто е станала свидетел.

— Вероятно таен свидетел — допусна инспектор Картър, — иначе някой отдавна да ѝ е затворил устата.

— Но ако случаят не е такъв — продължи Барнаби — и госпожа Лорънс е била единственото замесено лице, тогава Ледърс е изнудвал именно нея.

Предположението преобръщаше с главата надолу всички досегашни теории, ковани в процеса на разследването на убийството, но бе представено с изненадваща невъзмутимост. Всички в стаята, подражавайки на шефа, невъзмутимо закимаха с глави.

— Утре първата ни работа е да проверим банковата ѝ сметка. И ако е теглила наскоро големи суми... — Барнаби сви рамене, не беше необходимо да се доизказва.

Трой харесваше този му начин на разговор ако не за друго, то заради възможността някой да се направи на глупак и да довърши чуждата мисъл за разнообразие.

— Значи теорията ни, че изнудваният е убил Ледърс... — обади се Трой, сви рамене и реши да не довършва изречението.

— Какво? — попита Барнаби.

— Хм — пауза.

— Побързай. Нямаме цял ден на разположение.

— Предполагам — намеси се сержант Бриърли, — Гавин иска да каже, че е много трудно да си представим госпожа Лорънс да души някого с жица.

— Особено трудно, вярно — съгласи се главният инспектор. — Макар и не невъзможно.

— Но тя самата е нападната, сър — обади се полицай Филипс. — Едва ли имаме двама убийци в случая.

Барнаби не отговори. Седеше си и оглеждаше залата. Бяха минали около десет минути от заседанието, а досега никой не бе проявил особено съчувствие към Ан Лорънс. Главният инспектор не беше изненадан. Доколкото знаеше, от присъстващите само двамата с Трой я познаваха лично. Със сигурност никой от екипа не я бе виждал как лежи в безсъзнание, едва поемайки дъх, съвсем сама на прага между живота и смъртта.

— А Джексън къде се вмести в цялата история, шефе? — попита Трой. — Мислите ли, че има пръст в нападението над госпожа Лорънс?

— Не мисля, а знам.

— Но защо?

— Вероятно за да ѝ попречи да разговаря с нас по-късно следобеда.

— Откъде пък е знаел за срещата ви? — попита инспектор Картър. — Нали изобщо не си общуват?

— Може би е подслушал телефонния разговор — има дериватна връзка между къщата и апартамента. Или пък е научил от Лайънъл. Джексън прави каквото си иска с преподобния, като грънчар с глина.

Трой изсумтя с отвращение. „Глина“ не бе най-подходящата дума за Лайънъл. Нещо меко, да. Огъващо се, да. Стъпваш отгоре му и подметката ти се отпечатва. Но не и глина. Отново изсумтя просто за да подчертае пълното си и безусловно презрение.

— Няма значение — отбеляза Барнаби. — Убеден съм, че двете престъпления са свързани като сиамски близнаци. Ако решим единия случай, решаваме и другия.

— При всичкото ми уважение, сър...

— Без да ми падаш на колене, Филипс, моля те. Всеки в екипа открито може да споделя мнението си.

И господ да му е на помощ, казаха си наум хората от екипа, ако шефът не е в настроение.

— Искях само да попитам — продължи Филипс с плах глас — как може да сме сигурни, че имаме сериозно престъпление в случая с

Карлота Райън, след като тялото на момичето все още не е намерено?

— Може, защото видяното от Ледърс му е дало достатъчно основания да се опита да изнудва извършителя. И заради това е бил убит.

— О, да, сър — полицай Филипс, по принцип не особено висок, сега още повече се скри в стола си, почти изчезна, — благодаря.

— Винаги на твое разположение — отвърна Барнаби.

— А не може ли просто да е плувала до другия бряг, да е излязла от реката и да е избягала? — попита сержант-следователят Григс.

— Едва ли — възрази инспектор Картър. — Нали си чел досието на Джексън? Мислиш ли, че би могъл да допусне подобно недоглеждане?

— Не и ако е вярна хипотезата за нападението над госпожа Лорънс — обади се сержант Агню. Той се обърна към Барнаби: — Как мислите, че е успял да свърши това, сър?

— Да — намеси се и Одри, — като например как е узнал къде точно ще паркира Ан Лорънс?

— Бил е с нея — каза Барнаби. — Тя обаче не е знаела.

— Точно така — съгласи се Трой. — Нали се сещате, че тя не би се качила с него и в претъпкан автобус на два етажа, да не говорим в кола.

— Оня едва ли би рискувал да се скрие на задната седалка.

— Не, не, използвал е багажника — обясни Барнаби. — Пъхнал се е в последната минута, дръпнал е капака, стиснал е ключалката. И бинго, бил е там, когато тя е излязла.

— За нещастие на госпожа Лорънс наоколо не е имало никой — отбеляза инспектор Картър.

— Това просто щеше да забави опита за покушение — добави главният инспектор. — Щеше да я причака по-късно някъде — на светофар или докато върви в края на тротоара. Блъска я пред минаващия автобус и готово.

— Има и други възможности — добави Трой. — Осъждан е за употреба на хладно оръжие.

— Чудесно — измърмори Одри Бриърли.

— И всичко само защото е знаела какво точно се е случило през нощта, когато изчезва Карлота?

— Сигурен съм, така е — настоя Барнаби.

— Трябва да е съвсем отчаян.

— Да — съгласи се Барнаби. — Затова е двойно по-опасен.

— Този път сигурно ще се появи свидетел, сър. Посред бял ден? Все някой трябва да го е видял.

— Може би — отвърна Барнаби. — Но аз си мисля, че ще го заковат криминалистите.

— Те работят върху „Хамбър“-а — добави сержант Трой. — Разполагат и с дрехите му. Макар че той ги беше изпрал вече, като ги взехме.

— И това ако не е уличителен факт — обади се полицай Пеги Марлин — ниска, набита жена към четирийсетте, с няколко синове. — Не съм срещала тип на неговата възраст да се пере въобще, да не говорим веднага след като се преоблече. Обикновено се въргалят по пода поне още три седмици.

— Може да имаме повече късмет с обувките — изтъкна Барнаби. — Взели сме всичките обувки от апартамента му, плюс гуменките, които носеше.

— Ще му настинат краката — засмя се полицай Марлин.

— Няма да му се размине само с това, като свърша с него.

— Има мазно петно в паркинга, през което са минали токчетата на госпожа Лорънс, докато е била влачена — обясни сержант Трой. — Една точица върху някоя от обувките му и ни е вързан в кърпа.

— Вие видяхте ли някакви следи, сър? — попита сержант Бриърли.

Барнаби се поколеба.

— Не и с невъоръжено око. Разбира се, това не значи, че и в лабораторията няма да видят.

Всички се умълчаха. Главният инспектор се огледа и долови първоначалният ентузиазъм да затихва. Хората му си мислеха, че ако Джексън е стъпил в маслото, нямаше как да не личи. Барнаби разбра, че думите бяха обезкуражили екипа му. Е, какво да направи? Как да им предложи нещо, с което не разполагаше?

— И без съмнение хитрият изрод си е осигурил алиби — не се въздържа Григс.

— През цялото време бил плевил градината зад „Олд Ректърри“.

— Някой видял ли го е? — попита инспектор Картър.

— За щастие не. — Последваха тихи възгласи на облекчение. Барнаби обясни как половин час бяха наливали Лайънъл с черно кафе, докато накрая успяха да измъкнат нужната им информация.

— Лайънъл работил в кабинета си над погребалната реч за Чарли Ледърс. Отдавна не се бил занимавал с това и смята, че е писал поне час и половина. Градината зад къщата не се вижда от кабинета му.

Няколко души тихичко подсвирнаха, повдигнаха вежди, размениха невярващи погледи. Инспектор Картър облече в думи настроението в залата:

— Този път Джексън ходи по доста тънко въже. Ами представи си, че старецът беше излязъл да го търси?

— О, веднага щеше да измисли, че е заспал или е отишъл до селото да пазарува. Лорънс вярва на всяка негова дума.

— Лековерен човек, а?

— Меко казано.

— И по кое време може да се докаже, че Джексън е бил там?

— Със сигурност — малко след три. Поканил Валънтайн Фейнлайт на гости.

В залата се чува подигравателни възгласи „ооо“, мярнаха се груби и съвсем неприлични жестове, даже и съкровена молба към Господа, „ако може всички педеруги да изчезнат един друг в задниците си“.

— Не знаех, че Джексън е гей — измънка полицай Филипс.

— Той не е гей — обясни сержант Трой, от презрение гласът му бе невероятно надебелял и замалко да се задави. — Просто го прави в името на по-важна цел.

— Това поставя романтичните размишления на Евадни Плийт в съвсем друга светлина — разсъждаваше на глас Барнаби. — Спомняте ли си, виждала е Фейнлайт да кисне нощем пред градината на семейство Лорънс?

— И мислела, че той въздиша по Карлота — добави Одри Бриърли. — Сигурно много е хлътнал.

— Да — съгласи се Барнаби. — Да се надяваме, че не е хлътнал дотолкова, та да лъже заради Джексън.

— За да го прикрие ли?

— Вече има несъответствие във времето, Фейнлайт си мислеше, че е дошъл в апартамента на Джексън към три и половина. А Джексън

го поправи, че било към три.

— Така де, ами как иначе? — обади се полицай Филипс, който постепенно започна да става по-забележим в стола, излизайки от черупката си.

— Фейнлайт наясно ли е как стоят нещата всъщност? — попита Григс.

Барнаби поклати отрицателно глава.

— Е, това би променило всичко — каза Пеги Марлин. — Ще видим какво ще стане, когато открие какво алиби представя Джексън.

— Което ни изправя пред най-важния въпрос — обобща Барнаби. — От който зависи всичко, всичко.

— Как се е върнал? — сети се сержант Трой. И внезапно съобрази за какви велосипеди беше говорил шефът му по телефона, когато излизаха от триетажния паркинг.

— Точно така.

Залата забръмча като кошер. Всички говореха, разменяха идеи и предположения. Скърцаха столове, когато хората се въртяха, за да изразят съгласие или несъгласие.

— Не би взел такси със сигурност.

— Не може да е толкова глупав.

— Би ли рискувал да пътува на стоп?

Викове „О, моля те“ и „Нали ти сам каза, че не е глупав“, последвани от „шофьорът щеше да го запомни“.

— Ами тогава с крадена кола?

— Нали ще трябва да я остави някъде в покрайнините на селото.

— Е, все нещо трябва да е използвал. Човек не може да извърви пеша двайсет километра за половин час.

— Използвал е велосипед, разбира се — каза сержант Трой, надвиквайки общата врява със самодоволна усмивка на лицето си. — Май даже вече сме проверили кражбите на колела, нали така, сър?

Барнаби измъкна лист формат А4 от бъркотията на бюрото пред себе си. И го размаха със задоволството на телевизионен готвач, извадил от фурната приготвеното от него ястие.

— В този ден е имало три кражби в Костън. „Маунтин Байк“-а на едно хлапе, раздрънканото колело на пенсионер и „Пежо Лидер Спринт“, оставено пред кафенето „Софт Шуу“. Тези колела са много

леки. Развиват висока скорост и смятам, че точно този „Спринт“ търсим.

Двама-трима в залата изглеждаха доста недоволни от номера на шефа си. Щом се е сетил и е проверил, защо просто не им каза? Барнаби се усмихна, безразличен към кратката намусена пауза на подчинените си. Имаше ли време, винаги оставяше хората си сами да си поблъскат главите.

— Малко е рисковано, сър — наруши мълчанието сержант Бриърли. — Ами ако не беше намерил велосипед?

— Няма как да не намери. Пред „Халфърдс“ например винаги има изложени по няколко. Сигурно е тръгнал натам, но пътьом е попаднал на „Спринт“-а.

— Гениална идея — призна Григс. — Покрива разстоянието, лесно се скрива, а и винаги можеш да скочиш от него и да изчезнеш, ако се наложи.

— Точно така — съгласи се Барнаби. — Не вярвам да го е оставил далече от селото. Затова утре още при изгрев ще организирам издирване.

— Дотогава няма ли да го е измъкнал вече от скривалището и да се е отървал от него на по-надеждно място?

— Надявам се да опита. Наредил съм къщата да е под наблюдение. Занапред постоянно ще сме по петите на Джексън. — Нямаше смисъл да им разкрива през какви проблеми бе минал, докато получи разрешение за временно наблюдение над къщата. Твърдото му убеждение за всеки друг бе просто подозрение, неподкрепено от нито едно доказателство. С триста зора му разрешиха да организира наблюдението, но му заявиха, че ще преразглеждат решението си на всеки двама и четири часа. Утре по това време Джексън можеше пак да е волна птичка в небето. Ако това стане, помисли си Барнаби, ще наредя на някой от екипа ми да го следи, без да уведомявам никого.

— Значи ще го стиснем здраво за гушата, така ли, сър? — попита Чарли Агню.

— Не. Той би избягал. Нищо не може да го задържи. — Барнаби мрачно огледа колегите си и се втренчи в задната стена, където бяха изложени ужасните снимки с останките на Чарли Ледърс. — Но като вкарам в кафеза този изрод, ще е задълго.

Луиз се канеше да си ляга. Вече цял час се приготвяваше, а възможно бе и още толкова да продължи, защото процедурата бе напълно безсмислена. И без това не мигваше. Можеше със същия успех да си остане там, където си беше, увита в кремавия си кадифен халат, свила се на кълбо в сърцето на дълбок кожен фотьойл. Той имаше съвършена овална форма, без облегалки, без крака, висеше на прозрачни копринени въжета, прокарани през една от стъклените греди на покрива на къщата.

Лекото полюляване напред-назад често ѝ помагаше да се отпусне, понякога дори я унасяше в лека дрямка. Но не и тази вечер. Сега само гениален аптекар или още неоткрит опиат бяха в състояние да дадат почивка на измъченото ѝ съзнание.

Новината за Ан бе определено потресаваща. Достатъчно бе само да я чуеш, да си представиш болката и ужаса, да знаеш колко близо е до смъртта. Имаше и нещо още по-ужасно...

Вал бе потресен и изпита искрено съжаление, когато за първи път чу какво се е случило на Ан. По-късно вечерта, след като му се обадиха от „Олд Ректъри“, тези чувства бяха заменени от буйно възмущение, което заплашваше да се превърне в гняв.

— Боже всемогъщи! Кога най-сетне ще оставят горкия човек на мира?

— За какво говориш?

— Ония тъпи полицаи. Що го притискат, ще го преследват, докато накрая вече няма да може да издържа повече.

— Кой? — попита Луиз, макар, разбира се, да знаеше.

— И ще реагира от чисто отчаяние. Сигурно пак ще извърши някоя глупост. А те ще потрият доволно гадните си ръчички и ще го хвърлят зад решетките. — Валънтайн се взря с тежък поглед в сестра си — явно и той не бе далеч от чистото отчаяние.

— Горкият Джекс — каза бързо Луиз. Почти бе забравила каква роля играеше напоследък. — Какво му се е случило този път?

— Както обикновено. Опитват се да му лепнат нещо, което не би могъл да е извършил.

— Да не искаш да кажеш... — Луиз слепешката посегна назад да се опре на нещо и размаха ръка във въздуха, преди да седне или по-скоро да се строполи на стола.

— Точно така, нападението срещу Ан Лорънс. Дори са взели дрехите, които е носел онзи следобед.

— О, не! — Зави ѝ се свят. — Вал, не може да е вярно.

— Разбира се, че не е вярно. Той беше в къщата през целия ден. Ама иди им го кажи. — Най-сетне забеляза смъртната бледност на сестра си. — Извинявай, Лу. Ама че съм идиот, пълен егоист. Та тя ти беше приятелка, нали?

— Да. — Луиз вече нямаше никакви колебания. Ан ѝ беше приятелка. Как бе могла изобщо да се усъмни в това.

— Ще ти донеса малко коняк.

Сега, седнала на висящия фотьойл, Луиз си спомни, че бе изпила коняка. Гълтна го като вода, а и въздействието му беше със същия ефект. Когато шокът попремина, колкото да е в състояние да стои на краката си, тя се извини и се качи горе. Взе вана, уви все още треперещите си крайници с кремавия халат и безспир се залюля напред-назад със самотния ритъм на пълна безутешност.

Каза си, че сигурно грeши. Толкова бързо бе минал покрай нея. Колоездач, целият в черно. Клин, пуловер с дълги ръкави, ръкавици, плетена шапка, която скриваше косата и челото му. Тя беше паркирала, само за минута, до жълтата двойна линия пред банката. Тъкмо щеше да излезе от колата, дори беше откrexнала вратата, защото потят зад нея изглеждаше пуст. И тогава той се появи в страничното ѝ огледало. Далече, после току до нея и сетне изчезна. Сцената не продължи и секунда. Огледалото обаче увеличаваше образите и затова бе видяла лицето му. И го беше познала.

Поне така си мислеше. Но сега Вал каза, че е бил в къщата през целия ден. Твърдеше, че самият той е бил всъщност с Джекс, когато е станало ужасното нападение. Значи сигурно се е припознала. Луиз бе спряла да вярва във Всемогъщия дори още преди да загуби вярата си в Дядо Коледа, но сега, водена от отчаянието си, започна да се моли. Несръчно, с пламенна, страстна непохватност, дори без да знае какво точно да каже.

— Моля те, Господи — прошепна тя, — нека да не е той. — Но това ѝ се стори доста неясно и се насили да уточни. Дори спомена името му и ѝ се стори, че то клекна като крастава жаба на езика ѝ. — Искам да кажа, нека човекът с колелото, когото видях днес в Костън, да не е Джекс.

Остана с чувството за студена празнина в устата си. Бе наясно, че думите ѝ бяха безплодни. Какъв смисъл имаше? Луиз се измъкна от висящия фотьойл и се загледа през покрива в почти черното небе, осеяно с трепкащи студени светлинки. Как можеше нещо или някой да съществува там горе, пък и да проявява какъвто и да е интерес към тревожната ѝ молитва?

Дори и в този миг, в който си даваше сметка за безполезността на цялата работа, осъзнавайки колко е просто загуба на време, тя не можа да се въздържа и отправи последна молба към небето:

— И моля те, Господи, моля те, пази Вал.

* * *

На път за вкъщи Барнаби се почувства като Сизиф, най-сетне отказал се да бута камъка. Стои отстрани и го гледа как се търкаля надолу, подскача и се превърта по склона, а той с олекнало сърце тръгва към върха.

Главният инспектор тежко преживя мига в заседателната зала, когато пуснаха записа с обаждането на Ан Лорънс за злополуката и се изясни, че по всяка вероятност е подвел цялото разследване, като е тръгнал в погрешна посока. Наясно бе, че това не е оставило трайни следи във вида и поведението му за пред колегите — беше се постарал. Биваше го в такива работи и слава богу, защото беше важно. Загубата на кураж е зараза, разпространяваща се със скоростта на светлината. Затова и не даде външен израз на обзелото го отчаяние, но то си беше факт.

Още повече бе изправен пред сериозната опасност да позволи случаят да го засегне лично. Изобщо не е препоръчително, но понякога се случва. Например, когато става въпрос за жестоко отношение към дете или убийство на дете, малцина полицаи успяваха да останат безразлични. Но тук нямаше убийство на дете. Беше убит крайно неприятен стар човек, опитвал се да изнудва някого.

Тогава защо беше тази омраза? Изненадан, Барнаби си даде сметка, че точно това беше думата. Беше започнал да мрази Тери Джексън. Да мрази неговата весела усмивка и безсрамно позъорство, начина, по който водеше разговор, сякаш танцуваше: стъпка напред,

две назад, лек като перце, злобен удар тук, ловка маневра — атака с преструвка и злепоставя събеседника си. И точно тогава — истинското нападение. Сериозен удар, бърз и тежък, право в слънчевия сплит.

Омраза започваше да искри и при мисълта за външния му вид. Тази суха, светлокафява плът и твърдите мускули, блестящите тъмносини очи със странни златисти зеници. Единственият физически недостатък в това съвършено аполоновско тяло, доколкото можеше да прецени Барнаби, бяха зъбите, за който явно никога не бе полагал никакви грижи. Несъмнено, ако нуждата от козметична зъболекарска намеса се представи на вниманието на Фейнлайт, пропускът веднага ще бъде отстранен.

Барнаби тутакси отпъди мисълта. Защото подобно нещо просто нямаше никога да стане. В „Скръбс“ нямаше скъпо, платен зъболекар, който да избелва зъби, да ги покрива с металокерамика и да ги закрепва. Такива услуги не предлагаха и в „Албъни“, нито в „Стрейнджуейс“^[1]. А Джексън точно натам се беше запътил.

Право там отиваш, гаден гноен цирей такъв. Барнаби се стресна, като чу гласа си, и усети, че стиска волана, все едно животът му зависеше от това. Толкова се изненада, че чак натисна спирачки и почти спря. Чувството никак не беше уместно. Омразата може да те заслепи, да намали до нула възможностите за реакция, да скрие улика, която е пред носа ти. Да не говорим как само ти вдига и кръвното налягане.

Сети се какво му каза Джойс онази сутрин: хванел ли веднъж случай, бил като куче, докопало кокал — стиска го в зъбите си, настръхнало да не би друго куче да си ръфне. Тогава й се беше ядосал. Отново се зачуди дали наистина беше така и реши: даа, Джойс беше права. Е, донякъде. Много добре осъзнаваше собствените си качества, иначе не би успял да се издигне до сегашния си ранг, а и бе убеден, че винаги е готов да изслушва и другите. И в това отношение ако не беше единственият, то най-малкото бе един от малцината. Все още на втора, Барнаби зави по алеята към номер седемнайсет.

И тогава нещата започнаха да изглеждат по-розови, както винаги. Каквато и кал да беше газил през работния ден, щом наближеше вратата на дома си, започваше да се отърсва от нея. Беше странен процес, защото не бе свързан толкова с изключване на фактите от

съзнанието, а с прочистване на душата. Така и не беше разбрал точно как и какво ставаше.

Може би му действаше свежото ухание на градината (винаги намираще в нея нещо неустойимо красиво, дори и през зимата) или познатата топлина на монолитната тухлена къща, в която живееше щастливо повече от двайсет години. А най-вече, разбира се, Джойс. Той бе щастлив там, където е тя.

Барнаби обаче никога не гледаше на добрата си съдба като на нещо неотменно. При неговата си съдба като на нещо неотменно. При неговата работа бе невъзможно. Пък и въобще задоволството винаги привлича нещастията като магнит. Толкова пъти бе чувал: „Никога не съм мислил, че може да ми се случи такова нещо!“ Едва ли бе слушал друго по-често. Той никога не би го казал. Нито пък вярваше, че като не правиш никому зло, си застрахован срещу бедствия. Барнаби докосна таблото на колата, преди да отвори вратата и да излезе от „Астра“-та.

„Ситроен“-ът на Къли, боядисан в жълто и морскозелено, с огромен слънчоглед, изрисуван на капака на багажника, беше паркиран под дървото златен дъжд. Обзет от още по-голямо нетърпение да се прибере, Барнаби ускори крачка. Едва беше сложил ключа в ключалката и дъщеря му отвори вратата.

— Тате! Случи се нещо чудесно! — грейна в усмивка Къли и стисна ръката му. — Хайде.

— Чакай да си взема...

— Не. Трябва да дойдеш веднага.

Вратата на кухнята беше широко отворена. Джойс се усмихваше, Никълъс изглеждаше ужасно горд, на масата стърчаха бутилки в златисто фолио, чаши за шампанско. Всеобщо веселие. Погледна грейналото лице на дъщеря си и разбра какво ще му каже. Обгърна я с ръка и усети приятния аромат на косата ѝ. На тати момиченцето.

— Къли. О, миличка, какво да кажа? — Барнаби усети непривична топлина в очите си. Е и? Човек не ставаше дядо всеки ден. — Поздравления.

— Не мен трябва да поздравяваш, глупчо. А Нико.

— Нико ли? — Барнаби бързо оправи изражението си, но сърцето му се сви, пронизано от разочарование. Заедно отидоха в кухнята.

— Приеха ме в Националния, Том — засмя се Никълъс и вдигна чаша, явно не за първи път. — Не с ли чудесно?

— Чудесно е — насили се да каже Барнаби. — Поздравления — повтори той.

Къли му наля чаша „Въов Клико“ и се усмихна на майка си.

— Татко си помисли, че съм одобрена за рекламата на шампоана.

— Така ли? — каза Джойс и го погледна в очите. Не че имаше нужда.

— Аз пет пари не давам за никакви реклами на шампоани! — викна Нико, пак се засмя, пресуши чашата си и я метна във въздуха.

— Знаеш ли какво ще играеш? — попита Барнаби, който отдавна се беше научил да задава правилните въпроси при всяка новина, свързана с театъра.

— В актьорския състав съм. Следователно мога да играя всичко, всичко. В момента поставят „Антоний и Клеопатра“ на Пинтър! — викна Нико.

— И нова комедия на Тери Джонсън за Сид Джеймс — добави Къли.

— „На къмпинг край Котслоу“.

— Не може да се казва така — обади се Джойс.

— Ти би могъл да играеш Барбара Уиндзор, скъпи — подхвърли Къли и изпрати на любимия си въздушна целувка.

— Да! От мен би излязъл страхотен травестит.

— И това е начин да привлечеш вниманието на критиците — отбеляза Джойс сухо. Знаеше, че Нико само се прави на грубиян, но все пак не й беше приятно. — Пийни още малко вино, скъпи. — Тя посегна за чашата на мъжа си, но вместо да я вземе, той й хвана ръката.

— Предпочитам да хапна един сандвич.

— Сандвич ли? — Никълъс ги удостои със своята интерпретация на погледа на лейди Бракнел от пиесата на Оскар Уайлд „Колко е важно да бъдеш сериозен“ и продължи, подражавайки по-скоро на комедийния радиоводещ Тим Брук — Тейлър, отколкото на прочутата Едит Еванс, но все пак изглеждайки по-добре и от двамата. Макар че то кой ли не би? — Никакъв сандвич! Отиваме да празнуваме!

— Къде?

— В „Ривър Кафе“.

— Какво!

— Спокойно, тате.

— Ако си мислиш... — Барнаби стисна зъби, за да спре потока от думи, напирал в устата му. Ако Къли беше бременна, можеха дори да се пренесат в „Ривър Кафе“ с все багажа и цял месец да закусват, обядват и вечерят там. — Както и да е, чувал съм... Там не можеш просто да се изтърсиш ей така...

— Нико е направил резервация.

— Искаме да ви почерпим — каза Никълъс с леко агресивен тон. — Вчера си продадох старата таратайка.

— Решихме, че е глупаво да имаме две коли. Особено в Лондон.

— И какво — намерихте най-добрия начин да профукате три хиляди лири?

— Стига, Том — обади се Джойс, която внимателно наблюдаваше реакцията на мъжа си, — успокой се.

— И дума да не става. Пък и аз съм на зелена супа.

— Той не е чул — викна Никълъс и смигна на жена си.

— Какво да съм чул? — попита Барнаби.

— Че те с това са известни — отвърна Къли и остави майка си да продължи.

— Вярно е, Том — потвърди Джойс. — Оня ден четох някъде. В „Ривър кафе“ правели най-добрата зелена супа на света.

[1] „Скръбс“, „Албъни“ и „Сгрейнджуейс“ са имена на английски затвори. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващата сутрин Барнаби седеше на бюрото си и се опитваше да подреди задачите за деня и малкото бележки за заседанието в осем и половина. Беше му ужасно трудно да се съсредоточи. Ако вчера по това време някой му бе казал, че вечерта ще прекара два часа почти напълно забравил за бремето, което този случай бе стоварил на раменете му, щеше да го помисли за луд. Въпреки това точно така бе станало.

Настаниха ги на маса край прозорец към оградена с бордюр гладко окосена трева, посята по протежение на нисък зид, издигащ се точно над Темза. Повърхността на водата бе обагрена с огнените цветове на залеза, а по павираната алея вече светеха лампи.

Дори в тази есенна вечер „Ривър Кафе“ бе невероятно светло, просторно и пълно с безгрижни клиенти, които говореха, смееха се, ядяха и пиеха. По едно време някаква жена взе, та запя („Виси д’арт“) и това сякаш бе прието с пълно разбиране.

Обслужването бе свършено. Хората бяха симпатични, без да са мазни и угодливи, появяваха се, щом ти потрябват, и не се натрапваха, когато нямаше нужда от тях. Правеха тактични предложения за ястията и не се обиждаха, ако не приемеш препоръчаното. Никой не ти пълнеше чашата безкрай като на едва проходило дете в бебешко столче. Нищо не липсваше от менюто, а включеното бе райско блаженство.

Зад дълъг стоманен плот множество слабички хора с дълги бели престилки приготвяха храна, способна да доведе множество дебелианковци до ръба на отчаянието.

Барнаби яде ароматни талятели с аспержи, подправки и пармезан, след тях калкан, който се топеше в устата му. Зелена салата с малко рукола. Великолепни картофи. И никакво зеле. Всички опитаха храната на всеки и когато сервитьорите забелязаха това, на масата изведнъж се появиха допълнителни вилици. За десерт Барнаби поръча „Шоколадова Немезида“ и си я изяде почти сам. Пиха сицилианско

вино „Торре дел фалко“. Нико купи на Къли готварска книга и ѝ я надписа със замах, подари една и на Джойс и Барнаби наистина се притесни.

— Не се тревожи — каза Къли на баща си, докато вървяха към таксито, изостанали малко от другите. — Мама ще се справи. Как е възможно да изгориш спагети?

Барнаби си замълча. Според него жена, която успяваше да загори салата, можеше да загори всичко.

— Тази сутрин изглеждате малко по-весел, шефе. — Сержант Трой влезе и прекъсна приятните му спомени. Самият той обаче не изглеждаше жизнерадостен. Беше доста блед и всъщност изпит.

— Снощи имахме повод за празнуване — обясни Барнаби. — Зет ми реши да профука нахалост всичките си пари. В „Ривър Кафе“.

— Чувал съм за това заведение. Край реката.

— Точно там.

— Морийн го видяла по телевизията.

— Приели са го в Националния, Нико имам предвид.

— Чудесно — ентусиазирано реагира Трой. — В Националния? Националният какво?

Барнаби пхна документите в един клипборд и после здраво тупна сержанта по гърба за първи път.

— Добре ли си, Трой?

— Сър?

— Виждаш ми се малко изпит.

Всъщност сержант Трой беше сънувал странен и доста неприятен сън. В съня си се бе събудил толкова изморен, че не можеше да се надигне, бе в състояние единствено тежко да си върти главата от едната страна на другата. Усещаше краката си ужасно плоски и празни като на парцалена кукла без пълнеж. Сетне на пода до леглото видя купчина кокали и разбра, че са неговите собствени кости. И това ако не е страшно! Трой си обясняваше кошмара с посещението в болницата. Дворът на църквата до къщата на семейство Лорънс само бе влошил нещата.

— Добре съм, шефе. — Смахнатите си фантазии, дори неволните, е най-добре да запазваш за себе си. В полицията нямаха слабост към невротичи. Сержант Трой занесе палтото си до

старомодната закачалка и се наслади на усещането за топла плът върху живи кости. — Обаждахте ли се в болницата?

— Да. Направили са скенер на мозъка и са открили съсирек. Тази сутрин ще го оперират.

— А има ли новини от нашия човек на пост?

— Никакво движение — отвърна Барнаби. — Никой нито влиза, нито излиза. Дори и пощальонът. Вероятно Джексън все още е в къщата и „се грижи за Лайънъл“.

— Каква гадна сцена. Упадък, и то какъв! — Трой бе особено доволен, че най-сетне е успял да използва думата „упадък“. Научи я от обяснителните бележки към „Кабаре“ преди години. Странно колко му бе трудно да намери повод да я каже в обикновен разговор, като се има предвид как упадък се срещаше навсякъде.

— Успеем ли много внимателно да формулираме въпроса, ще се опитаме да направим допитване до хората — каза Барнаби. — Просто ще опишем откраднатия велосипед времето на кражбата и евентуалната посока, в която вероятно се е движел. Все някой трябва да го е видял.

— Можем да кажем с какво е бил облечен.

— За бога! Първо на първо, не знаем с какво е бил облечен. Второ, изобщо не трябва да намесваме Джексън в съобщението. Пипнем ли го, не искам да ме обвиняват, че съм подклаждал предубеждения срещу него преди съдебния процес. Или да ни дишат във врата защитниците на гражданските права.

— Журналистите обаче ще ни емнат. Никой няма да повярва, че правим общонародно допитване заради някакво си откраднато колело.

— Ами ще отбиваме атаките им. Няма да ни е за първи път.

Барнаби прибра бележките, взе си сакото от облегалката на стола и го облече. Трой му отвори вратата и главният инспектор излезе от стаята. Работният ден беше започнал.

Същата сутрин Хети Ледърс пристигна в „Олд Ректъри“ както обикновено в девет часа, но този път без Кенди. Кученцето, вече много по-добре, понасяше отсъствието на господарката си, а и сега като я нямаше госпожа Лорънс, Хети си помисли, че може би трябва да

поиска разрешение от свещеника да води Кенди, когато идва в къщата на работа.

Влезе през входната врата и се насочи право към кухнята. Там откри Джексън, навлякъл чифт лекъосани дънки и фланелка без ръкави, да маже „Мармайт“^[1] върху загорели препечени филийки. Беше качил босите си крака върху масата. От Лайънъл нямаше и следа.

Хети се обърна и веднага излезе. От кухнята и от къщата. Тръгна по алеята и с крайчеца на окото си забеляза в библиотеката някакво движение, затова отиде до перваза на прозореца и надникна. После убеждаваше Полин как не е искала да шпионира никого и сигурно бе вярно. Също толкова вярно бе, че на Хети ужасно ѝ се искаше хич да не се беше доближавала до прозореца.

Свещеникът се бе навел над писалището на госпожа Лорънс. Навсякъде бяха пръснати писма. Хети го видя да разкъсва вече отворен плик в нетърпението си да се добере до съдържанието му. Впери гневен поглед в листа и го захвърли при другите на пода. Застина за миг, дишайки тежко, яростно задърпа чекмедженце от задната страна на бюрото, което не искаше да се отвори.

Хети го гледаше изумена. Лицето на преподобния бе почти неузнаваемо, изкривено от притеснение и зачервено от усилието. Той запъна крак в бюрото и този път дръпна чекмеджето с две ръце колкото сила имаше. Хети побягна.

Точно тогава Джексън влезе в библиотеката. Облегна се на касата на вратата, тъмносините му очи блестяха от възбуда, щастлива усмивка едва докосваше устните му.

— Не обичам да те виждам в такова състояние, Лайънъл.

Лайънъл, на когото вече му идваше да вие от гняв, изглеждаше, все едно ще избухне всеки момент.

— Чакай. — Джексън прекоси стаята и го хвана над лакътя, за да го поуспокои. — Налага ли се да проникваш с взлом в частната собственост на други хора...

— Ти не разбираш! — викна Лайънъл.

Джексън извърна глава да се предпази от зловонния дъх на прокиснало вино и вонята на мръсна плът. Беше особено чувствителен към такива неща.

— И престани да крещиш. Ще събереш половината село.

— Лесно ти е... — Лайънъл се опита да сниши глас, но без особен успех. — А с мен какво ще стане? Къде ще ида аз?

— Дори не си сигурен, че госпожа Лорънс е направила завещание. — Джексън леко стегна пръсти около ръката на стареца. — И ако не е, ти като нейна законна половинка, и то по-добрата, ще можеш доволно да потриеш ръце.

— А пък аз си мислех, че тук съм на сигурно място — викна нещастен Лайънъл.

— Пусни — каза Джексън. Гласът му бе спокоен, не груб, по-скоро изморен като на родител, на когото е дошло до гуша от нервните изблици на любимото отроче. — Аз ще го отворя.

Лайънъл пусна чекмеджето и ръцете му увиснаха край тялото, а погледът му остана втренчен в бюрото. Джексън извади нож от джоба на джинсите си. Щрак, и се показа тънко лъскаво острие. Той го пъкна зад ключалката, рязко го завъртя и чекмеджето се отвори. Беше пълно с документи.

Лайънъл ги сграбчи и зачете. Джексън видя логото „Френдс Провидънт“ и синя роза между двете думи. След няколко минути Лайънъл прелисти страниците и ги захвърли на пода.

— Всичко е за попечителския й фонд — едва сдържаше сълзите си и трудно си поемаше дъх. — Винаги е била невероятно упорита в това отношение, Джекс. Молих я да купи апартаментче, да даваме временен подслон на младежи, опитващи се да започнат нов живот. Хора като теб. Но тя беше непреклонна. На света има изключително много егоизъм, духовна нищета, не мислиш ли?

— Не ми харесва да говориш зад гърба й, Лайънъл. Винаги съм смятал госпожа Лорънс за искрен човек в общи линии. Сигурно е слушала адвоката си. Или банката. Сега май трябва да закусиш. Ще ти дойде добре.

— Не съм гладен.

— Трябва и да се измиеш, зъбите също. Така, сутринта от болницата ми казаха „няма промяна“, но до довечера може да настъпи поврат. Ами ако ти разрешат да я посетиш днес следобед? Не можеш да отидеш в този вид. Хайде. — Той хвана влажната, покорна ръка на Лайънъл. — Джекс ще ти направи хубава препечена филийка.

— Толкова си добър с мен.

— Ами напълно си го заслужил, Лайънъл.

— Нали няма да си отидеш?

— Няма, и да ме караш.

Срещата на Барнаби с Ричард Ейнсли беше в десет часа. Веднага ги поканиха в офиса му и им предложиха чай, който Барнаби отказа. Лицето на банковия управител бе сериозно, както подобаваше на случая, заради който се бяха събрали.

— Потресаващо. Още не мога да повярвам — каза човекът и очевидно беше искрен. И фактът веднага намери обяснение в следващите му думи: — Познавам семейството от трийсет години. Ан, госпожа Лорънс, беше на седем, когато за първи път се заех с финансовите дела на баща ѝ.

Барнаби не го знаеше, но посрещна информацията с радост. Никога не можеш да си сигурен какво ще се окаже от полза за следствието.

— Тогава несъмнено ще проявите още по-голямо желание да ни помогнете, сър.

— Разбира се. Как е възможно? Случайно нападение, безсмислено насилие...

— Не сме сигурни, че е било случайно.

— О! — Лицето на Ейнсли веднага се промени. Стана изключително предпазливо и неспокойно. Той подсмръкна и напрегнато се вгледа в гостите си, сякаш около тях още витаеха невидими следи от престъплението.

Това беше доста често срещана реакция у хората. Барнаби се усмихна насърчително и каза:

— Искам да ви уверя, че каквото и да излезе наяве в хода на разговора ни, то ще си остане между нас.

— А... — Ричард Ейнсли тревожно погледна към Трой, седнал близо до вратата и дискретно закрепил бележника си върху коляното. — Е...

Барнаби скочи направо в дълбокото.

— Имаме основание да смятаме, че госпожа Лорънс е била изнудвана.

— Затова ли...

— Какво „затова ли“?

Ейнсли моментално се сви като охлюв в черупката си.

— Трябва да ме разберете, господин главен инспектор, финансовите дела на моите клиенти...

— Господин Ейнсли, докато ние си седим тук, на госпожа Лорънс ѝ правят спешна операция, а изгледите за успех са определено съмнителни. Сега, ако се наложи, ще отида до съдията, за да получа необходимия документ, и ще се върна с него за информацията, която в момента не искате да споделите с нас. За всичко това се изисква време, а всяка минута е от значение. Затова ви моля да ни съдействате.

— Да. Разбирам. О, всичко е толкова ужасно!

— Той закърши ръце, но след малко отвори дневника на бюрото си, провери датите и заговори: — Ан дойде при мен в събота сутринта. На двайсет и втори август. Искаше заем от пет хиляди лири срещу ипотeka на къщата. Приемлива сделка, разбира се. „Олд Ректър“ струва доста. Доходите на Ан са повече от скромни и бях загрижел дали ще успее редовно да си изплаща дълга. Повдигнах въпроса, а тя почти изпадна в истерия, което, естествено, още повече ме разтревожи. Съвсем наскоро беше изтеглила хиляда лири от текущата си сметка.

— Кога, сър?

Ричард Ейнсли почти бе забравил за сержант Трой, който до вратата тихичко си водеше записки. Отново погледна в дневника на бюрото си и отвърна:

— В сряда, на деветнайсети. — После пак се обърна към Барнаби и поясни: — Отбелязал съм — си датата, ако ми потрябва при срещата с нея.

— Значи бяха общо шест?

— Точно така. И при това тя настояваше да са в брой и двата пъти. Изключително тревожно. Така ми олекна вчера, като разбрах, че иска да върне всичко.

— Какво?

— Позвъни ми сутринта към десет и половина. — Ейнсли леко се усмихна, доволен, че е предизвикал такова смайване, дори и при тези нещастни обстоятелства. Човещинка.

— Каза да анулирам договора за заема, защото щяла да върне парите следобеда. О!

О, наистина, помисли си Барнаби, докато наблюдаваше как на лицето на управителя се изписва неподправен ужас.

— Нападателят да не би...

— Боя се, че да — потвърди главният инспектор. — Като е казала „всичко“, вие как го разбрахте — връща всичко, което е взела, или само петте хиляди?

— О, боже мой! Каква ситуация! Никога няма да си ги върнем. Какво ще каже сега шефът?

— Господин Ейнсли?

— Мм?

— Пет или шест?

— Не знам. О, това е ужасно. Ужасно!

Изопачаването на истината бе неразделна част от живота на Луиз от толкова отдавна, че трябваше да минат години, докато осъзнае факта. Огромна част от работния ѝ ден беше минавал в лъжи. Не че гледаше на нещата по този начин. В края на краищата кой не лъжеше във финансовия свят? Брокери, анализатори, финансови съветници — всички бяха готови да скрият или преиначат истинското състояние на нещата или поне онова, което смятаха за истинското състояние, и същевременно се мъчеха да разгадаят фалшивите презентации на другите. Затова Луиз изобщо не се затрудни, когато преди малко се обади по телефона в болницата „Стоук Мандевил“ и измисли последната си малка лъжа. Сега вече стоеше пред регистратурата и си каза името.

— Госпожа Форбс ли?

— Точно така. Позвъних ви преди малко.

— А, да. Сестра ви е на третия етаж. Вземете асансьора, а аз ще се обадя да предам за посещенията ви. — Служителката на регистратурата, красива азиатка, погледна Луиз и добави: — Много съжалявам за сестра ви, толкова ужасно нещо да ѝ се случи.

— Благодаря ви.

Медицинска сестра посрещна Луиз, съобщи ѝ почти същото и я поведе по дълъг тих коридор, обувките ѝ скърцаха върху линолеума. Отвори врата в края на коридора и двете влязоха в стаята.

Луиз спря наред крачката си. Сърцето ѝ подскочи и изведнъж заби с бясна скорост. Без никаква причина внезапно я бе обзел страх. Ан лежеше съвсем неподвижна в тясно желязно легло. Точно в

центъра, забеляза Луиз. Двете ѝ рамене бяха на абсолютно равни разстояния от ръба на леглото. Това може, разбира се, да се постигне, ако пациентът е в пълно безсъзнание, за да се задоволи човешката пристрастеност към ред и симетрия.

Светлината в стаята беше синя. Разни уреди бръмчаха доста шумно. Имаше няколко компютърни екрана, на единия трептеше зелена линия, която постоянно ту се надигаше, ту спадеше, толкова позната на любителите на докторските филми.

Един-единствен стол стърчеше до леглото, приличаше на стол от офис — седалката бе тапицирана с туйд, а облегалките бяха от метални тръби. Луиз не седна. Застана до долната част на леглото и се загледа в Ан. Не забелязваше никакви признаци на живот. Никога не бе виждала мъртвец, но бе сигурна, че изглежда точно така. Кожата на Ан, поне това, което се виждаше от нея, нямаше никакъв цвят. Гърдите ѝ нито се повдигаха, нито спадаха. Изпънатият болничен чаршаф не помръдваше. Игла в ръката ѝ я свързваше с бутилка, закачена на стойка до леглото. Тръба бе вкарана в устата ѝ, а друга висеше от носа ѝ.

Разтревожена, Луиз се обърна към сестрата.

— Тя не диша.

— Апаратът го прави вместо нея. Не сте ли говорили с доктор Милър?

— Не. — Сърцето на Луиз се преобърна. — Трябваше ли?

— Скенерът показва съсирек в мозъка ѝ, за съжаление. Днес ще я оперираме.

— Какви са шансовете...

— Възможно най-обнадеждаващи. Госпожа Лорънс е в добри ръце.

Луиз нервно се огледа.

— Не трябва ли някой непрекъснато да стои при нея?

— Има, почти през цялото време. Не се тревожете, тя е под наблюдение. При най-малката промяна в дишането, сърдечния ритъм, пулса или кръвното налягане веднага се включва аларма.

Луиз бе донесла букет от градината на „Олд Ректър““. Не бе искала разрешение, просто беше отишла с градинските си ножици и бе набрала от цветята, които Ан най-много обичаше. Ружи, оранжеви и кремави напръстници, последните прецъфтели рози със силен мускусен аромат. Само веднъж хвърли поглед към къщата, а и никой не

дойде да я спре. Обади се в болницата да разбере как е Ан и я осведомиха, че могат да я посещават само близки роднини. Значи Лайънъл, който живееше в свой егоистичен свят, сигурно никога не би се сетил да донесе и едно цвете, какво остава — да подбере любимите цветя на жена си.

Луиз гледаше приятелката си и си даде сметка колко абсурден и глупав бе импулсът ѝ да донесе букет. Явно не бе схванала колко сериозно е състоянието на Ан. Беше си представяла как идва в съзнание, навярно още по време на посещението ѝ, и излиза от критичното положение, щом види цветята. Или как, макар и в безсъзнание, е в състояние да усети миризмата и да разпознае аромата на розите, за които така всеотдайно се грижеше.

Глупачка, глупачка! — сгълча се Луиз и седна край леглото. Хвана ръката на Ан и едва не я изпусна. Толкова беше студена и безжизнена. И все пак Ан беше все още там. Каквото и да изчезва, когато някой умира, наречете го същността на човека или както щете, но то бе още в Ан.

Луиз изпита необходимост да говори. Кой можеше да е сигурен, че Ан не чува? Опита наум няколко различни изречения, но всички звучаха патетично. Смъртта бе на дъх разстояние, а единственото, което ѝ хрумваше, бяха все банални глупости като в ежедневните сапунени телевизионни сериали. „Ан, аз съм, Луиз. Чуваш ли ме? Всички мислим за теб. Толкова ни е мъчно. Поздравяват те всички с много обич. Ти ще се справиш.“ (Последното определено беше върхът на безумно нереалистичен оптимизъм.)

Накрая Луиз не каза нищо. Само целуна Ан по бузата, нежно стисна ръката ѝ и се опита да си представи какво имаше под стегнато увитите бинтове.

Джекс я бе подредил така. Тя го беше видяла да бяга. Е, да се измъкна. Но Вал пък каза, че това е невъзможно. Всъщност е бил с Джекс по време на нападението. Не можеше да е вярно. Но сигурно не би лъгал, за да прикрива Джекс — не и за нещо толкова ужасно.

Възможно ли бе да се е припознала? Луиз затвори очи, опита се да възстанови мига, когато се канеше да отвори вратата на колата, и отново видя тъмната фигура да нараства в огледалото ѝ и бързо да изчезва. Беше станало изключително бързо, за миг. И въпреки това бе напълно сигурна.

Вероятно тогава е мислила за Джекс. Възможно. Напоследък май почти не мислеше за друго. Дали пък, без да иска, не е наложила образа на Джекс върху велосипедиста — умът може да ни играе номера, да ни мами, да ни заблуждава. Всички вярваме в това, в което искаме да вярваме.

Вратата се отвори с леко свистене. Медицинската сестра се появи, усмихна се извинително и обясни, че е време да се погрижат за госпожа Лорънс.

Луиз се изправи и посочи цветята.

— Някой би ли...

— Ще ги сложим във вода, не се безпокойте. — После доста смутено сестрата смени темата: — Уведомихме господин Лорънс за състоянието на жена му. Чудя се, да не би да има някакво семейна, как да кажа... неразбирателство?

— Моля? — по лицето на Луиз се изписа пълно недоумение.

— Дали има някаква причина той да не идва при нея? Дори не се е обаждал.

Луиз караше по улиците на Костън на път за Фърни Басет и усети, че е невъзможно да се прибере вкъщи. Просто не можеше да се изправи лице в лице с Вал толкова скоро след като бе видяла Ан. Нямаше как да си сложи фалшивата маска и да се прави на загрижена за бъдещето на онова същество, което съсипваше живота и на двама им. Освен това се съмняваше, че би успяла да скрие гнева си срещу съпруга на Ан, който изобщо не се бе поинтересувал от нея.

Беше един часът и реши да остане да обядва в града. Инстинктивно избегна многоетажния паркинг и с риск за глоба за неправилно паркиране остави яркожълтия си „фиат“ в една уличка.

В Костън имаше само две кафенета. Едното — „Минис Пантри“ — непоносимо задимено, а в „Софт Шуу“ готвеха ужасно мазно. Луиз реши да отиде в „Спред Ийгъл“, където, според „Гуд Пъб Гайд“, се предлагаше доста прилична храна. Салонът бе полупразен, понеже не беше пазарен ден.

Забеляза вестниците и докато пиеше „Гинес“ и чакаше да ѝ донесат пържола и пудинг с бърбери, задушено зеле и картофени крокети, реши да прочете страниците за изкуство в „Гардиън“. Трудно

се съсредоточаваше върху отзивите за различните музикални и театрални събития. Доскоро в значителна степен те бяха част от живота ѝ, а сега ѝ се струваха на светлинни години.

На другия край, над бара, висеше телевизорче „Сони“. Бяха го пуснали тихо. Затова, като започнаха местните новини, Луиз остави вестника, взе си чашата и се приближи, за да ги чуе. Цивилна жена, представена като говорител на полицията, прочете обръщение, в което гражданите се призоваваха да дадат информация за вчерашно произшествие в Костън. Към три часа следобед било откраднато колело от Дентън Стрийт. Велосипедистът вероятно се отправил към Грейт Мисендън. Възможно било крадецът да е свързан с по-сериозен инцидент. Дадоха и телефонен номер. Луиз го записа.

Хората изненадващо бързо реагираха на телевизионното обръщение и до два и половина, когато Барнаби и сержант Трой се върнаха от стола и влязоха в заседателната зала, вече бяха получени няколко обаждания. Все още потънал в блажените спомени за висококалоричната вечеря в ресторанта предната вечер, главният инспектор хапна съвсем малко и съответно остана с ясен ум и изпълнен с енергия.

Барнаби седна на бюрото си в ужасно настроение, отчасти заради това, че се бе потвърдило (или поне така смяташе) предположението, че Ан Лорънс е изнудваното лице и е била готова да плати поне веднъж, а вероятно и втори път, защото е изтеглила още пари, навярно за да плати второто искане.

Барнаби си припомни краткия им телефонен разговор преди няколко дни. Беше му се сторила доста спокойна, дори весела. Каза, че нямала търпение да разговаря с него. Това, свързано с намерението да върне парите, навеждаше на мисълта за решението ѝ да не плаща. Освен това е възнамерявала да каже на полицията какво точно се е случило.

Барнаби отново измърмори под носа си нещо за прищевките на съдбата, докато гледеше как сержант Трой идва към заседателната зала с куп хартия в ръка. Изражението му беше някак предпазливо.

— Какво искате първо, сър? Добрата или лошата новина?

— Това, което не искам — озъби се Барнаби, — са глупави игрички. Или изтъркани стари максими, които съм чувал хилядократно и още първия път не са ми се сторили особено остроумни.

— Така. Добрата... — Прекъсна го невъздържано ръмжене. — Извинете. Получихме девет обаждания. Всичките автентични, бих казал, защото описанията на велосипедиста почти не се различават. Дори го имаме на филм...

— Имаме го на филм? — Барнаби удари с юмрук по бюрото си от вълнение. — Значи го пипнахме!

— Магазинът за мъжка мода „Топ Гиър“ до кафене „Софт Шуу“ има две подвижни охранителни камери. Едната покрива вътрешността на магазина, другата — вратата и малък участък от улицата. Нашият човек е заснет на втората камера как избутва колелото на паважа и заминава. — Трой обърна последната страница и остави купчината листове на бюрото. — В момента носят филма насам.

— При такава добра новина не мога да си представя каква лоша би ми казал — вдигна вежди Барнаби.

— Мъжът е носел раничка и е бил облечен в черно от глава до пети. Ръкавици, плетена шапка, клин, всичко. — Трой наблюдаваше как шефът му смилва информацията. Обляга се назад вбесен. Кой ли не би бил? — Значи парцалите, които Джекс измъкна от пералнята...

— И върху които криминалистите работят вече двацет и четири часа... — Барнаби ядосано набра номера на лабораторията.

— Изобщо не са свързани със случая. — Трой гледаше шефа си с известно съчувствие. — Защо е решил да ги сложи в пералнята, как мислите? Защо просто не извади нещо от гардероба?

— Това е неговата представа за забавление. Надявал се е, че ние ще си кажем хей, тия дрехи са изпрани твърде бързо. Сигурно е бил с тия джинси и с тая тениска.

Е, точно така си и помислихме, сети се сержант Трой.

— Умно е пустото му копеле — изтърва се той на глас.

— Джексън не е умен — почти извика Барнаби. Всички глави се обърнаха, клавиатурите престанаха да тракат, телефонните разговори замряха. Инспекторът бе привлякъл внимание, което не желаше, и раздражен замахна рязко с ръка, което накара хората му да продължат работата си. — Той е непочтен — изсъска по-тихо. — Зъл, извратен и жесток, но не и умен.

— Добре, сър.

— Прекарал е дванайсет от всичките си двајсет и шест години, като непрекъснато е влизал и излизал от трудововъзпитателни училища, домове за временно задържане на малолетни правонарушители, изправителни домове за непълнолетни престъпници и затвори. Не може да е умен. Запомни го.

— Добре — повтори Трой, този път по-убедително.

— Ало, Джим? — каза Барнаби в слушалката. — Виж, съжалявам, но материалът, който ви пратихме по случая „Ледърс“ вчера...

До следобеда на деня, в който Ан Ледърс беше нападната, целият Фърни Басет кипеше и се вълнуваше. Имаше си основателна причина. На смрачаване предната вечер с тъмносин „Форд Ескорт“ пристигна непознат, паркира в края на Грийн и както си беше зад волана, разтвори вестник. Много подозрително, меко казано. Стъмни се, а той продължаваше да си седи в колата.

На сутринта хората изпитаха облекчение, а трябва да добавим и известно разочарование, когато откриха, че колата е изчезнала. После я забелязаха малко по-нататък, по-близо до църквата. Този път човекът в нея пиеше от термос и пушеше. По-късно излезе и се поразходи наоколо, без да поздрави никого, а на приятелските любезности на жителите на Фърни Басет отговаряше само с кратко кимване.

Организацията на доброволните отряди сигурно е измислена във Фърни Басет и не след дълго край щанда на „Брайънс Емпориум“ всички единодушно решиха, че новодошлият оглежда обект, набеязан за плякосване. Местните обирджии, въпреки безкрайните изобретателни и скъпи превантивни мерки, бяха често явление и също толкова често успяваха да постигнат целите си. Затова веднага бе взето решение да се обадят на местния полицај.

Полицај Колин Перът отговаряше за четири села. Фърни Басет му създаваше повече проблеми, отколкото другите три заедно, и всичко винаги идваше от хората, които Колин определяше като „горен слой“. Тия типове не бяха в състояние да приемат и най-лекото отклонение от онова, което смятаха за социално приемлива норма. Един път го повикаха посред нощите, защото някой организираше рок концерт. Бе

карал четиринайсет километра в проливен дъжд, за да установи, че от една от къщите, давани под наем от общината, се чува музика, два пъти по-тиха от онова, което чуваше всяка нощ през стените на собственото си жилище.

— Тия хора даже не знаят, че са се родили — измърмори Колин на себе си, докато спираше Бе Ем Ве-то си. Изправи го на стойката му и отиде в магазина, изслуша селяните, излезе и се отправи към паркираната кола. Всички клиенти и персоналът излязоха от магазина и не откъсваха очи от полицай Перът. Той почука на прозореца, който моментално бе свален.

— Какво е положението? — попита бригаден генерал Дампиър-Джинс — изтъкната местна знаменитост и председател на Енорийския съвет, когато полицаят се върна.

— Има разрешение за проучване — отговори Перът. — Някакви земемерски дейности.

— Правдоподобна история — каза бригадният генерал. — Видяхте ли му документите?

— Разбира се — отвърна Перът сърдито. Не обичаше да му казват как да си върши работата.

— Има разрешение от правителството.

— Защо тогава не излезе да мери, ами седи в колата си като препариран бизон?

— Трябва да са двама — обясни полицай Перът.

— Другият закъснява.

Още докато говореше, свали мотора от стъпенката и го възседна. Ритна педала и машината с рев го отнесе, преди да са успели да му зададат още въпроси. Докато даваше газ, Перът се чудеше дали ченгето в „Ескорт“-а ще извади късмет типът от голямата къща да тръгне да се спасява. Същевременно благодари на съдбата за собствения си късмет, че не са наредили на него да кисне там като кон пред празна ясла.

По-късно същия следобед Хети отиде на гости в Малбъри Котидж, само за малко, защото беше оставила Кенди да спи в кошницата си. Сега пиеше странен чай с цвят на светложълта слама, но не беше неприятен, и прие второ парче от сладкиша с мед и джинджифил.

— Разбрах — каза Хети, — че било свързано нещо със земеделието.

— Не ми се вярва, скъпа. На мен ми казаха топографско замерване. Скициране на терена или нещо подобно.

С това разговорът за мъжа в колата се изчерпа. Върнаха се отново към темата, с която бяха започнали. Много по-интересна от работата на непознатия и определено по-обезпокоителна. Какво ставаше в „Олд Ректър“?

— Не можех да повярвам на очите си — заяви Хети. Беше го казвала и преди, но сцената, събудила недоверие към собствените ѝ сетива, бе толкова необикновена, че Евадни не се усъмни в думите ѝ нито за миг. — Да си сложи краката на кухненската маса! Горката госпожа Лорънс не разрешаваше изобщо да влиза в къщата, а сега лежи на смъртно легло.

— Невероятно — възкликна Евадни и наистина изглеждаше потресена. — Какво ли мисли Лайънъл за това?

— Нещо е станало между тях — отбеляза Хети. — Тя не му занесе обяда горе, преди да отиде в Костън. По-рано никога не се е случвало. Той се беше затворил в кабинета си. Тя се качи в колата и го остави сам да се оправя.

— Сигурно са се скарали.

— Надявам се.

— Хети!

— Крайно време е госпожа Лорънс да се замисли за себе си. Той от години се разпорежда с живота ѝ. Нещо повече — и аз не бих искала това да продължава, — прави всичко на неин гръб — с нейните пари. Като една пиявица е този човек.

Евадни кимна. Целият Фърни Басет знаеше, че харчи парите на Ан.

— А когато си тръгнах, ровеше в документите на бюрото ѝ като луд. Късаше ги, хвърляше ги. Лицето му беше като на пуюк. Ако не получи някой ден инфаркт, па на.

Това напомни на Евадни да попита дали Хети е звъняла през деня в болницата.

— Сутринта. Казаха „няма промяна“, но ако не си близък роднина, невинаги те информират. Аз им викам: „Аз съм ѝ най-близкият човек на света.“ Но те си знаят тяхната. — Устните на Хети

увиснаха и затрепериха. — Като беше малка, обичаше да идва в кухнята: аз я научих да прави сладки. Никога не използваше формичките. Винаги искаше сама да си оформя тестото. Цветя, контета, дори къщички. Тогава мислех, че като порасне, ще стане художничка.

Евадни отиде до приятелката си и я прегърна през потрепващите рамене.

— Как може някой да е толкова жесток? — изплака Хети.

Евадни полюля Хети напред-назад за малко.

— Хети, искаш ли да кажеш молитва за нея?

— Какво?

— Може да помогне.

Хети не изглеждаше особено сигурна. И нищо чудно, помисли си Евадни. При такъв живот като нейния трудно се създава чувство за благодарност.

— Ами... ако наистина така смяташ. — Хети направи несръчен опит да стане, но Евадни нежно я накара пак да седне.

— Не, не. Не е необходимо да коленичиш. Господ не се интересува от това — важното е да го правиш от сърце.

— Не знам какво да кажа.

— Не е нужно да казваш каквото и да било. Просто си представи Ан, обгърнатата от божествена светлина. И задръж този образ.

Евадни започна тихичко да се моли. Хети се опита да си представи Ан, обгърнатата от божествена светлина. Тя се появи с нещо като ореол, като на илюстрациите в Библията, която четяха в неделното училище преди години. Замисли се как да придаде яркост и се сети за халогенния прожектор в градината на „Олд Ректър“, чиято светлина ѝ се стори подходяща.

Из стаята седяха или лежаха в пълна тишина шест светли топки козина. Нито едно не се почеса, дори не се прозина. Пекинезите на Евадни бяха свикнали с подобни моменти и знаеха точно какво се иска от тях.

Вече беше шест и половина вечерта и Барнаби бе прекарал близо два часа затворен в кабинета си. Заседателната зала му се струваше шумна и разхвърляна дори когато нищо особено не се случваше, а на

него му трябваше тишина. Искаше да е сам, за да мисли. Сержант Трой влизаше от време на време, за да му съобщи някоя новина и да му донесе чаша силно колумбийско кафе.

Преди половин час му беше донесъл изключително задоволителен доклад от криминалистите за колата на семейство Лорънс. На изтърканото парче килим, с което беше покрит багажникът, бе намерено влакънце лъскав черен ацетат. Имаше и песъчинки, покрити с бял материал, който при по-подробно изследване се оказал градинска вар. Нищо особено — Ан Лорънс сигурно често е товарила колата с подобни неща, купени от „Градинския център“, но ако съвпаднаха точно с песъчинките, открити по обувките на велосипедиста, тогава наистина можеха да се поздравят със сериозна улика.

Проблемът бе, че не разполагаха с обувките на велосипедиста, нито с дрехите му, нито с колелото му. Досега търсенето не бе постигнало нищо. Предвид малкото време, което е имал, нямаше начин да не го е оставил някъде съвсем близо до селото.

С пристигането на съобщенията за облечения в черно мъж двама полицаи бяха изпратени в апартамента на Джекс да потърсят дрехите и чантата на Ан Лорънс. Не откриха нищо. Следователно или е носел допълнителни дрехи — затова е бил с раница, — или предварително е бил скрил нещо за преобличане, където е планирал да остави колелото. Дамската чанта не може просто да се е изпарила. Скоро след като полицаите си бяха тръгнали от „Олд Ректър“, Лайънъл Лорънс позвъни в участъка и доста несвързано се оплака от полицейски тормоз.

Точно като стигна до точката, в която бе направил крачка напред и две назад в разсъжденията си, главният инспектор с удоволствие посрещна отварянето на вратата, което го разсея за миг, още повече че този път Трой пристигна с димяща чаша силен чай „Тайфу“ и пакет бисквити. За щастие бяха „Рич тий“, които Барнаби не би пипнал и да умираше от глад. Изобщо не струваха откъдето и да ги погледнеш.

— Знаеш, броя калориите, сержант.

— Да, шефе. Само... ами помислих си, че с едната салата на обяд...

Барнаби отказа бисквитите с величествен жест и попита дали се е появило нещо ново.

— Пристигна докладът на нашия човек във Фърни Басет. Изглежда, Джексън още не си е показвал носа извън къщата. Детектив Бенет е поел дежурството. Колко време ще ви позволят да наблюдавате сградата, шефе?

— Ако няма резултат до трийсет и шест часа — сваляме наблюдението. Това е последното им решение.

— Мислите ли, че Джексън ги е видял?

— Как? През стените на „Олд Ректър“ ли?

— Нищо не би ме учудило при тая отрепка. О, пристигна и филмът от магазина „Топ Гиър“.

— Защо не ми каза?

— Казвам ви.

Сержант Трой се залепи до вратата, за да пропусне Барнаби, който грабна чашата си и бързо излезе от стаята. Нямахше защо да бърза толкова, но на Трой не му даваше сърце да му го каже. Вече беше гледал филма с другите в заседателната зала и всички бяха страшно разочаровани, защото записът бе доста безполезен. Да мигнеш, и пропускаш влизането на негодника в кадър.

— Хайде де — нямахше търпение Барнаби. Настани се на един стол и се наведе напред, подпирайки ръце на коленете си, впил поглед във видеото. Филмът започна. Сиво-сини фигури, натоварени с чанти или бутащи количките на магазина, апатично ходеха по тротоара, минаха две весели момичета, хванати под ръка. Появи се малчуган, кацнал на раменете на баща си. Никой май не подозираше наличието на камера. Изведнъж през екрана премина черна светкавица.

— Какво беше това? — попита Барнаби.

— Нашият човек — отвърна Трой.

— О, мамка му! — Раменете на главния инспектор увиснаха. — Добре, върни и натисни пауза.

Изпитателно наблюдаваха слабата фигура, стиснала кормилото на откраднатия велосипед. Колелото беше наполовина на тротоара, наполовина на улицата и колоездачът се канеше да скочи на седалката му. Дори и на стопкадър, заснет само откъм гърба, ясно личеше как се напрягат мускулите, заредени с чудовищна енергия.

— Същият ръст като Джексън, същото телосложение — отбеляза инспектор Картър.

— Разбира се, че са същият ръст и телосложение! — Барнаби гневно блъсна стола си назад. — Защото е същият проклет човек.

— Да увеличим ли кадъра, шефе? — попита сержант Бриърли.

— Може, но не виждам как ще помогне.

— Само да беше заснет от другата страна — въздъхна детектив Григс и добави: — Това копеле има дяволски късмет.

— Рано или късно ще му изневери — отсече Барнаби. — Винаги така става. Дори и да е дяволски.

Луиз не беше споменала на брат си за своето посещение в болницата. Не го скри нарочно, но си спомни, че при предишния разговор темата за нападението над Ан бе довела брат ѝ моментално до гневен изблик, последван бързо от разпалена реч срещу полицията, задето тормозела Джекс. Сега времето, в което можеше между другото да спомене за болницата, бе отдавна отминало (беше се прибрала преди осем часа).

Отзова се обаче на призива на полицията. Беше се обадила на дадения по телевизията номер от будка до пощата на площад Маркет Скуеър и бе описала велосипедиста, без да споменава, че го е познала. Не можа да се застави да го каже, дори и анонимно. Не беше готова да свидетелства лично и да го идентифицира — отчасти от страх за собствената ѝ безопасност, но най-вече заради болката, която би причинила на Вал — всяко подобно признание беше безсмислено. Много се срамуват от това. Споменът за времето, прекарано в интензивното отделение, беше все още пресен и болезнен и Луиз знаеше, че ако Ан умре, ще каже истината каквото и да ѝ струва. Естествено, най-много ѝ се искаше Ан да се оправи и да е в състояние сама да каже на полицията кой я е нападнал.

При тази мисъл Луиз изведнъж се изплаши: ами ако Джекс реши да се промъкне в болницата, за да затвори веднъж завинаги устата на Ан? И какво щеше да му попречи? Пред вратата на стаята нямаше пазач, нито някой от болничния персонал вътре. Много лесно ѝ беше на онази сестра да твърди, че почти винаги имало някой при Ан. Достатъчно беше този някой да не е там за минута — колко му е да се изтръгнат от щепселите жизненоважните контакти и животът да напусне безпомощната Ан тихо и незабелязано. Полицията вероятно я

смяташе за жертва на случайно нападение, явно не намираха за необходимо да ѝ осигурят охрана. Луиз реши, че става мелодраматична. Прекалено много филми гледаше — в съзнанието ѝ изплува сцена от „Кръстникът“, — но каквото и да си казваше, тревогата не я напусна.

Обади се в болницата. И без това си беше наумила да звънне, за да разбере как е минала операцията, но не чу нищо успокоително. Операцията била рутинна. Госпожа Лорънс още не е излязла от упойката. Никой не беше я посещавал.

По-скоро внезапен хлад във въздуха, отколкото шум ѝ подсказа, че входната врата се отваря и затваря. Брат ѝ бавно влезе в стаята. Мълчаливо кимна и се тръшна на яркочервения кадифен фотьойл с формата на огромна мидена черупка.

Върнеше ли се от апартамента над гаража, Луиз бе свикнала да вижда изражението му на смесица от радост и болка и походката, сякаш половината му кокали са били смазани от бой. Сега с облекчение забеляза, че брат ѝ изглежда почти нормално. Или поне толкова нормално, колкото изобщо бе възможно да изглежда напоследък.

— Как е там?

— Джекс се е преместил в къщата — в гласа му прозвуча огромното разочарование от факта. Не бе успял дори да докосне младежа. — Грижи се за Лайънъл.

Луиз изведнъж усети как ѝ се сви под лъжичката от мрачно предчувствие. Знаеше, че трябва да спре дотук. Да каже „колко мило“ и да не се опитва да задълбава повече, но не може да устои на ужасното си любопитство. Умираще да разбере защо Лайънъл не е отишъл да види жена си. Дори не се е обадил в болницата.

— Лайънъл сигурно е много разстроен?

— Съвсем се е сбъркал горкият. Не знае ден ли е, нощ ли е.

— Ходил ли е да я види?

— О, да. Ходили са тази сутрин.

— Те ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Извинявай. Просто си помислих... че Ан като е толкова... обикновено повече от един посетител...

Езикът ѝ се препъваше в думите, а сърцето ѝ заби по-бързо. Зададе му въпрос, на който предварително знаеше отговора — бе прекрачила границата между честността и измамата. Луиз се вторачи в брат си ужасена. Никога не бяха играли такива игрички помежду си. Той също се загледа в нея, отначало замислено, после с все по-ясно изразено подозрение.

— Някой трябва да закара Лайънъл. Това имах предвид с множественото число.

— О, да. Извинявай. Не съобразих.

— Какво се крие зад всичко това?

— Нищо. Просто си говорим.

— Не е вярно — щеше да се ядоса всеки миг. Луиз се опита да измисли как да се измъкне по възможно най-добрия начин. Дали да не каже, че е изморена, и да си легне, той просто ще свие рамене и ще забрави. Със стария Вал нямаше да има проблеми. Но новият съсипан Вал беше толкова избухлив, така готов да отвърне със сляпа ярост на всяка реална или въображаема обида. В случая беше и прав. Тя не бе честна с него и си беше заслужила подозрението му. Май ще е по-добре просто да му спести истината.

— Днес ходих да видя Ан.

— Какво?

— Към обяд.

— Защо не ми каза?

— Не можах. Беше толкова ужасно, Вал. Тръбички и системи, уреди... а горката Ан сякаш изобщо не е жива.

— О, боже, Лу.

— Тя умира, знам, че умира. — Луиз избухна в сълзи. Вал се измъкна от фотьойла, дойде при нея и я скри в обятията си, както правеше, когато бе малко момиченце. За миг Луиз си позволи да потъне в измамната надежда, че всичко отново е както преди. После копнежът по предишната искреност помежду им, желанието да изяснят абсолютно всичко я тласна да продължи разговора:

— Казаха... — ридаеше много силно и почти не можеше да говори — той не е ходил да я види...

— Кой?

— Лайънъл.

— Невъзможно.

— И дори не се е обаждал по телефона.

— Не си говорила, с когото трябва. Хората на регистратурата се сменят непрекъснато.

— Каза ми го сестрата в интензивното отделение.

Тогава Вал се отдръпна. Отначало физически, топлата мускулеста плът на ръцете му се стегна, Луиз се почувства прегърната от две дъски. После брат ѝ даде воля на емоциите си.

— Мислех, че си спряла с тия номера — гласът му беше студен, изправи се и се отдалечи от сестра си.

— Вал, не си отивай!

— Мислех, че си се променила... започнала си да разбираш.

— Така е — изплака Луиз.

— Сега пък го наричащ лъжец. — Той сведе поглед към нея, в който имаше съчувствие. — Поканих Джекс да живее тук, Луиз. Независимо дали ти ще се изнесеш, или не. Просто ще трябва да го приемеш.

— Как мога да приема нещо, което те прави толкова нещастен?

— Не става въпрос за щастие. Става въпрос за радостта да си жив.

* * *

Сестра му си легна и плака, докато заспа, а Вал седна до прозореца в стаята си и се загледа в големия кедър край алеята към „Олд Ректърѝ“. Луиз бе ридала много силно, прекалено дълго и той се бе изплашил да не се разболее. Въпреки това не отиде при нея, защото не можеше да ѝ каже онова, която тя копнееше да чуе, и бе наясно, че присъствието му само ще я измъчи още повече.

Това, което ѝ беше казал — че се радва, задето е жив, — бе самата истина. Както беше истина, че от доста време изпитваше и болка, и страх. Отдавна обаче бе отминал мигът, когато можеше да спре. Сега вече не беше в състояние да слага на везните нещастieto и удоволствието и да се опитва да реши дали играта си заслужаваше усилието.

Данте беше прав. И Фон Ашенбах. Гледай, желей страстно след това, обичай и боготвори младостта и красотата. Само не се докосвай

до нея. Ами онзи „огън в слабините“ — паметно описание на сексуалния нагон, прочетено някъде. На Вал му се струваше, че колкото по-често задоволяваше копнежа си по Джекс, толкова по се засилваше този копнеж. Тази вечер, докато седеше като на тръни в разхвърления хол на голямата къща и разпитваше за жената на Лорънс, Вал си мислеше, че ще изгори.

Джекс и Лайънъл седяха срещу него на дивана, изцапан с червени петна. Джекс пиеше кока-кола, езикът му влизаше и излизаше като риба от стъклената чаша. Посегнеше ли за чашата си, татуираното водно конче минаваше през снопа светлина откъм подвижния лампион и оживяваше. Лайънъл седеше като сомнамбул: спокоен, усмихнат, без да гледа никъде и в никого.

Вал не остана дълго. Непоносимо му беше да е на една ръка разстояние от Джекс и да не може да го докосне. Сините очи на момчето светеха с явна покана за секс. Немирният език, с който го дразнеше, вече беше докарал Вал до лудост. Молеше се Джекс да предложи да го изпрати до вратата, а може би дори да излязат навън за миг и да се доближи до него в тъмното. Но Джекс не помръдна. Само му махна иронично за довиждане и вдигна чашата си.

Вал не си правеше илюзии за живота, който щяха да водят, когато момчето се премести в дома му. Любовта му към Джекс бе невероятно силна и го правеше напълно безволев. Щеше да дава и да дава, докато започне да го боли. Докато не само банковата му сметка остане без пукната пара, но и докато в сърцето му не остане капка кръв. Джекс щеше да взема, физически, емоционално и финансово, колкото иска и докато му изнася. А после ще изчезне. Никога нямаше да започне да харесва Моцарт или Палестрина. Нито пък някога щеше да го убеди да чете вестници за възрастни, да не говорим за Балзак и Остин. Сега Вал си даваше сметка, че подобни пигмалионски копнежи бяха безнадеждно глупави. Но не бяха позорни и той не можеше да им се надсмее, както би направил, ако някой друг имаше подобни мечти.

Мрачното прозрение, в което не се виждаше нито лъч светлина или утеха, не разстрои особено Вал. Харесваше му готовността да приема всичко и вярваше, че ще се справи, когато дойде краят, макар мисълта за това да го изпълваше с отчаяние.

Нямаше с кого да го сподели. Вал имаше няколко добри приятели, и хетеро и хомосексуални, но сред тях нямаше нито един,

който би го разбрал. Бруно щеше, може би, но сега той бе само облак прах някъде над Куантокс^[2], където толкова обичаха да се разхождат. Тогава, докато пръскаше праха му, си мислеше, че всеки миг ще умре, разкъсан от непоносима самота, а сега прекарваше всеки миг от живота си в копнеж по друг.

Изправи се скован — Луиз най-сетне беше утихнала — и разтри мускулите на прасците си. Сутринта се бе събудил с ужасно главоболие и не беше въртял педалите нито навън, нито на стенда в гаража; понеже от месеци не беше пропускал ден, сега краката му се бушуваха.

Халогенният прожектор в градината на „Олд Ректъри“ светна. Сивата котка от „Ред Лайън“ бавно вървеше през тревата, изведнъж спря, сниши се и застина. Вал тъкмо щеше да се обърне, когато забеляза, че синята врата се вижда само наполовина. Върху липсващата част бе паднала дълга тъмна сянка. Вратата беше отворена.

Сърцето на Вал се взриви от внезапна радост, той хукна навън, пресече огряната от лунна светлина улица и се втурна нагоре по тесните застлани с килим стълби. Към най-тъмните мигове от живота си.

[1] Паста със силен характерен аромат, съдържаща бирена мая, зеленчуков екстракт, сол, подправки, витамини. — Б.пр. ↑

[2] Възвишения в Съмърсет, Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Главен инспектор Барнаби разбърка парчетата банан в мюслито. Въздъхна намусен и остави лъжицата.

— Има ли още кафе?

— Няма — отвърна Джайс, след като надникна в празната кафеварка. — И нямам намерение да правя ново. Прекаляваш с кафето. Намалил ли си го, докато си на работа?

— Да.

— Наистина ли?

— Да. — Барнаби бутна настрани купата с мюслито. — За бога.

— Какво ти беше нощес?

— Не можах да спя.

Беше сънувал кратки, накъсани сънища, ярки малки епизоди и сцени, свързани с онова, което обсебваше ума му, но в толкова нелепи комбинации, че всичко ставаше абсолютно безсмислено. Валънтайн Фейнлайт караше бясно велосипед по полята край Фърни Басет, но не мърдаше от мястото си, там беше и Вивиън Калтроп, която се носеше над земята току зад него като украсен с пайети балон. Луиз Фейнлайт, в неопренов костюм от крокодилска кожа, ловеше риба с овощарско сечиво за кастрене на дървета в тръстиките на бързо течаща река и я хващаше с рамката на стара детска количка. Ан Лорънс, млада и красива, с рокля на цветя, влизаше в червена кола. Веднага прозрачно легло с балдахин, окичено с тръбички и колбички, падна върху нея и колата се превърна в болнично легло. Лайънъл Лорънс в стая като тази на Карлота и не съвсем същата разхвърляше украси и книги и късаше плакати, а Таня, този път наистина ангел с огромни крила, кацнала върху библиотека, го сочеше с два пръста и се усмихваше широко.

Накрая се появи и Джексън. Подсъзнанието на Барнаби го беше изтипосало като чудовищна матрешка. Тя се смееше, неприятен механичен кикот, и колкото повече я буташ, толкова повече се киска и люлее. Блъскана, удряна и бутана, матрешката се кикотеше все по-силно и по-силно, докато накрая смехът се превърна в продължителен

писък. Това събуди Барнаби, изведнъж осъзнал, че сам бе надал този вик. Джайс се пресегна през масата и го хвана за ръката.

— Ще трябва да се освободиш от това, Том.

— Не мога.

— Винаги си казвал...

— Знам какво съм казвал. Този път е различно.

— Ти си като оня с кита.

— Точно така. — Барнаби пусна една крива усмивка. — Наричай ме Ахаб.

— Всичко ще се изясни рано или късно.

— Да.

— Опитай се да...

— Джайси. Извинявай. Ще закъснея.

Всъщност щеше да подрани с двайсет минути. Джайс последва мъжа си до коридора, помогна му да си облече палтото. Подаде му шал.

— Не го искам.

— Просто го вземи. Наистина е много студено. В градината има скреж.

Гледаше през прозореца как се качва в колата. Чу агресивното ръмжене на двигателя и ускоряването по улицата, прекалено рано, прекалено бързо. После иззвъня телефонът.

Нещо ужасно се беше случило с Вал. Луиз бе така свикнала брат ѝ да става пръв, та като се събуди сред пълна тишина, просто реши, че е отишъл да направи обичайните си трийсет километра с колелото.

Нахлузи някакъв топъл панталон и пуловер, направи чай и го изнесе навън. Барнаби бе решил, че градината на Фейнлайт е прекалено подредена за неговия вкус. Именно строгата педантичност обаче се нравеше на Луиз. Бордюрите бяха прави, ниските живи плетчета от тис — оформени под прави ъгли, храстите, умело подрязани, бяха самата елегантна неподвижност, тъмната вода в езерцето не помръдваше. В градината цареше спокойствие, въпреки непоносимия шум на улицата от камиона, изпратен от Костънската община да събира боклука. Луиз бавно се разходи, отпивайки от чая си, спря да се порадва на нежната скулптура на заек, да го погали по

ушите, да махне листото между лапичките му. Стигна до зида отзад и забеляза, че ключът на градинската врата не е на мястото си. Беше голям железен ключ, обикновено превъртян в ключалката, за да не влизат външни хора. Винаги си стоеше там, защото според теорията на Вал, ако някой успее да стигне до ключа, значи вече е в градината, а ако Луиз започне да го прибира на сигурно място, скоро щяха да го изгубят.

Луиз натисна дръжката и пое по тясна затревена пътека с канавка встрани. Отвъд нея се простираше стърнище чак до главния път. Ключът го нямаше и от външната страна. Трябва да го потърси след закуска и ако не го намери, в Костън ще купи катинар и резе.

Излезе от градината и тръгна към гаража. Купчината велосипеди беше там, но го нямаше „Алвис“-а^[1]. Изненадана, Луиз го съзря на пътя, прилежно паркиран до бордюра. Боклукчийската кола спря пред къщата. Един човек взе контейнера на Фейнлайт и го закачи на подемното устройство. Чу се силно издумкване, когато съдържанието падна в камиона, после контейнерът с трясък се върна на тротоара. Луиз го избута до гаража.

Прибра се вкъщи и извика брат си. Никой не ѝ отговори и тя отиде в стаята му. Вал седеше на ниско столче до прозореца, който гледаше към селската улица и алеята към „Олд Ректърри“. На коленете му имаше бинокъл — същият от времето, когато бе запален по птиците. Пръстите му невероятно силно стискаха кожения ремък и побелелите му кокалчета май всеки момент щяха да напукат кожата над тях. Ключовете от колата се валяха на пода до краката му.

— Вал? — Абсолютната му неподвижност я изплаши. — Какво има? Какво се е случило?

Той сякаш не я чу. Дори не обърна глава. Само леко се залюля, все едно заспиваше, после изведнъж скочи. Още беше с вчерашните си дрехи.

— Цяла нощ ли си седял така?

— Нищо.

Луиз зяпна объркана, после осъзна, че той беше отговорил на първия ѝ въпрос.

— Болен ли си? Вал? — Докосна го и рязко дръпна ръката си. Кожата му беше ледена, а ръката тежка като камък. — Измръзнал си. Ще ти донеса нещо горещо.

— Нищо ми няма.

— Откога седиш тук?

— Върви си, Лу. Не, чакай! Трябва да пикая. — Даде ѝ бинокъла. После бързо тръгна към вратата. — Не сваляй очи от къщата.

Луиз го изчака да се върне, без да гледа към никаква къща с или без бинокъл. Той го грабна от ръцете ѝ и отново се обърна към прозореца, примижа, залепи очи до лещите и продължи да наблюдава с трескаво внимание.

Луиз изчака малко, макар да разбра, че той вече бе забравил за нея. Не знаеше какво да стори. Да направи чай — универсалното английско лекарство за всичко от главоболие до пожар, наводнение и епидемии, — ѝ се струваше напълно безполезен жест. Но Вал беше толкова студен. Пък и беше по-добре, отколкото да стои и нищо да не върши. Ала тъкмо тръгна и Вал заговори:

— Мога да се справя... това е, щом мога... аз мога да се справя... Ще съумея... да се справя... само трябва да... после... кажи ми... попитай го... питай го... мъчение... не мога да понеса... не... не...

Измъченото мънкане бе накъсано от болезнени хрипливи вдишвания. Дишаше, сякаш бе получил астматичен пристъп. Луиз почака ужасена това безумие да отmine. Поне думите му не бяха свързани с нея, ако това можеше да е някаква утеха. Точно преди тя да излезе от стаята, той извика тихо и бързо вдигна бинокъла до очите си, после също толкова бързо го махна, ръката му падна надолу. Раменете му увиснаха от преживяното разочарование.

Луиз отиде в кухнята. Правеше чай и се чудеше към кого, за бога, да се обърне в такъв тежък момент. Въпросът я накара да си даде сметка, че сега без Ан си нямаше никого. Във Фърни Басет с Вал никога не бяха търсили компанията на друг и хора, защото им бе достатъчно да са заедно. Беше много хубаво до момента, в който един от двамата стане безпомощен. Помисли дали да не звънне на личния им лекар и почти моментално се отказа. Какъв смисъл имаше? Едва ли щеше да посети пациент, просто съсипан от нещастие и дрънкац безсмислици. А дори и да дойде, как ли щеше да реагира Вал? В настоящото си, абсолютно неуравновесено състояние изглеждаше способен да хвърли лекаря надолу по стълбите, а след него да полети и самият той.

Какво се е случило, след като двамата се разделиха предната вечер, та го е докарало до това ужасно състояние? Нямахше съмнение, че е дело на Джекс. Замисли се дали би посмяла да попита Вал, после бързо реши да си затрае. Не защото се страхуваше от реакцията му, уплаши се да не ѝ каже истината.

Върна се в стаята на Вал с чая, а той се обърна към нея с изцъклен поглед. Изведнъж тя се сети: днес бе погребението на Чарли Ледърс.

В „Ред Лайън“ теглиха жребий кой ще представлява кибиците в кръчмата, където Чарли бе прекарал толкова нещастни часове и с присъствието си се опитваше да откаже веселите къркачи от бирата.

Най-логично беше да отиде самият собственик, но той не бе съгласен да остави заведението си и никой не можеше да го вини. Така налице бяха петима редовни посетители, които по различни причини все още бяха там минута след като въпросът бе поставен за обсъждане. От тях един беше в тоалетната, двама играеха билиард и не бяха чули предложението. Четвъртият, пенсиониран актьор, се беше захласнал в разговор с барманката Колийн. Последният — Хари (Джинджър) Нътингс, беше с изкуствен крак още от войната и просто не успя навреме да стигне до вратата. Именно Хари изтегли късата сламка.

Той най-тържествено обеща да се появи в църквата на великомъченик Тома точно в единайсет часа в уречения ден, но така и не изпълни обещанието си. По обяд обясни на приятелите си — след като бе пресушил едно двойно уиски „Мак“, заместващо заплащането, полагащо се на свидетел, явил се в съда, — че си свалил крака, както винаги, преди да подремне след закуска, но като се събудил, видял, че кракът му се е търкулнал под леглото. Докато успее да го измъкне, катафалката вече спирала пред портата на църквата и понеже не искал да посрамва компанията, отивайки със закъснение, въобще не тръгнал.

— Сигурно е имало много малко хора — рече пенсионираният актьор.

Луиз си помисли същото, докато стоеше на прилично разстояние от семейството и възможно по-далече от студената граница на смъртта

— ръба на гроба. Не носеше траур, макар че гардеробът ѝ бе пълен с черни дрехи, защото ѝ се струваше, че подобен жест би бил крайно неуместен, напипочиналият не ѝ беше близък. Искаше ѝ се въобще да не беше идвала. Тук почувства, че Хети Ледърс я беше поканила от учтивост и бе изненадана, когато я видя. Луиз сама се чудеше какво нрави там. Тревожеше се и за брат си. Преди да влезе в църковния двор, беше погледнала назад и го бе видяла да наблюдава през бинокъла, самотен и изоставен в убежището си, като затворник във висока кула.

Семейство Ледърс се държаха особено смело. Полин бе хванала майка си за ръка и стоеше от лявата ѝ страна. Съпругът на Полин — едър мъж с ниско подстригана рижа коса, беше скръстил ръце от другата ѝ страна. Хети сякаш не се нуждаеше толкова от подкрепата им. И тримата добре прикриваха скръбта си.

Евадни Плийт бе застанала до тях, лицето ѝ почти изчезваше под огромната прозрачна дантелена шапка. Уж гледаше тъжно и с почит надолу към ковчега, но успя да забележи с известна загриженост, че Луиз не изглежда много добре. Виждаше само профила ѝ, но ясно личеше как ъгълчетата на устата ѝ бяха увиснали като на трагична маска. Освен това си беше сложила много повече грим от обичайното. Въртеше очи и примигваше. Сякаш усетила, че я наблюдават, Луиз бутна тъмната си сатенена коса напред ѝ тя скри половината ѝ лице.

Щом Лайънъл Лорънс разбра, че жена му не е в състояние да му заповядва каквото и да било, нито да го застави да изпълни своите свещенически obligations спрямо починалия им градинар, веднага се отказа от поетия ангажимент. Преподобният Тео Лайтдаун, шокиран като всички от ужасната новина за госпожа Лорънс, на мига разбра, че съпругът ѝ не можеше да я изостави, и се съгласи да го замести.

За съжаление той не знаеше нищо за Чарли и трябваше да разчита на няколко изречения, които Лайънъл му беше казал (доста неясно всъщност, но кой можеше да вини горкия човечец). Затова проповедта бе не само кратка, но и неточна. Преподобният Лайтдаун го усети, докато гледаше петимата опечалени, зяпнали го озадачени, без нито една сълза в очите. Той започна от Адам, райския градинар, праотеца, чиито стъпки Чарли така почтено бе следвал. Говори за любовта му към всички растящи творения и магията на неговите „зелени пръсти“. За веселите приятелства, които е създал. Как бил

обичан баща и дядо, който сега почива в мир и чака търпеливо деня, когато любимата му жена и от години спътничка в живота ще се присъедини към него. При тези думи такъв ужас и стрес засенчиха лицето на вдовицата, че преподобният Лайтдаун реши да свършва с надгробното слово.

Застанал до гроба, той затвори молитвеника и мрачно го притисна към гърдите си. Хети наблюдаваше как бавно и равномерно спускат ковчега. Очите ѝ се насълзиха единствено при вида на красивия венец, така предвидливо поръчан от Ан, на който бе закачена картичка с черни краища, надписана със симпатичния ѝ детски почерк. Венецът от Хети и семейството бе доста по-скромен и обикновен. Букет от жълти хризантеми бе поднесен от името на Фейнлайт.

Въжетата се опънаха и заскърцаха в ръбовете на лакираното дърво, но ковчегът не се килна, нито заклати и на йота. Сякаш има значение, помисли си Хети. Като че ли на Чарли му пука дали ще бъде спуснат така или иначе. Или ще има ли цветя, или не, като сме заговорили за това. Полин пусна ръката на майка си и ѝ прошепна нещо в ухото.

Хети се наведе да вземе шепа пръст. Изненада се колко тъмна, богата и рохка беше. Като коледен кейк. Хвърли пръстта в гроба. Тя падна върху гравираната месингова табела и почти скри името на съпруга ѝ. Останаха само буквите „Ч р и Ле р“.

Хети често беше виждала подобни сцени в телевизионните сериали и сега се почувства като актриса. Определено не изпитваше никаква искрена тъга. Искаше ѝ се само да се върне вкъщи, за да види дали са добре внучетата и Кенди. И да започне да сервира нарязаната на тънко шунка и салатата с консервирана съомга, сандвичите с краставички и кейка, който Полин и малката Джени бяха направили сутринта.

Малцината, събрали се на гробищата, се разотиваха. Стана доста неловко, когато Луиз подаде ръка на Хети и изказа съболезнованията си, а Хети не се сети какво точно трябваше да направи. Полин се намеси и просто покани Луиз у дома на чаша чай, но тя отказа, защото имала ангажимент, и бързо си тръгна.

Евадни обаче щеше да отиде в къщичката на Хети и дори очакваше момента с нетърпение. Обичаше да вижда приятелката си обградена от най-близките ѝ роднини, а внуците ѝ бяха чудесни. Щом

излязоха от църковния двор, тя хвана Хети под ръка и двете закрачиха една до друга в слънчевия есенен ден към Тол Трийз Лейн, а зад тях вървяха Полин и Алън.

Хети спомена пред Евадни за странната липса на чувства, която забелязваше у себе си, а приятелката ѝ я посъветва да поговори с личния си лекар. След няколко дни тя последва съвета ѝ и д-р Махоуни ѝ постави диагноза „забавен шок“. Предупреди я, че човек не може постоянно да отрича скръбта и непременно да дойде в кабинета му, ако има нужда от помощ. Накрая ѝ обясни: „Мъката може да те залее в най-неочакван момент.“ Моментът така и не настъпи.

Много неща Барнаби не харесваше в работата си, но за негово щастие онези, които харесваше, бяха значително повече. Най-ненавиждаше чакането. То понякога го докарваше почти до лудост. Чакане на информация, чакане на резултатите от обработката на данните. Чакане на местопрестъплението и на резултатите от аутопсията. Чакане, докато се види с хора, които вероятно знаят нещо, а може и нищо да не знаят за случая, в който си затънал, а те имат свободно време едва следващия петък. Чакане на факсове, които трябва да дойдат в отговор на твоите факсове, но така и не пристигат. Чакане да станат снимките. Чакане пред принтера да избълва следващия куп перфорирана хартия. Чакане, докато отрепката, седнала срещу теб в стаята за разпит, реши да си отвори устата и да каже нещо, каквото и да е, ако ще да е „майната ти“.

Точно сега Барнаби чакаше резултатите от съпоставянето на отпечатъците, намерени в апартамента на Карлота в Степни, с тези от таванското помещение на „Олд Ректъри“. Вероятно щяха да съвпаднат, но никога не можеше да е сигурен. В таванската стая бяха установени отпечатъци на още двама души, вероятно на Ан и Лайънъл Лорънс, защото Хети Ледърс се бе заклела, че не е стъпвала там, откакто е пристигнала Карлота. Лорънс неохотно се беше съгласил по някое време да дойде в полицейския участък да даде отпечатъци, за да бъдат изключени от следствието. (Още чакане.) Тези на Джексън бяха картотекирани и сравнени, нямаше негови отпечатъци в таванската стая.

Увеличените кадри от записа на охранителната камера лежах на бюрото на Барнаби и му се присмиваха. Мъж в черно се качва на „Пежо Лидер Спринт“ и от този момент велосипедът изчезва. Къде ли е скрит? Ако искаш да потулиш книга, пъхаш я в библиотека. Ама велосипед? Във Фърни Басет нямаше магазини за колела като „Халфордс“, да го бутнеш между десетките други велосипеди. А дрехите — дето са дори по-важни. Ако можеха поне да намерят късия клин от ликра, да докажат, че нишката, открита в багажника на „Хамбър“-а, беше от него, и да го свържат с Джексън. Не намереха ли дрехите — а с течение на времето това ставаше все по-вероятно, — трябваше да се измисли друг начин.

Докато се мъчеше да се сети какъв би могъл да е този начин, Барнаби бе завладян от натрапчивия страх, че му убягва един въпрос, който, ако зададе, на когото трябва и получи искрен отговор, би могъл да му помогне да разплете огромната плетеница от информация, в която се бе омотал. Тогава щеше да успее да дръпне нишката и постепенно да разреши загадката. Навярно вече със задавал въпроса, ала не на когото трябва. Най-вероятно още не беше разбрал кой е въпросът.

Колко по-ясно би било, ако знаеше какво да изхвърли. Опитът му подсказваше, че само частица от залялата ги информация щеше да му е от полза. На този етап нищожен процент можеше да се отдели като ненужен. Накрая (помагай, Господи) щеше да стигне до истината и да разбере, че му е трябвал само един простиък факт, установен от криминалистите, неволно изпускане на мисъл по време на разпит, подвеждащ разговор, който едва сега можеше да бъде осмислен напълно.

В момента му оставаше единствено да чака, но да чака активно, защото бездействието беше непоносимо за него. Реши да прочете информацията по случая от самото начало. Досега не му бе останало време. Четеш ли на парче, така както пристигат сведенията, не можеш да свържеш нещата в едно цяло. Щеше да чете бавно, внимателно, с буден взор. Погледна календара. Четвъртък, 27 август. Повече от десет дни след бягството на Карлота. Осем дни от смъртта на Чарли Ледърс. Май днес бе щастливият му ден.

Детектив Алек Бенет започна да се отегчава. Или по-скоро да се отегчава все повече. Скучаеше още в началото на наблюдението, защото няма по-досадно нещо да знаеш, че ще седиш в колата с часове, няма да сваляш поглед от някаква къща и ще храниш напразни надежди обектът да изскочи оттам, да се метне в колата и да те отведе на невероятно хубаво място, а там да се захване с куп вълнуващи неща, все в разрез със закона.

Всъщност при деветдесет и девет процента от случаите обектът или изобщо не си подаваше носа навън, или ако излезеше, отскачаше до близкия ъгъл да си купи цигари, кашонче бира и нещо за ядене и веднага отново се прибираше.

На Бенет му хрумна, че „Олд Ректър“ можеше да е разположена и на по-добро място. Например така, че да я гледа от „Ред Лайън“. Сега виждаше предния двор на кръчмата в лявото си странично огледало, а какво ли не би дал да наблюдава къщата от маса до прозореца, докато си хапва задушени картофи и пийва биричка. Но не би.

Стомахът му обяви, че е станало един часът. Разви сандвичите си от пълнозърнест хляб с говеждо и кисели краставички, остави настрана тригуната с мармалад, увита отделно в оризова хартия, и разстла върху скута си красива хартиена салфетка на цветя. Джули бе много старателна във всичките си съпругески задължения... е, почти във всички.

Полицаят продължаваше да се взира в къщата и докато развиваше капачката на термоса си, но изведнъж го прободде неприятното чувство, че самият той е наблюдаван. Усети иглички по кожата на лицето и врата си, ръцете му неприятно овлажняха. Не погледна нагоре, нито наоколо. Просто си изпи чая, изяде си сандвича.

После забеляза по зида на „Олд Ректър“ да играят две кръгли лимоненожълти слънчеви зайчета. Бинокъл. Полицаят излезе от колата, направи нещо като малко шоу, протягайки ръце и крака, поразтърпка се, понечи уж да тръгне към Грийн.

Наблюдателят бе застанал до прозореца на горния етаж на удивителната сграда, направена не да дава подслон на човешки същества, а на малка джунгла. Стоеше неподвижен, приковал поглед в „Олд Ректър“. Така, помисли си Бенет, докато бавно се връщаше към колата и седна в нея, значи сме двама. Зачуди се дали си заслужава да

се обади да докладва за тази малка подробност, но понеже типът бе на прилично разстояние и едва ли бе във вихъра на някакво животозастрашаващо преживяване, Бенет реши да не си прави труда.

Най-добре да закара автомобила си до другия край на Грийн. Така пак щеше да вижда портата на „Олд Ректърри“ и великолепната сребриста кола, паркирана пред стъклената къща, но нямаше да е в ползрението на четириокия. Едва бе завъртял обаче капачката на термоса на мястото ѝ, когато през портата доста бързо излезе много стара голяма черна кола, зави наляво и пое по пътя за Костън.

Детектив Бенет изблъска салфетката, тригуната и термоса на пода с една ръка, а с другата завъртя ключа в стартера. Бе инструктиран, че ако излезе кола, обектът със сигурност ще е в нея, защото никой друг в къщата не шофирал. Приковал поглед в пътя пред себе си, отначало не забеляза, че секунда след неговото тръгване лъскавият „Алвис“ го последва.

Повече от час Барнаби задълбочено бе чел и препрочитал всички разпити по случая, а сега седеше зазяпан в стената. Точно тогава в стаята надникна сержант Трой.

— Господи, нима вече е време за обяд?

— Джексън е излязъл.

— Чудесно. — Барнаби тихомълком благодари на съдбата, пресягайки се за палтото си. Още четири часа и щеше да изгуби правото да наблюдава къщата. — Да се надяваме, че не отива в Костън за бутилка с нещо, което да разкваси гърлото му.

— Бенет докладва, че се движат по Бийкънсфийлд Роуд.

— Звучи обещаващо. — Двамата бързо се насочиха към асансьора. — Забелязал ли го е?

— Според Бенет, не. В момента между него и Джексън има три-четири коли. И „Алвис“-ът на Фейнлайт е там.

— Така ли?

— О, да. Много бързо е реагирал. Явно е наблюдавал къщата. Неговата кола е още по-назад. Бенет има чувството, че се безпокои да не го забележат.

— Ако ще шофираме по-дълго, трябва да сипем бензин. Най-добре спри на бензиностанцията „Фол Енд“.

След половин час изглеждаше почти сигурно, че „Хамбър“-ът се е насочил към Лондон. Джексън беше отминал отбивката за Костън и бе продължил направо по Бийкънсфийлд, после по шосе М40. Според детектив Бенет изобщо не било проблем да го държи под око.

— Той не може да изпревари и петгодишно хлапе на ролери с тая тъпа таратайка, сър. Постоянно кара с шейсет. И повече от това не може да вдигне.

— Къде е Фейнлайт?

— Моля?

— „Алвис“-ът.

— Още е зад мен. Спотайва се. Доколкото е възможно с такава кола, дето е като излязла от филм за Джеймс Бонд.

Бенет се отпуши на цитати от любимия си роман от Ян Флеминг и Барнаби бързо изключи мобилния си телефон. Раздразнението му премина за по-малко от секунда, изместено от доволни мисли за щастливия обрат, който съдбата му бе предоставила за разнообразие. Защото, ако трябва да следваш някого в кола, едва ли има по-дискретни и сигурни начини да го държиш под око от това да караш във вътрешната лента на първокласен път.

— Така и не открихме адрес на Джексън в Лондон, нали, шефе?

— Не открихме. Отишъл е при семейство Лорънс почти направо от затвора. Живял е седмица-две в общежитие, докато си уреди нещата. Преди това просто се е местел от място на място. Не е имал постоянно жилище, както се казва.

— Не е дорасъл дотам.

— Казах ти и преди — не е умен.

— Значи нямаме представа накъде се е запътил.

— Не мисля така.

Някъде между Падингтън и Реджентс Парк сребристият „Алвис“ изпревари „Ескорт“-а на Бенет. Всъщност той не забеляза точно кога. В интерес на истината „Алвис“-ът беше няколко коли назад, невидим за Бенет през последните трийсетина минути, и детективът почти го беше забравил. Дори не беше видял как минава в съседната лента.

Не се разтревожи. Докато държеше тая катафалка с трупа в нея, както бе кръстил „Хамбър“-а, под око, за него беше без значение кой друг ще се присъедини към купона. Дори нямаше нужда да изостава, защото, както му беше казал шефът при последния им разговор, за Фейипайт тъмносиният „Ексорт“ бе едва ли не незабележим. А дори и да го мерне, за него щеше да е просто поредният автомобил на пътя.

Трите коли минаха по Блекфрайърс Бридж, когато Трой заобикаляше Хайд Парк.

— Сигурен ли си, че си запознат с географията на пътя, сержант? И не ми казвай, че си тръгнал по по-живописния. Аз имам очи.

— Да, сър. — Трой се сети как само преди ден мечтаеше да кара из Лондон. Бе му се сторило като предизвикателство и определено си беше такава. Щеше да се справи, без съмнение, само дето, ако не успееше скоро да се измъкне от лявото платно, можеше да си обикалят Мраморната арка, докато им се завие свят, и господ да им е на помощ, когато най-накрая спрат. Даде мигач, излезе от лентата си и получи такава изсвирване от нечия сирена за мъгла, току в самия му ауспук, че стомахът му се преобърна.

— Оттук е по-напряко, сър. За да избегнем Блекфрайърс. По това време там е доста напечено.

Мълчанието беше по-лошо от упрек.

— Като си тръгнал оттук, отбий се до моста при Ватерло и ей ни на в Шордич.

— На мен ми прилича на Оксфорд Стрийт.

И така си беше. Запъплиха полека надолу, изпреварвайки със скоростта на изморен охлюв огромни червени двуетажни автобуси, някои отзад с надпис, в който благодаряха, че си им дал предимство да се изнесат в платното. За миг Трой ясно си представи какво би станало, ако автобусът се възползва от предимството си, а ти не го пуснеш, и реши, че май най-разумно бе да не се спори с такива на улицата.

Не можеше да не забележи изключително враждебното отношение, демонстрирано от шофьорите на черните таксита, които бяха на всяка крачка. Натискаха клаксони, не му даваха да изпреварва,

опитваха се да го засичат. Един завъртя пръст до челото си и му викна: „Смотаняк!“

— Чувал съм за лондонските таксиджии — отбеляза Трой, — но не знаех, че са чак такива.

— Ти не би трябвало да си тук.

— Какво?

— Само за автобуси и таксита е.

— Защо не казват?

— Току-що отминахме знака.

Пълзяха около Пикадили Съркъс, където стъпалата около статуята на Ерос не се виждаха, скрити от тълпа младежи, седнали да похапнат, пийнат и побъбрят. Двама от тях ентусиазирано изпробваха дали първият Божи закон може да се прилага на практика.

Бавно запъплиха по Хеймаркет и стигнаха до Трафалгар Скуеър, пълен с туристи, повечето от които щедро хранеха гълъбите. Птиците отвърщаха със същата щедрост и Барнаби намусено гледаше как осейват капака на колата му с живописни петна. Накрая успяха да се намъкнат в Шордич. Детектив Бенет позвъни по мобилния на Барнаби, за да опише местоположението си. Беше пред метростанцията на Уайтчапел.

— Сигурно всеки момент ще завие наляво, Бенет. Тръгнал е към Ломакс Роуд номер седемнайсет. Ако влезе в къщата, добре. Само стой наблизо. Опита ли да си тръгне, задръж го. На около пет минути от теб сме.

— Добре, сър.

Бенет изключи телефона си точно когато „Хамбър“-ът пресече кръстовището, последван от десетина коли, сред които и „Алвис“-ът. „Ескортът“ бе спрял от червен светофар, но нямаше проблем да настигне обекта. Трафикът не беше натоварен, а и Бенет имаше видимост далеч напред. Видя „Хамбър“-а да завива наляво, след няколко секунди същия завой направи и „Алвис“-ът.

Бенет навлезе в улицата и разбра, че наистина е Ломакс Роуд. Тогава нещо се обърка. Движението се забави и накрая дори спря. Засвириха клаксони. Шофьорите подаваха глави от прозорците на автомобилите си и крещяха, без да знаят срещу кого и какво. Детектив Бенет излезе от колата си, тръгна напред, опитвайки се да схване причината за задръстването. Откри я. И хукна.

„Алвис“-ът стоеше насред пътя. Шофьорът просто беше спрял, излязъл от колата и изчезнал нанякъде. Малко по-нататък Бенет съзря „Хамбър“-а непохватно напъхан в прекадено тясно място за паркиране и задницата му стърчеше на улицата.

Детективът забърза по тротоара. Главният инспектор беше предложил, че обектът отива на номер седемнайсет. През две-три къщи оттам Бенет чу крясъци откъм този номер. Развълнувани съседи вече се събираха пред входа на сградата. Минувачите подминаваха с безразличие.

Входната врата зееше отворена. Бенет се поколеба. Бяха му наредили само да наблюдава къщата, но това си беше нарушаване на реда. А и с „Алвис“-а, задръстил улицата, кой знае кога щеше да пристигне главният инспектор. Гласовете, и двата мъжки, все повече се извисяваха. Единият чак прекъсваше от децибелите, с които трептяха гласните струни, другият се изви в болезнени викове, преминали в приглушено хъркане, ръмжене и тежко дишане.

Спречкването от вербално прерасна във физическо и Бенет реши да действа. Почуди се дали да се обади на главния инспектор, но прецени, че само ще се забави. Дори половин секунда можеше да е фатална. Влезе през входната врата и погледна нагоре по стълбите. Две фигури се боричкаха на площадка. Единият падна гърбом върху дървените перила. Те се разцепиха под тежестта му и Бенет с ужас видя как човекът полетя във въздуха и със страшна сила тупна на каменния под точно пред краката му.

Доста време измина, преди Барнаби да разпита оцелелия участник в ужасяващия сблъсък. Местните полицаи бяха пристигнали половин час преди главният инспектор да успее да се добере до къщата на Ломакс Роуд, полувървейки, полутичайки, след като беше зарязал сержанта, заклещен в задръстването срещу Уайт Харт. Вече бяха извикали медицинско лице, бяха отместили „Алвис“-а от улицата и сега се опитваха да сложат ред в хаоса, все още гарниран с куп едно натискани клаксони.

Организирано бе и извозването на човека, който лежеше на пода във входа с разцепен от падането череп, до моргата в Лондонската болница и чакаха линейката да се добере до адреса. Междувременно мъртвият беше покрит с кувертюра от някакво легло в апартамента на горния етаж, където бе започнал скандалът.

Детектив Бенет седеше на стълбите, съсипан от срам. Щом се появи главният инспектор, полицаят скочи.

— Сър, господи, съжалявам. Не знам какво да кажа. Чух ги... ставаха все по-яростни. Трябваше по-рано да вляза. Само че не знаех дали... какво... Съжалявам.

Барнаби клекна, повдигна края на кувертюрата и внимателно я пусна обратно. Докосна леко Бенет по рамото.

— Няма нужда да съжаляваш, сержант — промълви той.

Няколко часа по-късно, след продължителни обяснения между полицаите, отговарящи за Долината на Темза, и столичната полиция, Валънтайн Фейнлайт бе предаден на двама служители от участъка в Костън, след като официално му бе предявено обвинение в нарушаване на обществения ред.

В полицейския участък той се изми и облече чистата риза и джинсите, донесени от сестра му. Тя не пожела да си отиде вкъщи и почти два часа го чака в приемната.

Барнаби и Трой седяха близо половин час в една стая на приземния етаж в задната част на участъка, опитвайки се напълно безуспешно да измъкнат някакво смислено обяснение от Фейнлайт. В Лондон го беше прегледал лекар, който се бе погрижил за раните и охлузванията по него и бе заявил, че може да бъде разпитван. Но той не бе проронил и дума нито в Лондон, нито в Костън.

Физически му нямаше нищо, за останалото Барнаби не беше сигурен. Всички полицаи отлично знаеха какво е тежка телесна повреда. Но докъде се простираше определението за тежка душевна повреда? Защото именно до това бе довела изпепеляващата разрушителна връзка на Фейнлайт.

Той седеше, хванал главата си с ръце. Раменете му бяха приведени. Предложиха му храна, чай, вода — всичко бе отхвърлил с

поклащане на глава, без да каже нищо. Барнаби се беше отказал да включва и изключва касетофона. Сега опита пак.

— Господин Фейнлайт... — Барнаби виждаше, че човекът не мълчеше от инат. Подозираше, че дори не бе забелязал присъствието им, макар отдавна да седяха заедно в стаята, Фейнлайт просто бе погълнат от тиха, непроницаема скръб.

Барнаби се изправи, даде знак на Трой да остане и излезе. Задържаният не беше от хората, които отказват да говорят с полицаи заради някакви свои принципи. Като преодолее шока, сигурно ще им каже какво се бе случило. Но кога ли щеше да стане това?

Доколкото главният инспектор бе установил, до момента на падането на Джексън не е имало свидетели на борбата, което означаваше, че единствен Фейнлайт трябваше да им каже какво точно бе станало. И беше изцяло в негов интерес, както и в интерес на Барнаби, да проговори възможно по-скоро. Едва ли би искал да остане затворен в някоя килия до процеса, който можеше да бъде насрочен и след няколко месеца.

Барнаби обясни всичко това на Луиз Фейнлайт, която продължаваше да чака в приемната. Щом го позна, тя скочи. Много се беше променила. Барнаби никога не я беше виждал без грим и лицето ѝ изглеждаше сиво, изпито от безмерна тревога и тъга. Ако сега го бяха попитали за възрастта ѝ, щеше да ѝ даде петдесет.

— Кога ще мога да видя брат си?

— Надявах се...

— Има ли някой с него? Адвокат? Има право, нали?

— Да. Имате ли семеен адвокат?

— Тя е в Лондон. Кога ще мога да видя Вал?

— Елате да седнете, госпожице Фейнлайт.

Барнаби я хвана под ръка и я поведе към грозна дървена пейка. Луиз с нежелание седна на самия ѝ ръб, придърпвайки края на вълнения си пуловер.

— Сигурен съм, че искате да помогнете на брат си...

— Разбира се, че искам!

— Затова се надяваме да го убедите да говори с нас.

— Какво? Сега ли?

— Колкото по-рано отговори...

— Стояли сте над главата му часове на онова другото място. Трябва да си почине.

— Не можем да го освободим...

— Джексън наистина ли...

— Да.

— О, горкият Вал! — тихо каза тя и заплака беззвучно.

Беше невъзможно да оставят Луиз и брат ѝ заедно насаме. Но Барнаби им осигури възможно най-дискретното и не стряскащо полицейско присъствие. Сержант Бриърли седна, не до масата, а на стол в най-отдалечения ъгъл на стаята. Барнаби беше сигурен, че след минути Фейнлайт и сестра му ще забравят за нея. Така и стана. Луиз поиска да ѝ обещаят, че няма да записват нищо от разговора с брат ѝ. Копнееше да го види, но бе твърдо решена да не допринесе с нищо, дори непреднамерено, за образуване на наказателно дело срещу него.

Барнаби беше в съседното помещение. Там през прозорче с армирано стъкло можеше да вижда и чува Луиз и брат ѝ. Те седнаха един до друг на два твърди метални стола. Луиз непохватно прегърна Валънтайн под доста неудобен ъгъл и го залюля напред-назад като бебе. Това продължи близо двайсет минути и Барнаби тъкмо щеше да се откаже от идеята, когато Фейнлайт отметна глава назад и нададе ужасен вой, последван от няколко силни, дрезгави хлипания.

— Започна се — каза сержант Трой, току-що влязъл. — Помолих да ни донесат чай. Искате ли един „Марс“, докато го приготвят?

— Като видях вратата отворена, реших, че е нашият сигнал. Можеш да си представиш, Лу, как се почувствах. — По лицето на Вал се стичаха едри сълзи. Избърса ги с ръкав. Смачкани кърпички се валяха навсякъде по масата и пода. Луиз взе ръката на брат си и я притисна към устните си.

— Изтичах — за малко да падна по стълбите, толкова бързах, — но вътре нямаше никой. Тогава разбрах... вратата сигурно случайно бе останала отворена.

Той така стисна пръстите ѝ, че тя едва не извика.

— Боже, Лу, защо просто не си тръгнах тогава? Просто да си бях отишъл. Ако се бях прибрал, сега щеше да е жив.

Луиз не позволи радостта и облекчението да се изпишат на лицето ѝ. Скри светлината в очите си и само го зауспокоява:

— Знам, миличък, знам.

— Тогава чух как телефонът цъкна, нали знаеш, като вдигнеш дериват. Помислих, че може да е той и сигурно звъни у нас. Кълна се, така беше, Лу. Да не мислиш, че съм го шпионирал или нещо подобно. Чух гласа му и не можах да повярвам! Толкова бе нежен, пълен с любов и доброта... казваше неща, каквито дори не съм си и мечтал да чуя. Че тя била единствената и никой друг нямал място в сърцето му сега и завинаги, да не се тревожела за нищо, щял да отиде при нея веднага щом успеел да се измъкне, всичко щяло да бъде наред...

Сърцето на Луиз се сви от жал. Извади още кърпички и отново бавно изтри лицето си. Трябваше да бъде безкрайно търпелива през следващите седмици и месеци. Търпелива и прикрита. Нежна, любеща и внимателна.

— И тогава, разбира се, поисках да разбера. Трябваше да я видя. Не за да ѝ сторя зло, макар да бях ослепял от ревност, а просто да видя що за човек е способен да извърши такова чудо. Затова седнах и започнах да наблюдавам къщата. Когато Джекс излезе, аз го последвах.

Той отиде в Ийст Енд. Аз просто спрях колата, оставих я, където си беше и изтичах след него. Двамата бяха в една стая на горния стаж. Вратата беше отворена и аз ги видях да се прегръщат и да се смеят. Човек би помислил, че не са се срещали от години. И тогава той ме забеляза — на площадката. И всичко се промени.

Никога не бях виждал такъв гняв у човешко същество. Викаше, крещеше, а колкото повече се опитвах да се извиня, толкова по-агресивен ставаше. Как съм посмял да донеса моята... моята мръсотия, моята смрад в дома му. Бил съм болен извратеняк. Гаден бълвоч. Дето не заслужава да живее. Мисля, че беше полудял. А тя през цялото време говореше тихо, опитваше се да го успокои. И тогава той ме удари.

Паднах на земята и докато се опитвах да стана, чух я да вика: „Тери, Тери, недей.“ И тогава съзрях лицето му. Никога не съм изпитвал по-голям страх през живота си. Помислих, че ще ме убие. И започнах да се защитавам, нямах избор, и бяхме на площадката, когато той...

Луиз нежно погали ръката му. Искаше да го утеши, а той се сви, като че ли бе посегнала да го удари.

— Вал, било е злополука...

— Аз съм виновен!

— Те ще разберат. Не бива да прекараш остатъка от живота си в затвора.

— Изобщо не ме интересува къде ще прекарам остатъка от живота си. Само се моля богу да е кратък. — Замълча за малко, после добави: — Смешното, Лу, трагикомичното е, че аз бях готов да умра за него.

В съседната стая Трой доизпи изстиналия си чай, а Барнаби надникна в третия си сандвич (доста тлъста шунка и бледорозов кетчуп) и го върна в чинията. Трой нареждаше двете чаши и чинийките им на подноса, когато Фейнлайт отново заговори. Барнаби стисна лакътя на сержанта и му изсъска да не трака.

— Странното е, че я бях виждал и преди.

— Така ли? — не повярва Луиз. — Как така?

— Виждал съм я в „Олд Ректърри“. Беше Карота.

— Но... това е чудесно, Вал! Всички мислехме, че се е удавила. Трябва да кажа на Ан... — И млъкна, спомнила си изведнъж състоянието на приятелката си.

— Косата ѝ беше различна, странен оранжев цвят, късо подстригана и стърчаща навсякъде. Но съм сигурен, беше Карлота.

[1] Малко известен у нас шведски автомобил. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Накрая я хванаха доста бързо. Барнаби се беше изплашил, че ще потъне вдън земя, ще промени външността си отново и просто ще изчезне в потайния свят на престъпността и порока в големия град. Ако не в Лондон, то в Бирмингам или в Манчестър, или в Единбург. И като не разполагаха с нейна снимка, която да разпратят, на практика нямаха никакви шансове да я открият.

За да ѝ отрежат всички изходи, веднага изпратиха двете имена, които беше използвала, до всички летища, пристанища и железопътни гари, откъдето можеше да замине за континента. Беше забелязана на гара Ватерло, взела си билет за „Юростар“ и използвала име, което Барнаби моментално разпозна. С това име се бе представила първия път, когато се запознаха — Таня Уокър.

Тъжна гледка, помисли си Барнаби, когато я въведоха в стаята за разпит. Навремето, като млад полицай, понякога трябваше да се отзовава на повиквания в универсални магазини, където бяха намерили някой загубил се малчуган. Същата паника в очите ѝ, същото чувство за непоносима загуба. Какво имаше в злото копеле Джексън, докарало и това момиче, и Фейнлайт до такава съсипваща скръб?

Касетофонът работеше. И за разлика от разговора преди два дни този път нямаше никакви проблеми с извличането на информация. Тя отговаряше без колебание на всички въпроси, без дори да се замисля, монотонно, и безстрастно. Нищо не я интересуваше. Нямаше какво да губи повече. И слава богу, помисли си главният инспектор, защото след смъртта на Джексън как иначе щеше да разплете бъркотията, която от две седмици задръстваше мисловните му процеси.

Барнаби разполагаше с няколко часа да се подготви за разпита, но случаят бе многостранен и не можа да реши с коя страна да започне. Изреди си ги наум от най-маловажната до най-значимата. Най-скучната беше свързана с отношенията между момичето и Джексън. Очевидно беше влюбена в него, той бе имал влияние над нея и тя е била готова да направи всичко, което би поискал — все същата

стара история. Следваше версията ѝ за случилото се на Ломакс Роуд. На трето място беше историята, свързана с Карлота Райън — момичето, живяло в съседния апартамент. И накрая беше въпросът каква точно е била нейната роля в сложната интрига, замислена в „Олд Ректьри“ и довела до смъртта на Чарли Ледърс. Това последното безспорно беше най-интересно и важно, но Барнаби реши да започне от тема номер три.

— Разкажи ми за Карлота, Таня.

— Казах ви за нея. Когато идвахте у нас.

— Какво се случи с нея?

Тя го погледна с празен поглед.

— Жива ли е още?

— Разбира се, че е жива. Вие к'во си мислите?

— Къде е тогава? — попита сержант Трой.

— Живее си живота, предполагам. Обикаля света, кръстосва моретата.

— И как стана всичко?

— Появи се една реклама в оня театрален вестник. Тя се яви на прослушване десетина дни преди датата, на която трябваше да отиде в „Олд Ректьри“. Предложили ѝ работа — еротични танци. Едногодишен договор. Веднага прие. — Таня погледна към сержант Трой и за първи път в нея пролича искрица живот. — Вие не бихте ли приели?

Трой не отговори. Не би било уместно да го споменава, но не, не би приел. Сети се за своята първа среща с това момиче: колко бе трогнат от външния ѝ вид и веселото ѝ бърборене, как му беше дожаляло за нея, задето не познаваше баща си. Поредната лъжа вероятно. Той сви устни, за да не вземат да се разтеглят в усмивка, без да си дава сметка какъв лицемерен вид му придаде този жест.

— И чия беше идеята ти да отидеш у семейство Лорънс вместо нея? — попита Барнаби, доволен, че сега поне знаеше защо беше чист апартаментът. — Твоя или нейна?

— На Тери. Хареса му мисълта, че ще може да ме държи под око. Имайте предвид, че можеше да се чупи, когато си поиска. Той беше при мен, когато вие се появихте. Скри се в спалнята.

Барнаби изруга наум. Но продължи разговора с равен тон:

— Значи го познаваш отпреди?

— Откакто се помня. Идва и си отива.

— Май повечето си е отивал — подхвърли сержант Трой. — Непрекъснато е бил зад решетки.

— Да, повечето време — съгласи се Таня, но изгледа Трой с безгранично презрение. Сержантът се изчерви от възмущение и си помисли; че е ужасно нахална, но не успя да издържи на погледа ѝ.

— Преструвахте се обаче, че не се познавате? — подчерта Барнаби.

— Ами да. Той не искаше да афишираме отношенията си.

— Заради великия му план ли?

— Отчасти. Той по природа си е такъв, обича скритите неща. Само така се чувстваше в безопасност.

— И как трябваше да се развият нещата според плана?

— О, той беше гениален. Даже бяха два, един за през деня, един за, след като мръкне, в зависимост от това кога щеше да се задейства госпожа Лорънс. Аз гепих няк'ви бижута, няк'ви старомодни неща, по които тя много си падаше.

— Били са на майка ѝ.

— Да. Както и да е.

— А не би ли ги... — Барнаби протегна ръка с отворена длан.

Таня се поколеба.

— Хайде, Таня. Вече призна, че си ги взела. Върнеш ли ги, само ще е от полза за досието ти.

Таня отвори чантата си, извади обиците и ги сложи в ръката на Барнаби.

— Сега ще ги продадете на черно, нали?

— Точно така — обади се сержант Трой.

Барнаби попита какво се беше случило после.

— Когато тя дойде в моята стая да пита за обиците, аз побеснях, почнах да късам всичко и да крещя до небесата, че това е краят на живота. После избягах. Знаехме, че тя ще тръгне след мен, щот' си беше такава.

— Загрижена? — предположи Барнаби.

— Планът действаше перфектно. Ако не, Тери имаше и куп други идеи.

— Ан си мислеше, че те е бутнала в реката — каза Барнаби. — Беше обезумяла.

— Такъв беше замисълът — обясни търпеливо Таня. — Нямаше да плати, ако сама бяха скочила, нали така?

— Защо изобщо трябваше да плаща? — изръмжа сержант Трой.

— Щот' можеше да си го позволи. Щот' имаше огромна къща и някой, който да чисти вместо нея, и друг, който да работи в тъпата ѝ градина. И щот' не си е помръднала пръста да работи през целия си живот!

— Да разбирам ли, че не я харесваше? — попита Барнаби.

— Охх... — въздъхна Таня. — Тя не беше толкова лоша. По-скоро не можех да търпя благочестивия козел. Дето все те опипва, уж случайно, уж, без да иска... нали разбирате к'во искам да кажа? Ръцете му са като влажни парцали за миене на чинии.

— А къде излезе от реката?

— Където влязох. Тери беше пуснал една гума там дни преди това. Завързана с въже за кука под моста. Сграбчих я и висях на нея, докато виковете на госпожата се отдалечиха, и тогава се изкачих обратно.

Знаех за гумата. Барнаби си спомни доклада за претърсването на реката. Боклуци — пакетчета от чиле, рамка от детска количка, стара гума. Използвана като люлка, гласеше описанието, защото на нея все още имаше вързано въже. И аз да пропусна това. Вероятно Джойс е права. Май ми е време да се оттегля.

— И после къде отиде? — попита Трой и колкото и да не искаше, си я представи как стои в нощта, измръзнала, мокра и трепереща.

— Хукнах обратно към къщата. Скрих се в градината, докато се върне Тери. Прекарах нощта в неговия апартамент. На другия ден отидох в Костън на стоп и взех влака до Лондон.

Барнаби си наложи да диша равномерно, за да потисне надигацията се у него гняв. Опита се да не мисли за часовете, дори дните пропиляно време (неговото собствено най-малко), в което бяха изчетени купища хартия, описващи в подробности безполезни разпити, свързани с въпросната нощ продължителната работа на какви ли не служители от здравеопазването и полицията в издирване на евентуалната удавница. Накратко, невероятно разпиляване на и без това ужасно оскъдните ресурси на полицията.

— И какво всъщност се обърка? — попита сержант Трой. Беше забелязал ядно стиснатите устни на шефа и червенината, избила по

бузите му от пламналия в него гняв, и затова реши, че май ще е по-добре сам да зададе следващия въпрос.

— Оня кривоглед мангал, Чарли Ледърс. Той обърка всичко. Тери си беше приготвил писмото, адресирано до нея, надписано „Лично“. Аз го пуснах, „бърза поща“, от централната поща в Костън. Като си толкова близо, почти винаги чакаш двайсет и четири часа, докато го получиш. Тери наблюдава и когато колата идва, той си измисля някакъв претекст да влезе в къщата, та да разбере дали тя е схванала как стоят нещата.

— Как ще разбере? — попита сержант Трой.

— Е, как — погледна го презрително Таня. — Тя едва ли ще танцува и пее „О, какъв прекрасен ден, искам да го прекарам с теб“ с това нещо, дето ѝ изгаря джоба, нали?

— Предполагам — каза Барнаби. Замисли се за Ан Лорънс. Мила, слаба, невинна. Тихо отдадена на ежедневните си занимания. Как отваря писмото.

— Както и да е. Тя явно е схванала всичко, защото той я намира полуумряла от страх и писмото е на пода. Бедата е, че не било неговото. И на онова имало залепени думи, но били по-малко. И подредени различно. Можете да си представите как се е почувствал.

— Навярно е бил тежък удар — не се въздържа Барнаби.

— Да. Но Тери е най-добър, когато е притиснат до стената. Съобразява, че щом има писмо за изнудване, ще има и плащане, и започва да я наблюдава непрекъснато. Решава, че тя сигурно ще занесе парите през нощта, така и става. Той я проследява с намерението сам да вземе парите. В края на краищата ние си ги бяхме заработили. Но никога не е искал да убива никого.

Барнаби се изкушаваше да каже: „О, значи всичко е наред“, но се въздържа. Не би направил нищо, за да прекъсне словоизлиянието — всичко се разплиташе толкова гладко.

— Но Чарли стигнал пръв. Точно вземал парите, когато Тери го видял.

— Ама че хора — измърмори сержант Трой.

— И съвсем случайно Тери намерил парче кабел в джоба си — вметна Барнаби.

— Трябва да носиш нещо за самозащита в тия времена — обясни Таня, позагубила малко от търпението си. Гледаше Барнаби така, все

едно си мислеше, че точно той трябва да знае колко е опасен светът. — И добре че го е носел, както са тръгнали работите.

— Какво искаш да кажеш?

— Чарли извадил нож срещу него. Започнала ужасна борба.

Полицаяте се спогледаха. И двамата си спомниха, че на местопрестъплението нямаше и следа от борба.

— Та определено е било при самоотбрана — разпалено заяви Таня, забелязала разменените погледи.

— А кучето? — попита сержант Трой. — И това ли е било при „самоотбрана“?

— Какво искаш да кажеш? Какво куче?

Барнаби бързо сложи ръка на рамото на сержанта — не беше сега моментът Трой да изобличава Джексън в проява на жестокост към животното. Щеше да отклони разговора в ненужна посока.

— А какво стана с писмото на Тери, Таня?

— Пристигна на следващия ден. Той пресрещнал пощенската кола, предложил да занесе пощата до къщата и си взел писмото. След това изпратил друго, този път сам го пуснал в къщата, като Чарли, в него искахме вече пет.

— И без съмнение щяхте да поискате още повече третия път?

— Защо не? Тери смяташе, че къщата сигурно струва четвърт милион. Но каза, че трябва да ѝ дадем време да си поеме дъх — измамно чувство за безопасност или нещо такова. Да речем, един месец. Щяхме да ходим в Париж за няколко дни. Той беше взел петте бона...

— А сега те са у теб, нали, Таня?

— Не. Така и не ми ги донесе.

— Не очакваш да ти повярваме, нали? — намеси се Трой.

— Не лъжа. Той ги скри, щот' мислеше, че вие може да претарашите апартамента със заповед за обиск. А после не можа да си ги вземе заради оня гаден педал, дето го шпионираше. С бинокъл.

Барнаби си помисли, че това определено се връзва с казаното от Бенет за поведението на Фейнлайт. Парите сигурно бяха скрити заедно с дрехите в раницата. Намериш ли я, удряш джакпота.

— Знаеш ли как е взел втората порция пари? — попита сержант Трой, като се опита да изрази иронично търпение, но както винаги не

успя да го докара както искаше — просто си прозвуча сърдито и заядливо, дори в собствените му уши.

— Както и първата. Колко начина знаете за вземане на откуп?

— Може да се проследи жертвата, да ѝ смачкаш главата в капака на някоя кола и просто да вземеш парите.

Таня се втрени в Барнаби, който бе казал това, после в сержант Трой и отново в Барнаби.

— Лъжливи копелета. Не бихте измисляли такива лъжи, ако той беше тук да се защити. Тя ги е оставила в Картърс Ууд, точно както и първия път.

— Госпожа Лорънс не е оставяла никъде никакви пари. Беше решила да не плаща ѝ да върне парите в банката.

— Да бе, така казва тя...

— Тя нищо не казва — обади се Трой. — Защото от три дни е в интензивното. Дори не се знае дали ще дойде на себе си.

Барнаби погледна момичето от другата страна на масата. Беше станала трогателно неуверена и главният инспектор изпита съжаление към нея.

— Той има много прояви на насилие, Таня.

— Не е вярно — извика тя и веднага опроверга собствените си думи. — Имаше причини.

— Да извади нож и да нападне с него...

— Не е вадил нож. Тери е бил най-малкият, поел е вината върху себе си, за да го приемат. Тоя, дето го е направил, е щял да получи доживотна. На улицата трябва да те приемат. Иначе си мъртъв.

Трой мислеше да попита за стареца, захвърлен в канавката, но с учудване установи, че всъщност няма желание да го направи. Несъмнено се бореше със симпатията, която изпитваше. Не към Джексън, абсурд, а към момичето. В момента изглеждаше толкова тъжна и очевидно едва се сдържаше да не заплаче. Барнаби обаче нямаше подобни задръжки.

— Имало и друг случай. С един старец...

— Били Уайзмен. Той имаше късмет.

— Късмет ли?

— Познавам хора, дето, ако го бяха докопали, нямаше да го оставят жив.

— Какво искаш да кажеш, Таня?

— Бях на десет, когато ме осиновиха, той и жена му. К'во правеше тоя... даже не мога да го кажа с думи. И неведнъж. Понякога се събуждах посред нощ и той... После, като станах на четиринайсет, един ден се разхождахме с Тери по Лаймхауз Уок. И аз просто започнах да говоря и взех, че му казах 'сичко. Той нищо. Но лицето му беше ужасно. — Тогава Таня изплака само веднъж, но сърцераздирателно като изплашена птичка.

— Съжалявам — каза Барнаби.

А Трой си помисли: О, боже, на мен вече не ми се слушат такива работи.

— Не го бях виждала от години. Бяха го затваряли на два пъти, после в „Барнадо“. Мене ме местиха — веднъж съвсем си изгубихме следите. Не знаехме кой къде е. И това беше най-лошото. 'Се едно изведнъж светът свършва. — Сълзите отново рукнаха. — Той бе единственият човек, дето някога ме е обичал.

Трой направи нескопосан опит да я утеши:

— Някой ден ще срещнеш друг, Таня.

— К'во? — зяпна тя го недоумяващо.

— Млада си. Има много...

— Ама че си тъпак — викна тя и се отдръпна от двамата, после ги изгледа със злорадо презрение. — Тери не ми беше гадже. Той ми е брат.

Оказа се, че след ден-два и сами щяха да решат загадката. Когато стана ясно, че отпечатъците от стаята на Таня в Степни напълно съвпадат с отпечатъците от таванското помещение в „Олд Ректъри“.

Или когато Барнаби си спомни, че Вивиън Калтроп беше описала Карлота като прекалено ниска за модел, така че едва ли е било необходимо да се навежда, за да мине през вратата на таванската си стая. Или когато велосипедът, с който Джексън се беше върнал от Костън, бе намерен облегат на стената в гаража на Фейнлайт, мушнат между десетина други колела. И парите си стояха още във велосипедната чантичка. Така и не намериха раницата и дрехите. Според правдоподобно обяснение, предложено и възприето от другите в заседателната зала, Джексън беше заровил раницата с дрехите в

контейнера за боклук на семейство Фейнлайт ден преди да дойде боклукчийската кола.

По-късно Валънтайн Фейнлайт призна, че е развеждал Джексън из къщата и градината веднъж, когато сестра му отсъствала. И гостът му е имал възможност незабелязано да вземе ключа от градинската врата, но какво значение имаше това сега, по дяволите, и кога, за бога, щяха най-сетне да го оставят на мира?

— И така, как мислите, че е станало, шефе? — попита сержант Трой, когато за последен път затваряха зад себе си вратата на изумителната стъклена къща.

— Вероятно е минал с колелото през полето зад къщата, влязъл е през градинската порта, прекосил е градината, обиколил е покрай къщата и се е вмъкнал в гаража. Може да се е потулил зад „Алвис“-а, да се е преоблякъл и да е скрил нещата си, от които е щял да се отърве по-късно.

— Каква ли ще е присъдата на Фейнлайт?

— Зависи. Убийството е сериозно обвинение.

— Било е нещастен случай. Нали го чухте какво каза на сестра си.

— Да, но го чух и да казва, че е ослепял от ревност. Познавал е убийтия, Трой. Имали са връзка, което означава, че убийството е напълно възможно. Ония от столичната полиция с право го обвиниха.

— Но го пуснаха под гаранция — Трой беше започнал да се ядосва. — Сигурно значи нещо.

— Значи, че не го смятат опасен за обществото. А не че не е извършил никакво престъпление.

— Следователно могат да го признаят за виновен, така ли?

— Зависи.

— От какво?

— Доколко силни ще са анти хомосексуалните предубеждения на съдебните заседатели. Колко ще ги впечатли репутацията на Фейнлайт като известен писател. Доколко ще ги ужаси досието на Джексън. Как ще реагират на свидетелските показания на Таня Уокър, които ще бъдат враждебни, меко казано.

Разпитът на Таня беше приключил с описанието на борбата, довела до смъртта на брат й. Според нея Валънтайн бил нахлул в стаята, нападнал Тери, измъкнал го на стълбищната площадка и го

блъснал срещу перилата. Изплашена за собствения си живот, тя избягала по противопожарната стълба.

— Прокуратурата също има свидетел, шефе. Детектив Бенет.

— Той е видял само как Джексън пада. Тя може да каже как се е стигнало дотам.

— И да излъже.

— Вероятно. Сърцето на момичето е разбито, ще иска да си отмъсти. А и кой може да докаже, че лъжесвидетелства?

— Това с книгите дали ще помогне?

— Може би, понеже пише за деца.

Барнаби бе шокиран от вида на Фейнлайт. Приличаше на зомби. В очите му нямаше капчица живот, капчица надежда. Нямаше дори отчаяние. Бяха като на мъртвец. Тялото му сега не изглеждаше толкова силно, бе като пречупено, сломено от смъртна умора. Сякаш се бе смалил и на ръст, и на тегло.

Барнаби не завиждаше на Луиз. Беше сигурен, че тя ще се справи, ще се грижи за Фейнлайт, докато душата му тъне в най-тъмната си нощ. В Луиз имаше и любов, и търпение, и, определено на този етап, достатъчно сила. В нея всичко грееше. Очите, кожата, косата. Бузите ѝ розовееха не от обичайния умело положен грим, а от здраве и щастие.

А и времето беше на нейна страна. Човекът, причинил на брат ѝ толкова много мъка, вече не съществуваше. Поне от плът и кръв. Но в сърцето на Фейнлайт — това е нещо друго. И в ума му, където започват и завършват всички проблеми. Как ли щеше да се справи? Как щеше да оцелее брат ѝ в или извън затвора, разкъсан от угризения и самота, копнеещ безнадеждно за единствения човек, за когото мечтаеше нещастната му душа?

— Само ако — измърмори Барнаби на себе си. — Понякога си мисля, че това са най-тъжните думи в човешкия език.

— Намирам ги по-скоро за безсмислени — възрази Трой.

— Според теб — отвърна главният инспектор. Беше свикнал с инертното отношение на сержанта и понякога дори го приветстваше като разумен коректив на собственото му доста разпасано въображение.

— Станалото станало — продължи мисълта си Трой. После, за да няма никакви недоразумения, добави: — Джунъ ригрет ей рийан^[1].

Вървяха през селото и вече бяха стигнали до селския знак с неговия накокошинен язовец, набъбнали житни класове, яки бухалки за крикет и отровназелена хризантема.

Барнаби забеляза кученца със светла козина да се гонят, полудели от радост, за щастие достатъчно далече, та не се налагаше да разменя любезности със стопанката им. Малък териер се опитваше да се присъедини към веселбата, макар и не особено сполучливо. Собственичките на кучетата вървяха хванати под ръка, допрели глави — явно си говореха.

— Я вижте кой е там — възкликна сержант Трой.

— Виждам кой е там — отвърна главният инспектор, ускорявайки крачка. — Благодаря много.

След няколко минути стигнаха до реката. Барнаби спря до ниския мост и погледна към бързо течащата вода. Зачуди се как ли е изглеждала през онази нощ на лунна светлина, когато Таня беше скочила. Сигурно е имало пълнолуние, иначе Чарли нямаше да види лицата на двете жени, вкопчени една в друга на моста, боричкащи се, докато едната изчезне със силен плясък в реката. И той си е помислил, че видяното е станало наистина, както бихме си помислили всички. Кой се съмнява в нещо, дето е видял със собствените си очи?

— Мислех си, сър. Таня...

— Горкото момиче — каза Барнаби и донякъде сам се изненада от думите си.

— И аз имах същото предвид — подхвана разгорещено Трой. — Ако някой се нуждае от приятел...

— Хич не си го и помисляй.

— Нищо лошо няма, ако...

— Напротив, има. В крайна сметка.

— Но какво ще стане с нея?

— Ще се справи — отсече Барнаби с увереност, каквато всъщност не изпитваше. — В края на краищата дори нас успя да излъже.

— Надявам се да се справи.

— Не се е давила, Трой, а е махала.

— Моля?

— Няма значение.

Ей такива работи много мразеше. А шефът все такива ги вършеше. Каже нещо малко по-трудно, малко по-неясно. Някой цитат от нещо, дете никой нормален човек не е чувал. А щом го попиташ да ти обясни, те отпъжда като досадна муха.

Може да кажете, прав е, не му се обяснява. Ами тогава да не се нахвърля на някого, защото не разбирал от опера или театър, тежка музика, книги или подобни неща. Трой беше проверил думата „филистер“ в речника на Талиса Лийн, когато се прибра вкъщи оная вечер, и хич не му стана приятно. Нищо чудно, че е „духовно ограничен човек, затворен в кръга на битовите си интереси“, след като всеки път щом попита някой всезнайко до себе си, той винаги млъква като риба.

— Какво ще кажеш да обядваме в „Ред Лайън“?

— Звучи добре, шефе?

— Какво искаш? Аз черпя.

— Пай и пържени картофки. И от онзи малинов сладкиш „Павлова“.

— Отлично — каза Барнаби, вече бяха влезли в двора на кръчмата. — Това ще подкрепи духа ти.

Стана така, че Луиз не можа лично да се погрижи за възстановяването на брат си. Валънтайн се върна в стъклената къща само за няколко дни, колкото да си събере дрехите, компютъра, личните си документи и няколко книги. Беше решил да живее под наем някъде в Лондон, докато мине процесът, за който му бяха съобщили, че вероятно ще е насрочен след няколко месеца.

Докато си търсеше квартира, неговият издател му предложи да се нанесе в тавански апартамент в Хампстед. Там живеел синът на издателя, трета година студент в Оксфорд, и рядко се връщал вкъщи. Отначало Валънтайн си мислеше, че жилището е доста тясно, но постепенно се отказа да си търси друго място, докато не се изясни бъдещето му. Е, той едва ли би използвал точно тези думи. Мислите му рядко прекрачваха границите на днешния ден и дори на сегашния момент, просто оставяше часовете да се ният, вцепенен от самота.

Луиз непрекъснато му звънеше. Накрая той започна да изключва телефона, понякога го оставяше изключен с дни. Един или два пъти, по

нейно настояване, двамата се срещнаха и отидоха на обяд, но беше ужасно. Вал не беше гладен, а тя, разтревожена, все му повтаряше, че трябва да се храни, с което му лазеше по нервите. Втория път като се разделяха, Луиз с мъка сдържаше сълзите си, а Вал съкрушен я уверяваше, че за всичко бил виновен той, после сковано и някак по задължение я прегърна и подхвърли: „Обаждай се.“

Във влака за Грейт Мисендън Луиз с вродената си разсъдливост успя да се успокои с мисълта, че тези неща изискват време. Просто не си беше дала сметка точно колко време щеше да е необходимо. Накрая всичко щеше да е наред. А когато се качи в малката си жълта кола, паркирана до гарата, с радост си помисли колко бе хубаво все пак, че не се прибира в празна къща.

Когато най-накрая Ан бе готова да напусне болницата, където я предупредиха, че по всяка вероятност я очаква доста дълъг период на възстановяване, тя не знаеше къде да отиде. Душата ѝ се отвърщаваше от идеята да се върне в „Олд Ректъри“. Мисълта за родния ѝ дом бе станала невероятно отблъскваща и дори не желаше да види къщата отново. Единствената ѝ роднина беше възрастна леля в Нортъмбърланд, с която не се бяха виждали повече от двайсет години и почти не си бяха писали. Освен това, като наскоро опериран току-що изписан пациент, трябваше да остане близо до болницата. После, като наближи денят на изписването, Луиз ѝ предложи да отиде да живее във „Фейнлайт“.

Луиз бе идвала в „Стоук Мандевил“ почти всеки ден и макар двете да не си говореха много, дългите мълчания никога не ги притесняваха. Постепенно се бяха убедили, че си допадат, и затова решиха да делят един дом.

Отначало Ан се чувстваше малко неудобно, което беше неизбежно. Трябваше да свикнат да живеят заедно. От благодарност Ан искаше да върши повече неща, отколкото ѝ беше по силите. Луиз пък отказваше всякаква помощ, убедена, че може и сама да се справи, макар от години да не беше опитвала. (След като разбраха за престъплението на Валънтайн и последвалия арест, хората от агенцията за чистене по домовете бързо зачеркнаха името Фейнлайт от списъците си.)

Накрая започна да им помага Хети, която и без това често идвате да вижда Ан. Така бе удобно за всички. Луиз бе доволна, че няма да върши домашната работа, която ненавиждаше. Ан бе щастлива да вижда Хети — единствената, която неизменно бе стояла до нея през целия ѝ живот. А Хети се радваше, че ще има откъде да припечели пари, за да си покрие разходите по преместването. Бе успяла да издейства замяна на общинското си жилище с къща близо до Полин и семейството ѝ. Наистина Алън и приятелите му щяха да уредят преместването и тя трябваше да събере пари само за камиона, както и за каса бира и по порция риба с картопки за всички в селото, но Хети обичаше да са ѝ чисти сметките.

Щом се разпространи новината, че госпожа Лорънс се чувства достатъчно добре, за да приема посетители, цялото село започна да идва с малки подаръци: книги или цветя, или домашно направени торти и сладки. Някой донесе носна кърпичка, на която изкусно бе избродирано името ѝ. Ан често се трогваше до сълзи от подобни жестове. Луиз отначало малко се дразнеше от безспирния поток доброжелатели, но накрая започна да се радва на присъствието на хора в къщата. Слагаше чайника на котлона, изваждаше сладкиш и караше гостите да се чувстват като у дома си. Освен това идваха и си отиваха и разни породи кучета. Луиз никога не се бе интересувала от животни, но се влюби в Кенди и сериозно се замисли дали да не си вземе домашен любимец.

Всичко това ставаше през деня. Трудното идваше през нощта — най-болезненото време и за двете жени. Тогава обаче наливаха здравите основи на приятелството си, продължило до края на живота им.

Когато бе отишла да вземе Ан от „Стоук Мандевил“, Луиз се бе посъветвала с болничния служител, който оказваше специални грижи за пациентите след изписването им. Той ѝ бе казал, че Ан може да страда от безсъние, беше я инструктирал как да се справя с кошмарите, които може да има приятелката ѝ, както и с евентуалния посттравматичен стрес. Но за свое огромно облекчение Луиз установи, че Ан не помни нищо от нападението, дори, че е отишла с колата до Костън. Последното, което, както уверяваше, че си спомняла, било как почукала на вратата на Лайънъл, за да му каже, че обядът с готов. Единственото нещо, което завари Луиз неподготвена и което ѝ беше

трудно да понася, бе съкрушителното чувство за вина и угризенията, изпитвани от Ан.

Ан просто не можеше да се отърве от убеждението, че би могла да предотврати цялата трагедия само ако бе имала силата да се противопостави на мъжа си по отношение на Тери Джексън. От самото начало беше разбрала, че този човек е опасен. Страхът я беше заставил да откаже да го допусне в къщата, но въпреки това не бе събрала кураж да поиска изгонването му въобще. Само ако беше... Ан плачеше и се укоряваше, а Луиз я успокояваше и я уверяваше, че няма защо да хвърля вината върху себе си. Тъжната сцена се повтаряше ден след ден. Отначало Луиз слушаше със съчувствие, макар да смяташе подобни изблици за напълно неоснователни. После самообвиненията на Ан започнаха да ѝ лазят по нервите. Накрая разбра, че приятелката ѝ изобщо не чува нейните безкрайни доводи и уверения, и взе да се ядосва. Криеше гнева си, а сетне вече не можеше. Той изби и Ан още повече се разстрои. След това пък Ан се ядоса.

Подпомогнати от ужасно много вино, те постепенно отмиха сълзите и окачиха на простора да съхнат най-дълбоките си стракове и най-съкровенията си тайни и копнежи. Ан плака с горчиво съжаление за годините, преживени в самота, и за пропиляната в безплодно съществуване половина от живота си; Луиз — за проваления си брак, който бе възприемала като Божи дар, за загубата на брат си, такъв, какъвто го знаеше, и за сломения човек, в какъвто се бе превърнал. И за двете — за Луиз, винаги толкова сурова, сдържана и цинична, и за Ан, така потисната, срамежлива и притеснителна — емоционалното разголване бе ново и доста тревожно преживяване.

След това бяха резервирани една към друга, дори малко студени. Няколко дни бяха в такова настроение, но споменът за предишната им близост не ги напусна и ги топлеше с невидимото си присъствие, докато накрая постепенно те отново се отпуснаха и възстановиха приятелските си отношения.

После говориха и за пари. Нито една от тях нямаше сериозни притеснения по въпроса. Луиз беше по-заможна. „Госхоук Фрерс“ най-сетне се бяха съгласили да ѝ изплатят дължимата сума при напускане на работа. Макар и донякъде понамалени от съдебните такси, това все пак си бяха добри пари. Делът ѝ от къщата „Холанд Парк“, вече

продадена, възлизаше на повече от двеста хиляди лири. А по всяка вероятност скоро отново щеше да започне и работа.

Ан пък изобщо не знаеше дали някога щеше да започне да работи. Ярките мечти за нов живот, които ѝ се бяха сторили толкова вълнуващи и постижими, когато караше по слънчевия път към Костън и си пееше „Пени Лейн“, бяха заличени от удара, размазал лицето ѝ. Но затова пък ясно звъняха в ушите ѝ презрителните думи на мъжа ѝ. Не знаеше ли тя, че днес пенсионират хората на четирийсет? А като никога не ѝ се е налагало да се сблъсква истински с живота, как може да се надява да си намери работа?

Като чу това, Луиз побесня. Ан бе едва на средна възраст, много интелигентна, с приятен външен вид (или поне би могла да бъде, след като Луиз се занимае с нея) и можеше да прави каквото си поиска. Това е. Ан се усмихна и каза, че ще види как нещата ще потръгнат.

Брокерът я увери, че ще вземе добри пари от „Олд Ректърри“, особено при наличието на допълнителен апартамент. Доходите от попечителския фонд бяха повече от достатъчни за скромните ѝ нужди, сега, когато покриваха разходите на един човек, а не на двама възрастни плюс постоянен поток от авантаджии и стара, скапана кола.

До голяма степен поради това, че Лайънъл бе в дъното на ужасните беди, сполетели и двете, Луиз лесно успя да убеди приятелката си да се откаже от плана да му купува някакво жилище и да му предлага финансова подкрепа. Отначало Ан възразяваше, не можела да не му даде нищо. Но Луиз заяви, че даже и да не му отпусне нищо, той пак ще ѝ е длъжник десет пъти повече, отколкото ѝ е дал някога. Когато Луиз разбра за твърдото решение на Ан да осигури Хети с прилична пенсия, защитена от инфлация, ѝ обясни, че е изключено едновременно да осигури финансово и мъжа си, и Хети, пък да си купи и нова къща.

Ан отиде в „Олд Ректърри“ само веднъж, придружена от адвокатата си. Посочи някои мебели и лични вещи, които искаше да запази, и той уреди нещата да бъдат изнесени и складирани някъде, а останалото да бъде продадено. Цялата сделка отне по-малко от час, но Ан непрекъснато се бореше с желанието да си тръгне от къщата. Обсъдиха накратко и завещанието ѝ, което адвокатът пазеше в кабинета си. Имаше намерение да направи ново и си уговориха среща в началото на следващия месец.

Нещата се стекоха така, че Ан никога повече не видя Лайънъл. Докато той се намери да отиде в болницата, тя вече се бе възстановила достатъчно, за да обясни на лекаря си как не би могла да издържи и миг в присъствието на съпруга си, и той не получи разрешение да я посети. Втори път така и не отиде.

Адвокатът на Ан, Тейлър Рийдинг, получи писмо от Луси и Брейкбийн — единствените други адвокати в Костън, — в което те заявяваха, че Лайънъл имал право на половината от „Олд Ректъри“. Отговорът му бе ясен и недвусмислен. Другата страна заплаши да предприеме по-нататъшни действия, но това не доведе до никакви резултати. През следващия декември Ан получи доста жалка коледна картичка, изпратена от адрес в Слоу, на която не отговори. И това бе всичко всъщност.

Няколко години по-късно някой, който познаваше Лайънъл, каза на Ан, че го видели, като си тръгвали от Националния театър след вечерно представление. Отново носел пасторската си якичка и помагал в раздаването на супа и сандвичи на бездомните на Ембанкмънт. Но бяха зърнали човека отдалече, та не бяха сигурни дали не са се припознали.

[1] Изкривено произношение на френския израз „Je ne regrette de rien“ — „Аз не съжалявам за нищо“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Точната дата на сребърната сватба на Том и Джойс Барнаби — 12 септември — се падна в неделя. Но понеже и те като повечето хора се бяха оженили в събота, решиха, че предпочитат да празнуват на самия ден. А и както беше казала Къли, всяко уважаващо себе си тържество, така или иначе, щеше да обхване и двата дни.

Съботата бе доста студена и със съвсем малко слънце. Сутринта беше странна, а следобед времето едва се влачеше. След закуска Барнаби нареди съдовете в съдомиялната, а Джойс отиде да си направи косата. Когато се върна, пиха кафе и изчетоха съботните вестници от начало до край, а все още не беше станало време за обяд.

— Харесва ли ти косата ми така?

— Добре е.

— Реших за такъв специален ден да е малко по-различна.

— Чудесно изглежда.

— На мен пък не ми харесва.

— Хубава е.

— Преди беше по-хубава — изпъшка Джойс. Изрита вестниците от канапето и вдигна краката си. После пак ги спусна на пода.

— Искане ми се вече да е осем часът — каза Барнаби.

— Е, да, ама не е. А е дванайсет без двацет.

— А кога ще си получим подаръците?

— В седем, като дойдат децата и отворим шампанското.

— Не може ли аз да си получа моя сега?

— Не.

Барнаби въздъхна, сгъна културните страници на „Индипендънт“ и отиде в коридора. Сложи си шала, старо яке и излезе. Извади поширока вила от бараката в градината и започна да разрохва земята около целогодишната декоративна трева. После взе кофата с разтворен във вода тор и изсипа смрадливата течност около корените.

Бедата на днешния ден, помисли си той, че до такава степен е зареден с романтика и сантименталности, та просто не е в състояние

да ги вмести. Специален ден без съмнение, но същевременно и най-обикновен, който трябва да се изживее приятно и по обичайния начин.

Закуската в леглото, нещо, което почти не си спомняше да му се е случвало през живота, не беше изобщо приятно преживяване. Джойс му донесе поднос с красива роза в кристална ваза и той седеше вдървено изправен, облегнат на възглавниците, вдигнати на таблата на леглото, и се опитват да си натопи кифлата в кафето, без да го разлее.

Джойс седна до него със своя поднос и започна да яде грейпфрут, като го засланяше с една ръка, за да не опръска всичко наоколо с лепкавия му сок, и сто пъти рече: „Не е ли хубаво?“ Като се пресегна през леглото да включи радиото, събори розата.

И закуската продължи в този дух до края. Барнаби изведнъж разбра как се беше чувствала дъщеря му в деня преди всяка премиера. Къли му беше разказвала. Опитва се да спи колкото може по-късно, мотае се със закуската, отива в театъра по обяд, макар да няма какво да прави там и само се пречка. Намира компания за обяд, взема си някой филм да гледа вкъщи и пак ѝ остават още три часа, които се чуди как да убие. Опитва се да си почине да си преговори репликите. А последният час минава с бясна скорост.

С Джойс бяха попаднали в същия кошмар. Беше нелепо. Защо да не си е като всяка нормална събота? Барнаби видя, че жена му гледа през прозореца на кухнята. Помаха ѝ, тя му отвърна с доста скована усмивка, докосвайки косата си. Той върна кофата до торицето и запя: „Какво значение има денят...“

Сандъкът беше изчезнал от гаража. Стана му интересно. Като каза на Джойс, че сандъка го няма, тя му обясни, че в него имало стол — на неин колега от театралната група, който се местел в ново жилище и нямал място за него. Вчера дошъл да го вземе човекът, на когото колегата ѝ бил подарил въпросния стол. И това беше.

Барнаби сложи още тор в кофата, напълни я с вода и започна да подрязва храст, станал прекалено огромен. Останалата част от предобедна мина особено приятно и когато Джойс го викна за обяд, той се изненада колко бързо бе минало времето.

След това тя обяви, че трябва да излезе, затова Том дремна, погледа спортно предаване по телевизията, дремна пак и към пет часа си направи чаша чай. Джойс се върна едва към шест. Беше ходила на

кино, на „Да разлаем кучетата“, който бил невероятно хубав филм и непременно трябвало да го гледат и на видео.

Барнаби не попита защо не го бе поканила да идат заедно на кино. Всеки се справяше както може с този странен, непознат вид ден — той, правейки това, което си беше обичайно през почивните дни, но с малко повече въздишки, а Джойс си запълваше времето, като ходеше насам-натам.

В шест часа и двамата бяха в спалнята и се преобличаха. Барнаби си сложи доста твърда колосана бяла риза и тъмносин костюм с жилетка. Докато си нахлузваше лъскавите черни чорапи, наблюдаваше как Джойс се гримира пред увеличително огледало, ярко осветено от подвижния лампион. Беше с кафява фуста, поръбена с дантела, която Къли преди много време бе кръстила „фройдисткия комбинезон на мама“.

Внезапно на Барнаби му хрумна, че неговият подарък за годишнината, така внимателно измислен, красиво изработен и разкошно опакован, бе просто безполезен. Разкошен, но без никаква реална полза. Къде, моля ви се, но света, като изключим илюстрациите в старите книги с детски приказки и филмите от трийсетте, жените седят, хванали огледало в една ръка, докато се решат с другата? Трябваша им и двете ръце и добро осветление. Той въздъхна.

— За бога — каза Джойс.

Беше си купила нов костюм за случая. Цикламен с черен ширит. Някакъв „Шанел“ или нещо такова. Цветът изглеждаше по-ярък, отколкото в магазина, и не си пасваше с червилото ѝ. Обещите вече ѝ убиваха, но май бяха единственото нещо, което изглеждаше наред. Гримът трябваше да издържи цялата вечер и съответно бе сложила доста повече от обикновено, а сега се чудеше дали да не го махне и да започне отново. Всеки разправя как колкото е по-възрастна една жена, толкова по-малко грим трябва да слага. Едва се сдържа да не въздъхне на свой ред. Само това им липсваше тази вечер. И двамата да лъхтят като астматици.

През последните, двацет минути Барнаби непрекъснато надничаше през прозореца и извика:

— Ето ги.

Първата бутилка „Мам Кордон руж ’90“ бе отворена и всички пиха по чаша. Къли и Никълъс извикаха: „Поздравления!“, и връчиха своите подаръци. Джойс получи сребърен медальон с датата на сватбата, гравирани на гърба, и снимчица на Джойс и Том вътре. Беше им доста непозната — Къли сигурно я беше изрязала от снимка, която е направила при някоя от почивките им преди години. На Барнаби подариха семпли квадратни ръкавели, гравирани по същия начин и поставени в синя кожена кутийка.

Джойс подари на съпруга си кожен органайзер с тънка сребърна табелка, закрепена с винчета на специално удебеления капак. На табелката бе гравирано името му с красиви калиграфски букви и годините 1973–1998.

Барнаби изкоментира колко красив е подаръкът и как с него най-сетне ще стане организиран човек. Къли добави, че е крайно време. Пресушиха чашите си, напълниха ги отново и Джойс отвори своя подарък.

Ахна от изненада и удоволствие — типичното поемане на дъх с протяжно „ах“, когато бе щастлива.

— Том! Това е най-... красивото нещо... което някога съм... съм...

Тя го целуна. Барнаби се усмихна и прегърна жена си. Гледаше я как протяга огледалото на една ръка разстояние, точно както си я беше представял. Но флуоресцентната светлина в кухнята не бе много дискретна. През лицето на Джойс премина сянка. Беше си сложила прекалено много грим. В огледалото не се видя така, както се виждаше в ума си. Изглеждаше стара и доста строга. Дори изпита.

— Червилото май не ми отива.

— Мамо, на никого нищо не отива в този ужасен свят. Аз изглеждам най-малко на сто.

— А аз — галантно подметна Никълъс — изглеждам като съществуването от черната лагуна.

— Като говорим за осветление, дали да не включим лампите в градината, тате? За сигурност?

— Добре.

Беше монтирал седем лампи, скрити в зеленината. Те бяха свързани с даймеров ключ, който Барнаби бавно завъртя до крайното му положение. Ефектът беше забележителен — сякаш бе направил

магия и градината се бе превърнала в театрална сцена с декор на гора край Атина, а зад кулисите Оберон и Титания чакаха да излязат на сцената. Като се върна в кухнята, някой звънна на вратата и Къли реши точно в този момент да се обади набързо по телефона.

Щяха да вземат такси до метростанцията Ъксбридж и да стигнат до града, а на връщане мислеха да пътуват с такси. Най-близката станция до Монмаут Стрийт беше на Тотенхам Корт Роуд и в осем часа в събота вечер и в станцията, и по тротоара бе пълно с шумни компании, решили да се позабавляват. До „Мон Плезир“ бе само десет минути пеша, но на всички им изглеждаше много повече.

В ресторанта ги посрещнаха сърдечно, настаниха ги на тяхната маса и им дадоха менюто. Барнаби се огледа. Не беше очаквал заведението да изглежда както тогава — щеше да е глупаво след цели двайсет и пет години, — но се изненада, че му се струва много малко. Не си спомняше къде бяха седали тогава, но не беше забравил, че от време на време бе поглеждал през прозореца и бе изпитвал съжаление към хората, които минаваха отвън, задето никога, ама никога, дори и да станеха на сто години, нямаше да доживеят да бъдат толкова щастливи, колкото беше той.

Погледна към Джойс, но тя четеше менюто. Той разгледа своето и установи, че няма нито „Бьоф Бургиньон“, нито малинова торта. Стана му неприятно. И двете бяха класически френски ястия. Очакваш да ги намериш в листата на едно френско бистро.

— Нямам пържола с черен пипер, Том. — Джойс му се усмихваше от другата страна на масата. Беше си свалила обувките с високи токчета и разтриваше стъпала в прасците си, за да ги стопли.

— Моля?

— Това ядохме тогава — обясни тя на другите. — И кайсиева торта.

— Е, още я предлагат — уточни Къли.

Барнаби си замълча. Беше започнал да мисли, че цялата тая работа, предложена от Никълъс и приета така възторжено от него самия, беше грешка. Джойс с основание се колебаеше, а той взе, че я убеди. Миналото наистина бе един съвсем друг свят, където нещата бяха различни.

Поръча си канапе с лук и сметана, зелена салата, барбун с копър и гарнитурa от пресни картопки и грах, както и ябълки с калвадос.

Джойс си поръча същото. Къли и Никълъс решиха да хапнат гъби по гръцки, свински крачета със сос от горчица, зелен фасул и пържени картофи, а за десерт круши с ванилова сметана. Пиха червено вино „Мускадет“ и „Сандеман“.

Едва бяха започнали основното ястие и разговорът почти замря, а Барнаби веднага разбра защо. Къли и Никълъс не говореха за себе си. Като изключим доволните коментари за храната, уверенията, че си прекарват чудесно, и няколкото учтиви въпроса на Къли към баща ѝ за градината, почти нищо не бяха казали. Барнаби реши да пораздвижи духовете.

— Е, Никълъс. Нещо да се чува за прослушване?

— Да! — викна Никълъс. — Ще играя Долабела в „Антоний и Клеопатра“. Да го изкашляш и да го изплюеш. Дори не съм...

— Нико — изгледа го Къли.

— Мм? О, да... извинявай.

— Какво? — попита Барнаби, като гледаше ту единия, ту другия.
— Какво става?

— Няма да говорим за себе си — каза Къли.

— И защо, моля ви се? — вдигна очи към дъщеря си Джойс, удивена.

— Защото това е вашата специална вечер. На теб и на татко.

— Така е — каза Никълъс, макар и не толкова убедено.

— Не ставайте глупави — отсече Джойс. — Ако трябваше да си седя и да си приказвам само с баща ти цяла вечер, можехме да си стоим вкъщи.

— Разбра ли сега, Никълъс? — вдигна вежди Барнаби. — Хайде да чуем за Долабела.

— Освен това е дубльор на Лепидий — въодушевлението бе стоплило гласа на Къли. — Много по-голяма роля с някои страхотни реплики.

— Моята любима реплика, Том — съвсем между другото, — е „Сега не е време да си угаждате скришом“.

Изкуственото остроумие доста се понрави. Къли се засмя, Никълъс се засмя. Джойс, която бе преполовила третата си чаша „Мускадет“, толкова се смя, че чак се разхълца. Барнаби тайно си погледна часовника под красивата колосана салфетка.

Докато се прибираха с таксито, малко повече от „наквасени“, както би казал Джекс, Барнаби се замислили колко тъпо бе преминал денят. Е, не денят беше виновен за това. Горкичкият ден. Беше си съвсем обикновен, от който обаче бяха очаквали чудеса. Нищо чудно, че в крайна сметка се бяха разочаровали.

Барнаби въздъхна и чу жената на своя живот тихо да ръмжи до него. Прокара пръст по стегнатата си яка, да я разхлаби, и забеляза, че Джойс си беше свалила обувките. Прииска му се и на него да се събуе. И изобщо всичко да свали. Да си сложи стария градински панталон и удобния пуловер. И все пак, защо да не погледне нещата откъм светлата им страна — скоро щеше да бъде неделя. Беше му разрешено да закусва бекон с яйца в неделя.

Тримата продължаваха да си бърбят. Барнаби с удоволствие, но и с изненада научи от Джойс, че Къли и Никълъс ще преспят у тях. Не се беше случвало от няколко години — последния път бяха напуснали предишната си квартира и изнесли багажа си на склад и трябваше да чакат шест седмици, докато се освободи новото им жилище.

Беше минало полунощ, когато таксито спря пред Арбъри Кресънт номер 17. Дванайсет и петнайсет, неделя, тринайсети септември. Истинската дата. Имаха втори шанс да направят от обикновеното необикновено. Дали от виното, дали от внезапно нахлулите спомени, Барнаби бе обзет от натрапчивото желание да преобрази мига.

Докосна ръката на жена си.

— Исках само да ти кажа...

Но тя говореше с Никълъс. Той плащаше на шофьора и искаше дребни за бакшиша. Барнаби бръкна в джоба си.

— Имам само това.

— Всичко е уредено, скъпи.

Джойс беше дала петстотин лири и излизаше от таксито. Около тях бе пълна тишина. Съседите на Барнаби си бяха легнали, останалите пет къщи на уличката също бяха тъмни.

Барнаби пхна ключа във входната врата и в този момент взе решение. Щеше да остави деня да си мине на спокойствие. Щеше да престане да мисли за отпразнуването му. Той беше човек на петдесет и осем години, а не дете, което очаква вълшебства и фойерверки само

защото бяха настъпили двайсет и четири часа, на които придаваше особено значение. В края на краищата нима целият му живот не беше от особено значение в един или друг смисъл? Самата му обикновеност бе причина за празнуване. Имаше всичко, което би могъл да иска човек. Обработвай си градината, каза си той строго. Отглеждай си растения. Бъди доволен от това, което имаш.

В кухнята мръсните чаши и бутилките от шампанско бяха още на масата. Всички си свалиха палтата. Джойс попита дали някой иска чаша чай. Къли се прозина и каза, че ако не легне скоро, ще падне, а Никълъс поблагодари на Том и Джойс за страхотната вечер и чудесното прекарване. Барнаби се доближи до прозореца на кухнята и се загледа в своята градина. Наслади се на красиво осветените растения, бе впечатлен от магнетизма на тъмните сенки.

Той примигна и погледна, затвори очи и отново погледна. На тревата имаше нещо. Нещо много голямо и сияещо. Том приближи лице до прозореца и примига. С частица от съзнанието си долови, че някой отваря вратата на кухнята и излиза навън.

Беше косачка. Сребърна косачка. Всеки детайл бе боядисан в сребристо. Дръжките, колелата, кутията за окосената трева — всичко. В средата на дръжката с лъскави сатенени панделки бяха привързани десетки сребристи балони.

Барнаби наклони глава и ги загледа как се полюшват леко на фона на тъмното, осеяно със звезди небе. Имаха формата на сърца и на тях беше написано нещо, което точно в момента, по някаква причина, Барнаби не можеше да прочете.

И зазвуча музика от отворените прозорци на хола, откъдето надникнаха усмихнатите лица на дъщеря му и нейния съпруг. Беше групата „Холис“ и тяхната песен „Въздуха, който дишам“.

— Мисля, че май съм настинал — каза Барнаби на жена си, която бавно идваше през тревата към него. Той извади голяма бяла носна кърпичка и шумно се изсекна.

Джойс го хвана за ръка и тихо запя:

— „Ако можех да си пожелаю нещо... Мисля, че щях да откажа... Не мога да измисля нищо, което да ми трябва... нито цигари, нито сън, нито...“ О, Том! Забравих.

— „Нито светлина...“

— Точно така. „Нито светлина, нито звук, нито за ядене, нито книги за четене...“

— „Когато те обичам...“

Той я прегърна, тя се сгуши в обятията му и отпусна глава на рамото му. Над тях се събираха все повече и повече звезди, а те стояха тихо, здраво прегърнати, сякаш да се предпазят от безмилостния ход на времето, променящо всичко. Сетне затанцуваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.